

სისხლის სამართალი
ზოგადი და კარძო ნაირუბი

სისხლის სამართლის პროცესი
კარძო ნაირუბი

კრებულში გამოქვეყნებულია ერთგვაროვანი სასამართლო
პრაქტიკის ჩამოყალიბებისა და სამართლის განვითარებისათვის
მნიშვნელოვანი გადაწყვეტილებები. ამ და სხვა საქმეთა მოძებნა
შესაძლებელია საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ვებ-
გვერდზე: <http://www.supremecourt.ge/court-decisions/>

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს გადაწყვეტილებანი
სისხლის სამართლის საქმეებზე
2022, №4-6

Decisions of the Supreme Court of Georgia
on Criminal Cases
(in Georgian)
2022, №4-6

Entscheidungen des Obersten Gerichts von Georgien
in Strafsachen
(in der georgischen Sprache)
2022, №4-6

Решения Верховного Суда Грузии
по уголовным делам
(на грузинском языке)
2022, №4-6

გადაწყვეტილებების შერჩევასა და დამუშავებაზე პასუხისმგებელი
რუსულან ჭანტურიძე

ტექნიკური რედაქტორი
გარიგა გალალაშვილი

რედაქციის მისამართი:

0110, თბილისი, ძმები ზუბალაშვილების ქ. №6, ტელ: 298 20 75;
www.supremecourt.ge

უურნალი გამოდის საქართველოს უზენაესი სასამართლოსა და
საქართველოს იუსტიციის უმაღლესი საბჭოს საერთო სასამართლოების
დეპარტამენტის მხარდაჭერით

საქონლი

სისხლის სამართლი

ზოგადი ნაწილი

სასჯელის დანიშვნა

ოჯახური დანაშაულის ჩადენისათვის ძირითად სასჯელად ჯარიმის დანიშვნის დაუშვებლობა	5
განაჩენით შეფარდებული სასჯელის შემცირება	18
განაჩენით შეფარდებული სასჯელის გამკაცრება	25;36

პერი ნაწილი

დანაშაული ჯანმრთელობის ნინააღმდეგ ჯანმრთელობის განზრახ მძიმე დაზიანება	51
---	----

სისხლის სამართლის პროცესი

1. კასაცია

სააპელაციო საჩივრის განუხილველად დატოვების შესახებ განჩინებს გაუქმება და საქმის დაბრუნება სააპელაციო სასამართლოში	67
საკასაციო განაჩენი	

განაჩენში ცვლილების შეტანა და პირის უდანაშაულოდ ცნობა საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 177-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“, „გ“ და ამავე მუხლის მე-4 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით ნარდგენილ ბრალდებაში	78
---	----

განაჩენში ცვლილების შეტანა და ქმედების გადაკვალიფიცირება საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 118-ე მუხლის მე-3 ნაწილიდან	
126-ე მუხლის 1 ¹ ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტზე	108

განაჩენში ცვლილების შეტანა და პირის უდანაშაულოდ ცნობა საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის	
11 ¹ ,381 ¹ მუხლით ნარდგენილ ბრალდებაში	121

განაჩენში ცვლილების შეტანა და გამართლებული პირების დამნაშავედ ცნობა საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 126-ე მუხლის 1 ¹ ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტითა და	
181-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და „გ“ ქვეპუნქტით ნარდგენილ ბრალდებებში	131

2. ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო	
განაჩენის გადასინჯვის წესი	
ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო განაჩენის გადასინჯვის შუამდგომლობის დაუშვებლად ცნობის შესახებ განჩინების უცვლელად დატოვება 153; 156	
ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო განაჩენის უცვლელად დატოვება 159	
ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო განაჩენის გადასინჯვის შუამდგომლობის დაუშვებლად ცნობის შესახებ განჩინების გაუქმება და სააპელაციო სასამართლოსთვის მითითება – დაუშვას შუამდგომლობა 164	

სისხლის სამართალი

ზოგადი ნაცილი

სასჯელის დანიშვნა

ოჯახური დანაშაულის ჩადენისათვის ძირითად
სასჯელად ჯარიმის დანიშვნის დაუშვებლობა

განაჩენი საქართველოს სახელით

№531აპ-22

27 ივნისი, 2022 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:

ლ. ფაფუაშვილი (თავმჯდომარე),
შ. თადუშმაძე,
მ. გაბინაშვილი

ზეპირი მოსმენით განიხილა ზუგდიდის რაიონული პროკურატურის პროკურორ მარიამ ქორიძის საკასაციო საჩივარი ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს 2022 წლის 18 მარტის განაჩენზე ა. ხ-ს მიმართ.

აღნერილობითი ნაწილი:

1. ბრალდების შესახებ დადგენილებით ა. ხ-ს, – დაბადებულს 1... წელს, – ბრალად ედებოდა საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის (შემდეგში – საქართველოს სსკ-ის) 126¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით (ორი ეპიზოდი), საქართველოს სსკ-ის 11¹, 151-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით (ორი ეპიზოდი) და საქართველოს სსკ-ის 11¹, 187-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დახაშაულების ჩადენა.

2. ა. ხ-ს მიერ ჩადენილი ქმედებები გამოიხატა შემდეგში:

2.1. 2021 წლის 30 მაისს, დაახლოებით 18:00 საათზე, ქ. ზ-ში, ს-ს ქუჩა №-ში მდებარე საცხოვრებელ ბინაში მყოფმა ა. ხ-მ რეგისტრირებულ ქორწინებაში მყოფ მეუღლეს – რ. ჯ-ს, არასრულნლოვანი შვილების: ი. და ს. ხ-ების თანდასწრებით, გენდერული დისკრიმინაციის მოტივით, ქალის ქცევასთან დაკავშირებული სტერეოტიპული შეხედულებიდან და ქალის მიმართ მესაკუთრული დამოკიდებულებიდან გამომდინარე, ეჭვიანობის მოტივით მიაყენა ფიზიკური შეურაცხოფა, კერძოდ: ხელი დაარტყა რამდენჯერმე

თავისა და სახის არეში, რის შედეგადაც რ. ჯ-მ განიცადა ფიზიკური ტკივილი.

2.2. 2021 წლის 30 მაისს, დაახლოებით 20:23 საათზე, ქ. ზ-ში, ს-ს ქ. №-..-ში მდებარე სუპერმარკეტ „კ-ში“ მყოფმა ა. ხ-მ რეგისტრირებულ ქორნინებაში მყოფ მეუღლეს – რ. ჯ-ს, არასრულწლოვანი შვილის – ი. ხ-ს თანდასწრებით, გენდერული დისკრიმინაციის მოტივით, ქალის ქცევასთან დაკავშირებული სტერეოტიპული შეხედულებიდან და ქალის მიმართ მესაკუთრული დამოკიდებულებიდან გამომდინარე, ეჭვიანობისა და ცოლის ქცევების მიზანშეწონილობის საკითხის ქმრის მიერ განსაზღვრის აუცილებლობის მოტივებით მიაყენა ფიზიკური შეურაცხყოფა, კერძოდ: ძლიერად მოუჭირა ხელი კისრის არეში, უკბინა მარცხენა ხელის ცერა თითზე, რა დროსაც რ. ჯ-მ განიცადა ფიზიკური ტკივილი.

2.3. 2021 წლის 30 მაისს, დაახლოებით 18:00 საათზე, ქ. ზ-ში, ს-ს ქ. №-ში მდებარე საცხოვრებელ ბინაში მყოფი ა. ხ. რეგისტრირებულ ქორნინებაში მყოფ მეუღლეს – რ. ჯ-ს, არასრულწლოვანი შვილების: ი. და ს. ხ-ების თანდასწრებით დაემუქრა სიცოცხლის მოსპობით, კერძოდ: რ. ჯ-ს დანის დემონსტრირებით უუბნებოდა, რომ მოკლავდა. ა. ხ-ს დანაშაულებრივი ქმედების შედეგად რ. ჯ-ს გაუჩნდა მუქარის განხორციელების საფუძვლიანი შიში.

2.4. 2021 წლის 5 ივნისს, დიღლის საათებში, ქ. ზ-ში, ს-ს ქ. №-ში მდებარე საცხოვრებელ ბინაში მყოფ რ. ჯ-ს ტელეფონით დაუკავშირდა ა. ხ., რომელიც მასთან იმყოფება რეგისტრირებულ ქორნინებაში. ა. ხ. სატელეფონო კომუნიკაციისას მეუღლეს – რ. ჯ-ს დაემუქრა სიცოცხლის მოსპობით, კერძოდ: უთხრა, რომ მოკლავდა. ა. ხ-ს მიერ ჩადენილი დანაშაულებრივი ქმედების შედეგად რ. ჯ-ს გაუჩნდა მუქარის განხორციელების საფუძვლიანი შიში.

2.5. 2021 წლის 30 მაისს, დაახლოებით 20:25 საათზე ქ. ზ-ში, ს-ს ქუჩა №-..-ში მდებარე სუპერმარკეტ „კ-სი“ მყოფმა ა. ხ-მ რეგისტრირებულ ქორნინებაში მყოფ მეუღლეს – რ. ჯ-ს, არასრულწლოვანი შვილის – ი. ხ-ს თანდასწრებით, გენდერული დისკრიმინაციის მოტივით, ქალის ქცევასთან დაკავშირებული სტერეოტიპული შეხედულებიდან და ქალის მიმართ მესაკუთრული დამოკიდებულებიდან გამომდინარე, ეჭვიანობისა და ცოლის ქცევების მიზანშეწონილობის საკითხის ქმრის მიერ განსაზღვრის აუცილებლობის მოტივებით მიაყენა ფიზიკური შეურაცხყოფა, კერძოდ, ძლიერად მოუჭირა ხელი კისრის არეში, უკბინა მარცხენა ხელის ცერა თითზე, რა დროსაც სამსუნგის ფირმის „A 21s“ მოდელის ტელეფონი გამოირთვა ძალის გამოყენებით და დააგდო იატაკზე, დაამსხვრია, რის შემდგომ სრულად გაანაზღურა სუპერმარკეტ „კ-ს“ მიმდებარედ, საავტომობილო გზის ზედაპირზე რამდენჯერმე დარტყმით.

აღნიშნულის შედეგად რ.ჯ-ს მიადგა მნიშვნელოვანი – 830 ლარი – ქონებრივი ზიანი.

3. ზუგდიდის რაიონული სასამართლოს 2021 წლის 8 ნოემბრის განაჩენით:

3.1. ა. ხ. საქართველოს სსკ-ის 126¹-ე მუხლის მეორე ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით წარდგენილ ბრალდებაში ცნობილ იქნა უდანაშაულოდ და გამართლდა;

3.2. ა. ხ. საქართველოს სსკ-ის 126¹-ე მუხლის მეორე ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით წარდგენილ ბრალდებაში ცნობილ იქნა უდანაშაულოდ და გამართლდა;

3.3. ა. ხ. საქართველოს სსკ-ის 11¹, 151-ე მუხლის მეორე ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით წარდგენილ ბრალდებაში ცნობილ იქნა უდანაშაულოდ და გამართლდა;

3.4. ა. ხ. საქართველოს სსკ-ის 11¹, 151-ე მუხლის მეორე ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით წარდგენილ ბრალდებაში ცნობილ იქნა უდანაშაულოდ და გამართლდა;

3.5. ა. ხ. საქართველოს სსკ-ის 11¹, 187-ე მუხლის პირველი ნაწილით წარდგენილ ბრალდებაში ცნობილ იქნა უდანაშაულოდ და გამართლდა;

3.6. გაუქმდა ა. ხ-ს მიმართ შეფარდებული აღკვეთის ღონისძიება – პატიმრობა და იგი დაუყოვნებლივ გათავისუფლდა და გამართლდა;

4. განაჩენი სააპელაციო წესით გაასაჩივრა ბრალდების მხარემ, რომელმაც მოითხოვა ზუგდიდის რაიონული სასამართლოს განაჩენის გაუქმება და ა. ხ-ს დამნაშავედ (ცნობა საქართველოს სსკ-ის 126¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით (ორი ეპიზოდი), საქართველოს სსკ-ის 11¹, 151-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტითა (ორი ეპიზოდი) და საქართველოს სსკ-ის 11¹, 187-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულების ჩადენისათვის.

5. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს 2022 წლის 18 მარტის განაჩენით:

5.1. გაუქმდა ზუგდიდის რაიონული სასამართლოს 2021 წლის 8 ნოემბრის განაჩენი ა. ხ-ს მიმართ საქართველოს სსკ-ის 11¹, 187-ე მუხლის პირველი ნაწილით გამართლების ნაწილში;

5.2. ა. ხ. საქართველოს სსკ-ის 126¹-ე მუხლის მეორე ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით წარდგენილ ბრალდებაში ცნობილ იქნა უდანაშაულოდ და გამართლდა;

5.3. ა. ხ. საქართველოს სსკ-ის 126¹-ე მუხლის მეორე ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით წარდგენილ ბრალდებაში ცნობილ იქნა უდანაშაულოდ და გამართლდა;

5.4. ა. ხ. საქართველოს სსკ-ის 11¹, 151-ე მუხლის მეორე ნაწი-

ლის „დ“ ქვეპუნქტით წარდგენილ ბრალდებაში ცნობილ იქნა უდანაშაულოდ და გამართლდა;

5.5. ა. ხ. საქართველოს სსკ-ის 11¹,151-ე მუხლის მეორე ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით წარდგენილ ბრალდებაში ცნობილ იქნა უდანაშაულოდ და გამართლდა;

5.6. ა. ხ. ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 11¹,187-ე მუხლის პირველი ნაწილით წარდგენილ ბრალდებაში და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა ჯარიმა – 1000 ლარი;

5.7. საქართველოს სსკ-ის 62-ე მუხლის მეხუთე ნაწილის შესაბამისად, ა. ხ. 2021 წლის 5 ივნისიდან 2021 წლის 8 ნოემბრის ჩათვლით პატიმრობაში ყოფნის ჰერიონის გათვალისწინებით, მთლიანად გათავისუფლდა ჯარიმის – 1000 ლარის გადახდისაგან.

6. სასამართლომ დაადგინა, რომ:

ა. ხ-მ რ. ჯ-ს, ძალის გამოყენებით გამოართვა „სამსუნგ A 21s“ მოდელის მობილური ტელეფონი, დააგდო იატაკზე და დაამსხვრია, რის შემდგომაც სუპერმარკეტ „ე-ის“ მიმდებარედ საავტომობილო გზის ზედაპირზე რამდენჯერმე დარტყმით სრულად გაანადგურა.

7. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს 2022 წლის 18 მარტის განაჩენი საკასაციო წესით გაასაჩივრა პროკურორმა მარიამ ქორიძემ, რომელიც საკასაციო საჩივრით ითხოვს ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს 2022 წლის 18 მარტის განაჩენის გაუქმებას და ა. ხ-ს დამნაშავედ ცნობას საქართველოს სსკ-ის 126¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით (ორი ეპიზოდი), საქართველოს სსკ-ის 11¹,151-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით (ორი ეპიზოდი), ხოლო საქართველოს სსკ-ის 11¹,187-ე მუხლის პირველი ნაწილთან მიმართებით – სასჯელის ნაწილში ცვლილების შეტანას და სასჯელის სახით თავისუფლების აღკვეთის შეფარდებას.

8. პროკურორ მარიამ ქორიძის საკასაციო საჩივარზე მსჯავრდებულ ა. ხ-ს ინტერესების დამცველმა ადვოკატმა რ. მ-მ წარმოადგინა შესაგებელი და ითხოვა ა. ხ-ს მიმართ საქართველოს სსკ-ის 126¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით (ორი ეპიზოდი) და საქართველოს სსკ-ის 11¹,151-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით (ორი ეპიზოდი) გათვალისწინებული დანაშაულებისათვის გამოტანილი გამამართლებელი განაჩენის უცვლელად დატოვება. საკასაციო საჩივრის შესაგებელთან ერთად დაცვის მხარემ წარმოადგინა დაზარალებულ რ. ჯ-ს ნოტარიულად დამოწმებული განცხადება (განცხადების თანახმად, დაზარალებულ რ. ჯ-ს არ გააჩნია პრეტეზია ა. ხ-ს მიმართ კონფლიქტის მიზეზის ამონტურვის გამო; ითხოვს ა. ხ-ს მიმართ არ იქნეს გამოყენებული თავისუფლების აღკვეთა).

9. საკასაციო სასამართლოს სხდომაზე პროკურორმა მარიამ ქორიძემ მხარი დაუჭირა საკასაციო საჩივარს და მოითხოვა მისი დაკ-

მაყოფილება; განმარტა, რომ ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს 2022 წლის 18 მარტის განაჩენი უკანონოა სასჯელის ნაწილში, რადგან ენინააღმდეგება საქართველოს სსკ-ის 42-ე მუხლის მე-7 ნაწილს; მოითხოვა საქართველოს 11¹,187-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულისთვის ა. ხ-სთვის მკაცრი სასჯელის განსაზღვრა.

10. დაცვის მხარე არ დაეთანხმა ბრალდების მხარის პოზიციას, მხარი დაუჭირა დაცვის მხარის შესაგებელს და მიუთითა, რომ არ არსებობს ა. ხ-ს მიმართ საქართველოს სსკ-ის 126¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტითა (ორი ეპიზოდი) და საქართველოს სსკ-ის 11¹,151-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით (ორი ეპიზოდი) გათვალისწინებული დანაშაულებისათვის გამოტანილი გამამართლებელი განაჩენის გაუქმების საფუძველი; საქართველოს სსკ-ის 11¹,187-ე მუხლის პირველი ნაწილით მსჯავრდების ნაწილში დაცვის მხარემ მიუთითა, რომ სააპელაციო სასამართლოს მიერ ჯარიმის გამოყენება ნამდვილად ენინააღმდეგება კანონს და მოითხოვა ა. ხ-ს მიმართ სასჯელის სახით საზოგადოებისათვის სასარგებლო შრომის გამოყენება.

11. მსჯავრდებული ა. ხ. დაეთანხმა ადვოკატის პოზიციას.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო სასამართლომ შეისწავლა საქმის მასალები, შეამოწმა საჩივრის საფუძვლინობა, გააანალიზა კასატორის საკანონო არგუმენტები და მიაჩნია, რომ პროკურორ მარიამ ქორიძის საკასაციო საჩივარი უნდა დაკამაყოფილდეს ნაწილობრივ და გასაჩივრებულ განაჩენში შევიდეს ცვლილება, შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის (შემდეგში – საქართველოს სსკ-ის) 306-ე მუხლის მე-4 ნაწილის თანახმად, საკასაციო საჩივარი განიხილება საჩივრისა და მისი შესაგებლის ფარგლებში.

3. ვინაიდან საკასაციო სასამართლო ეთანხმება სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილებას ა. ხ-ს საქართველოს სსკ-ის 126¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტითა (ორი ეპიზოდი) და საქართველოს სსკ-ის 11¹,151-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით (ორი ეპიზოდი) გამართლებისა და საქართველოს სსკ-ის 11¹,187-ე მუხლის პირველი ნაწილით მსჯავრდების ნაწილში, საკასაციო სასამართლოს მიზანშენილად არ მიაჩნია გასაჩივრებულ განაჩენში მითითებული იმ არგუმენტების გამეორება, რასაც ეთანხმება.

4. სასამართლო ითვალისწინებს, რომ მტკიცებულებების შეგროვება წარმოადგენს გამოწვევას საქმეებზე, სადაც ძალადობა ხდება კერძო გარემოში, მოწმეების გარეშე და ზოგჯერ არ რჩება

რაიმე ხელშესახები ნიშანი (Volodina v Russia, no.41261/170, §82, ECtHR, 9/07/2019). აღნიშნულის მიუხედავად, სასამართლო კვლავაც მიუთითებს, რომ მოქმედი კანონმდებლობა ადგენს ერთნაირ მტკიცებით სტანდარტს გამამტყუნებელი განაჩენის დასადგენად, დანაშაულის კატეგორიის მიუხედავად და არ ითვალისწინებს უფრო დაბალი მტკიცებით სტანდარტის გამოყენებას ოჯახური დანაშაულის კატეგორიას მიუთვნებულ საქმეებზე (მაგალითისთვის იხ. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს 2022 წლის 23 მაისის №258აპ-22 განჩინება; საქართველოს უზენაესი სასამართლოს 2022 წლის 19 მაისის №212აპ-22 განჩინება).

5. სასამართლო ასევე ითვალისწინებს, რომ „უტყუარობის კონსტიტუციური პრინციპი მოითხოვს არა მხოლოდ იმას, რომ გამამტყუნებელი განაჩენი უტყუარ (სანდო, გაუყალბებელ) მტკიცებულებებს ეფუძნებოდეს, არამედ იმასაც, რომ საქმეზე წარმოდგენილი მტკიცებულებებით ეჭვგარეშე დასტურდებოდეს პირის ბრალეულობა დანაშაულის ჩადენაში“ (საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს 2020 წლის 25 დეკემბრის გადაწყვეტილება №2/2/1276 საქმეზე „გიორგი ქებურია საქართველოს პარლამენტის წინააღმდეგ“, II-77).

6. დაზარალებულმა რ. ჯ-მ და ა. ხ-ს შვილებმა – ი. და ს. ხ-ებმა გამოიყენეს კანონით მინიჭებული უფლება და საქართველოს სსკ-ის 49-ე მუხლის საფუძველზე უარი განაცხადეს ახლო ნათესავის – ა. ხ-ს წინააღმდეგ ჩვენების მიცემაზე.

7. ა. ხ-სათვის საქართველოს სსკ-ის 126¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით(2021 წლის 30 მაისს, ქ. ზ-სა, ს-ს ქ. №..ში მდებარე საცხოვრებელ სახლში მომხდარი ეპიზოდი) წარდგენილი ბრალდების ნაზილში სასამართლო მიუთითებს, რომ დაზარალებულ რ. ჯ-სა და მონმების – ი. და ს. ხ-ების მიერ ჩვენების მიცემაზე უარის თქმის პირობებში, მიუხედავად იმისა, რომ სამედიცინო ექსპერტიზის №... დასკვნით დასტურდება რ. ჯ-ს სხეულზე დაზიანებების არსებობა, ობიექტურად შეუძლებელია ექსპერტიზის დასკვნით განისაზღვროს დაზიანების მიმყენებელი პირის ვინაობა.

8. რ. ჯ-ს 2021 წლის 5 მაისის განცხადებასთან დაკავშირებით (რომლის თანახმად, 4-5 დღის ნინ მეუღლე ა. ხ-მ მიაყენა სიტყვიერი და ფიზიკური შეურაცხყოფა, კერძოდ, დაარტყა მუშტი თავისა და სახის არეში, ასევე სხეულის სხვადასხვა მიდამოში; ძალადობას ესწრებოდნენ არასრულნლოვანი შვილები და ითხოვს რეაგირებას), საკასაციო სასამართლო კვლავაც მიუთითებს, რომ აღნიშნული განცხადება ვერ ჩაანაცვლებს რ. ჯ-ს ჩვენებას, რადგან განცხადებაში მითითებული გარემოებების არსებობა საგამოძიებო და საპროცესო მოქმედებებით უნდა გადამოწმებულიყო.

9. სასამართლო აღნიშნავს, რომ ბრალდების მხარის სხვა მოწმეები: ე.ბ. (რ. ჯ-ს დედა), ი.ჯ. (რ. ჯ-ს ძმა), შ. ხ., ს. გ. არ არიან შემთხვევის თვითმხილველი, ისინი არ შესწრებიან ა. ხ-სა და რ. ჯ-ს შორის მომხდარ ფაქტს. შესაბამისად, მათი ირიბი ჩვენებების გამოყენება გამამტყუნებელი განაჩენის დადგენისთვის „შეიძლება დასაშვები იყოს მხოლოდ გამონაკლის შემთხვევებში, კანონით გათვალისწინებული მკაფიო წესისა და სათანადო კონსტიტუციური გარანტიების უზრუნველყოფის პირობებში და არა მოქმედი სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსით განსაზღვრული ზოგადი წესით (იხ. საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს 2015 წლის 22 იანვრის №1/1/548 გადაწყვეტილება საქმეზე „საქართველოს მოქალაქე ზურაბ მიქაელ საქართველოს პარლამენტის წინააღმდეგ“, II-52).

10. გამომძიებლებმა: დ. კ-მ, დ. ღ-მ, ლ. ხ-მ და ი. ხ-მა სასამართლო სხდომაზე მონმის სახით დაკითხვისას დაადასტურეს მხოლოდ მათ მიერ ჩატარებული საპროცესო და საგამოძიებო მოქმედების სისწორე და ავთენტურობა.

11. შესაბამისად, სასამართლო მიჩნევს, რომ ა. ხ-ს მიერ საქართველოს სსკ-ის 126¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით (2021 წლის 30 მაისს, ქ. ზ-სი, ს-ს ქ. №..ში მდებარე საცხოვრებელ სახლში მომხდარი ეპიზოდი) გათვალისწინებული დანაშაულს ჩადენა გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტით არ არის დადასტურებული.

12. რაც შეეხება ა. ხ-სათვის საქართველოს სსკ-ის 126¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით (2021 წლის 30 მაისის სუპერმარკეტ „კ-ის“ ეპიზოდი) წარდგენილ ბრალდებას სასამართლო ითვალისწინებს, ლევან სამხარაულის სახელობის სასამართლო ექსპერტიზის ეროვნული ბიუროს 2021 წლის 14 ივნისის სამედიცინო ექსპერტიზის №... დასკვნას, რომლის თანახმად, მოქ. რ. ჯ-ს სხეულზე გარეგნულად ტანსაცმლით დაუფარავ მიდამოებში აღნიშნებოდა დაზიანებები სისხლნაულენთებისა და ნაჭდევის სახით. დაზიანებები განვითარებული არიან რაიმე მკვრივი-ბლაგვი საგნის (საგნების) ზემოქმედების შედეგად, ცალ-ცალკე და ერთად აღებულნი მიეკუთვნებიან სხეულის დაზიანებათა მსუბუქ ხარისხს, ჯანმრთელობის მოუქლელად. ხანდაზმულობით არ ენინააღმდეგებიან დადგენილებაში მითითებულ თარიღს. დასკვნის კვლევით ნაწილში მითითებულია, რომ რ. ჯ-ს მარცხენა მტევნის პირველი თითის ძირითადი ფალანგის უკანა ზედაპირზე აღნიშნება გასწვრივად მდებარე, უსწორო ფორმის ნაჭდევი, ზომით: 0,8X0,1 სმ, დაფარული მოყავისფრო-მორუხო ფერის, სქელი, მშრალი, მიმდებარე კანის დონიდან მაღლა მდებარე კიდეებზე აცლილი ფუტხით – აცლილ მიდამოებში ზედაპირი მოვარდისფრო ფერის, პრიალა; მარცხენა მხრის გარეთა ზე-

დაპირზე ქვედა მესამედში აღენიშნება მომწვანო ფერის, პერიფე-
რიაზე მოყვითალო ელფერით, არამკვეთრი კიდეებისა და კონტუ-
რების მქონე სისხლნაულენთი ზომით: 1,0X0,6 სმ; მარჯვენა წვივის
გარეთა ზედაპირზე ზედა მესამედში აღენიშნება ასეთივე ფორმი-
სა და ხასიათის ორი სისხლნაულენთი, თითოეული ზომით: 2,5X1,0 სმ
და 1,0X0,5 სმ; მარცხენა წვივის უკანა ზედაპირზე ზედა მესამედში
აღენიშნება ასეთივე ფორმისა და ხასიათის სისხლნაულენთი, ზო-
მით: 0,6X0,5 სმ. მარცხენა ბარძაყს შიგნითა ზედაპირზე ქვედა მე-
სამედში აღენიშნება ასეთივე ფორმისა და ხასიათის სისხლნაულენ-
თი, ზომით: 1,5X1,0 სმ.

13. პირველი ინსტანციის სასამართლო სხდომაზე მოწმის სა-
ხით დაკითხვისას გ. თ-მ მიუთითა, რომ მუშაობს სუპერმარკეტ „კ-
ში“, მოლარე კონსულტანტად, 2021 წლის 30 მაისს 7 და 8 საათამ-
დე შემოვიდა ქალბატონი, მასთან ერთად იმყოფებოდნენ ბავშვე-
ბი და მეუღლე. ქალბატონი არ აძლევდა მამაკაცს ტელეფონს. ისა-
ნი მხოლოდ სიტყვიერად კამათობდნენ, ერთმანეთზე ძალადობ-
დნენ. მამაკაცმა ქალი წააქცია, მკლავზე უკბინა და ტელეფონი
ჩაართვა.

14. პირველი ინსტანციის სასამართლო სხდომაზე მოწმის სა-
ხით დაკითხვისას მოწმე მ. ლ-მ მიუთითა, რომ მუშაობს სუპერმარ-
კეტ „კ-სი“ მოლარედ. 2021 წლის 30 მაისს ემსახურებოდა სალა-
როს, როდესაც შემოესმა ხმაური, ნახა მამაკაცი ცდილობდა ქალი-
სათვის მობილური ტელეფონის ნართმევას, ხოლო ქალი უუბნებო-
და რომ ტელეფონი მისი იყო და არ აძლევდა. მათთან ასევე იმყო-
ფებოდნენ ბავშვები, რომლებიც ტიროდნენ. მამაკაცმა ქალბატონს
მკლავზე უკბინა, მობილური ტელეფონი გამოართვა და მათ შორის
ჩეუბი დასრულდა.

15. ქმედების საქართველოს სსკ-ის 126¹-ე მუხლით კვალიფიკა-
ცია ფიზიკური ძალადობის შემთხვევაში მოითხოვს – დაზარალე-
ბულის მიერ ტკივილის განცდას. სასამართლო ითვალისწინებს, რომ
დაზარალებულისთვის ფიზიკური ტკივილის მიყენების ფაქტის
დადგენისათვის გამოიყენება სუბიექტური და ობიექტური ტესტე-
ბი (იხ. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს განჩინება საქმეზე
№746აპ-19; №674აპ-20). მოცემულ შემთხვევაში: დაზარალებულ-
მა ისარგებლა საქართველოს სსკ-ის 49-ე მუხლით გათვალისწი-
ნებული უფლებით და უარი განაცხადა ჩვენების მიცემაზე; მოწ-
მეებმა – გ. თ-მ და მ. ლ-მ ჩვენების მიცემისას განმარტეს, რომ
დაინახეს, როგორ უკბინა ა. ხ-მ რ. ჯ-ს მკლავზე, დაზარალებულის
მკლავზე არსებულ დაზიანებაზე მითითებულია ექსპერტიზის დას-
კვნაშიც (მარცხენა მხრის გარეთა ზედაპირზე ქვედა მესამედში
აღენიშნება მომწვანო ფერის, პერიფერიაზე მოყვითალო ელფე-

რით, არამკვეთრი კიდევებისა და კონტურების მქონე სისხლნაულენთი ზომით: 1,0X0,6 სმ), თუმცა აღსანიშნავია, რომ მოცემულ ეპიზოდში ა. ხ-ს ბრალდების ფორმულირებაში მითითებული არ არის მკლავზე კბენის ფაქტი (მითითებულია მხოლოდ კისრის არეში ხელის მოჭერასა და მარცხენა ხელის (ცერა თითზე კბენაზე), სასამართლო კი საქართველოს სსკ-ის მე-17 და 169-ე მუხლებიდან გამომდინარე შეზღუდულია ბრალის ფორმულირებით.

15.1. რაც შეეხება ბრალის დადგენილებაში მითითებულ კისრის არეში ხელის ძლიერად მოჭერისა და მარცხენა ხელის (ცერა თითზე კბენის ფაქტებს, იმ გარემოების მხედველობაში მიღებით, რომ დაზარალებულმა უარი განაცხადა ჩვენების მიცემაზე, მოწმეები: გ. თ. და მ. ლ. კი არ მიუთითებენ სხეულის მითითებულ ნაწილებში ა. ხ-ს მხრიდან ძალადობის ფაქტზე, მხოლოდ სამედიცინო ექსპერტიზის №... დასკვნაში მითითებული მარცხენა მტევნის პირველი თითის დაზიანება ვერ გახდება პირის მსჯავრდების საფუძველი.

16. სასამართლო ითვალისწინებს, რომ ა. ხ-სათვის საქართველოს სსკ-ის 11¹, 151-ე მუხლის მეორე ნაწილის „დ“ ქვეუწენტით (ორი ეპიზოდი) წარდგენილი ბრალდებების დასადასტურებლად დაზარალებულ რ. ჯ-სა და ა. ხ-ს შვილების – ი. და ს. ხ-ების მიერ საქართველოს სსკ-ის 49-ე მუხლით მინიჭებული უფლებების – ჩვენების მიცემაზე უარის თქმა – გამოყენების პირობებში არ არის წარმოდგენილი არცერთი პირდაპირი მამხილებელი მტკიცებულება, რომელიც დაადასტურებდა ა. ხ-ს მიერ მისთვის ბრალად წარდგენილი ქმედების ჩადენას.

17. სასამართლო ითვალისწინებს, რომ მსჯავრდებულ ა. ხ-ს მიერ საქართველოს სსკ-ის 11¹, 187-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენის ფაქტი დადასტურებულია საქმეში არსებული მტკიცებულებებით, ეკრძოდ: მოწმეების – ს. ს-ს, მ. ჯ-ს, გ. თ-ს, მ. ლ-ს ჩვენებებით, ვიდეოკამერის ჩანაწერის დათვალიერების 2021 წლის 27 ივნისის ოქმით, სასაქონლო ექსპერტიზის №.... დასკვნითა და საქმეში არსებული სხვა მტკიცებულებების ერთობლიობით.

18. სასამართლო ითვალისწინებს, რომ სამართლიანი სასამართლოს უფლება სასამართლოებს ავალდებულებს, ნათლად მიუთითონ საფუძვლები, რომებსაც დაეყრდნენ გადაწყვეტილების მიღებისას (იხ. Taxquet v. Belgium [GC], no. 926/05, § 91, ECtHR, 2010; Nikolay Genov v. Bulgaria, no. 7202/09, § 27, ECtHR, 13/07/2017). ვალდებულების ფარგლები შეიძლება განსხვავდებოდეს სადავონ გადაწყვეტილების ბუნებიდან გამომდინარე და ის უნდა განისაზღვროს თითოეული საქმის გარემოებების გათვალისწინებით (იხ. Moreira Ferreira v. Portugal (no.2), [GC], no. 19867/12, § 84, ECtHR, 11/07/2017; Lobzhanidze

and Peradze v. Georgia, no 21447/11, no35839/11, §65, ECtHR, 27/02/2020). ზემოაღნიშნული ვალდებულება არ მოითხოვს მომჩივნების მიერ წარმოდგენილ ყველა არგუმენტზე დეტალური პასუხის გაცემას (იხ. Fomin v. Moldova, no. 36755/06, §31, ECtHR, 11/11/2011), არამედ გულისხმობს, რომ სამართალწარმოების მხარეები უნდა ელოდნენ კონკრეტულ და მკაფიო პასუხებს იმ არგუმენტებზე, რომლებიც გადამწყვეტია სამართალწარმოების შედეგებისთვის (იხ. Tchankotadze v. Georgia, no. 15256/05, §103, ECtHR, 21/06/2016; Deryan v. Turkey, no. 41721/04, § 33, ECHtR, 21/07/2015).

19. ა. ხ-სათვის საქართველოს სსკ-ის 11¹, 187-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული მსჯავრდებისათვის დანიშნულ სასკელთან დაკავშირებით სასამართლო ითვალისწინებს, რომ საქართველოს სსკ-ის 11¹ მუხლის თანახმად, ოჯახური დანაშაული ნიშნავს ოჯახის ერთი წევრის მიერ ოჯახის სხვა წევრის მიმართ ამ კოდექსის 109-ე, 115-ე, 117-ე, 118-ე, 120-ე, 126-ე, 133¹, 133², 137-ე-141-ე, 143-ე, 144-ე-1443, 149-ე-1511, 160-ე, 171-ე, 187-ე, 253-ე-255¹, 381¹ და 381² მუხლებით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენას. ამავე მუხლის შენიშვნის პირველი ნაწილის თანახმად, ამ კოდექსის მიზნებისთვის ოჯახის წევრად ითვლება: დედა, მამა, პაპა, ბებია, მეულლე, არარეგისტრირებულ ქორწინებაში მყოფი პირი, შვილი (გერი), მინდობით აღსაზრდელი, მინდობით აღმზრდელი (დედობილი, მამობილი), დედინაცვალი, მამინაცვალი, შვილიშვილი, და, ძმა, მეულლის მშობელი, არარეგისტრირებულ ქორწინებაში მყოფი პირის მშობელი, შვილის მეულლე (მათ შორის, არარეგისტრირებულ ქორწინებაში მყოფი), ყოფილი მეულლე, წარსულში არარეგისტრირებულ ქორწინებაში მყოფი პირი, მეურვე, მზრუნველი, მხარდაჭმური, მეურვეობისა და მზრუნველობის ქვეშ მყოფი პირი, მხარდაჭმურის მიმღები, აგრეთვე პირები, რომლებიც მუდმივად ეწევიან ან ეწეოდნენ ერთიან საოჯახო მეურნეობას. სასამართლო ითვალისწინებს, რომ ქორწინების №.... აქტის ჩანაწერის თანახმად, რ. ჯ. და ა. ხ. არიან რეგისტრირებულ ქორწინებაში 2014 წლის 17 თებერვლიდან და შესაბამსად, წარმოადგენენ იჯახის წევრებს.

20. სასამართლო ითვალისწინებს, რომ საქართველოს სსკ-ის 53¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, დანაშაულის ჩადენა ოჯახის ერთი წევრის მიერ ოჯახის სხვა წევრის მიმართ არის პასუხისმგებლობის დამამძიმებელი გარემოება საქართველოს სსკ-ით გათვალისწინებული ყველა შესაბამისი დანაშაულისათვის.

21. საქართველოს სსკ-ის 187-ე მუხლის პირველი ნაწილი სასკელის სახეედ და ზომად ითვალისწინებს – ჯარიმას ან საზოგადოებისათვის სასარგებლო შრომას ასიდან ას ოთხმოც საათამდე ან გამასწორებელ სამუშაოს ერთ წლამდე, შინაპატიმრობას ვადით

ექვსი თვიდან ორ წლამდე ან თავისუფლების აღკვეთას ერთიდან სამ წლამდე.

22. საქართველოს სსკ-ის 42-ე მუხლის მე-7 ნაწილით ჯარიმა ძირითად სასჯელად არ შეიძლება დანიშნოს ამ კოდექსის 126¹-ე მუხლით გათვალისწინებული ოჯახში ძალადობის ან ამავე კოდექსის მე-11¹ მუხლით გათვალისწინებული ოჯახური დანაშაულის ჩადენისთვის.

23. მოცემულ შემთხვევაში, სააპელაციო სასამართლომ სასჯელის შეფარდებისას მხედველობაში არ მიიღო საქართველოს სსკ-ის 42-ე მუხლის მე-7 ნაწილით დადგენილი აკრძალვა და ა. ხ-ს სასჯელი დაუნიშნა არასწორად. კერძოდ, ქუთაისის სააპელაციო სასამართლომ 2022 წლის 18 მარტის განაჩენით დადგენილად მიიჩნია, რომ ა. ხ-მ დანაშაული ჩაიდინა ოჯახის წევრის მიმართ (რასაც მხარეებიც არ ხდიან სადაცოდ) და იმავდროულად, საქართველოს სსკ-ის 42-ე მუხლის მე-7 ნაწილის იმპერატიული მოთხოვნის – ოჯახური დანაშაულის ჩადენისთვის ძირითად სასჯელად არ შეიძლება დაინიშნოს ჯარიმა – მიუხედავად ა. ხ-ს ძირითად სასჯელად დაუნიშნა ჯარიმა 1000 ლარი.

24. საქართველოს სსსკ-ის 259-ე მუხლის მე-4 ნაწილის თანახმად, სასამართლოს განაჩენი სამართლინია, თუ დანიშნული სასჯელი შეესაბამება მსჯავრდებულის პიროვნებასა და მის მიერ ჩადენილი დანაშაულის სიმძიმეს. „სასჯელი უნდა იყოს ქმედებით გამოწვევად საფრთხესთან გონივრულ პროპორციაში ... სასჯელის დაკისრება უნდა მოხდეს დანაშაულის ინდიციდუალური გარემოებების გათვალისწინებით“ (იხ. საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს 2015 წლის 24 ოქტომბრის №1/4/592 გადაწყვეტილება საქმეზე „საქართველოს მოქალაქე პეტრე წინააღმდეგ“, II-38).

25. სასამართლო ითვალისწინებს, რომ საქართველოს სსკ-ის 47-ე მუხლის მე-6 ნაწილის თანახმად – შინაგატიმრობა არ დაენიშნება ოჯახური დანაშაულის ჩამდენ პირს. სასამართლო ასევე ითვალისწინებს, რომ საქართველოს სსკ-ის 45-ე მუხლის მე-2 ნაწილის და გამასწორებელი სამუშაოს ინსტიტუტის სამართლებრივი რეგულირების გათვალისწინებით, აღნიშნული სახის სასჯელი მოხდილი უნდა იქნეს მსჯავრდებულის სამუშაო ადგილზე. მსჯავრდებული ა. ხ.კ., როგორც სისხლის სამართლის საქმის მასალებით დგინდება, არის უმუშევარი. შესაბამისად, არ არსებობს ა. ხ-ს მიმართ სასჯელის სახით გამასწორებელი სამუშაოს გამოყენების კანონის მიერი საფუძველი საქართველოს სსკ-ის 111,187-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულისთვის.

26. სასამართლო მიუთითებს, რომ ვინაიდან თავისუფლების აღ-

კვეთა წარმოადგენს ადამიანის თავისუფლების შეზღუდვის უმკაცრეს ფორმას, ამა თუ იმ ქმედებისათვის სასჯელის სახით პატიმრობის გამოყენება უნდა მოხდეს მხოლოდ იმ შემთხვევაში, როდესაც ეს აუცილებელია ქმედების სიმძიმის, მოსალოდნელი საფრთხეების, დანაშაულის ჩადენის კონკრეტული გარემოებების, დამნაშავის პიროვნებისა და სხვა ფაქტორების გათვალისწინებით, როდესაც თუ არა საზოგადოებისაგან პირის იზოლირება, შეუძლებელი იქნება მისგან პოტენციურად მომდინარე სხვა საფრთხეების განეიტრალება და სასჯელის მიზნების მიღწევა.

27. სასამართლო ასევე ითვალისწინებს, რომ არ არსებობს საქართველოს სსკ-ის 50-ე მუხლის მე-5 ნაწილის ან 63-ე მუხლის გამოყენების სამართლებრივი საფუძველი, რადგან, მოცემულ შემთხვევაში საქმის მასალებიდან არ დგინდება, რომ ა. ხ. თანამშრომლობდა გამოიძიებასთან, ან აღიარებდა ბრალად წარდგენილი ქმედების ჩადენას. აღნიშნულიდან გამომდინარე, სასამართლო მოკლებულია შესაძლებლობას, ვადიანი თავისუფლების აღკვეთის დანიშნვისას დაადგინოს სასჯელის ნაწილის მოხდა, ხოლო დანარჩენი ნაწილის პირობით მსჯავრად ჩათვლა ან გამოიყენოს საქართველოს სსკ-ის 63-ე მუხლით გათვალისწინებული პირობითი მსჯავრი.

28. საკასაციო სასამართლოს შეფასებით, მართალია, საქართველოს სსკ-ის 53¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილით დანაშაულის ჩადენა ოჯახის წევრის მიმართ არის პასუხისმგებლობის დამამძიმებელი გარემოება ყველა შესაბამისი დანაშაულისათვის, თუმცა, აღნიშნული a priori არ ადგენს აღნიშნული კატეგორიის საქმეებზე სასჯელის სახედ თავისუფლების აღკვეთის გამოყენების ვალდებულებას. სასამართლო კვლავაც აღნიშნავს, რომ საქართველოს სსკ-ის 39-ე მუხლის პირველი ნაწილით სასჯელის მიზანია სამართლანობის აღდგენა, ახალი დანაშაულის თავიდან აცილება და დამნაშავის რესოციალიზაცია.

29. საქართველოს სსკ-ის 44-ე მუხლის პირველი ნაწილით საზოგადოებისათვის სასარგებლო შრომა ნიშნავს მსჯავრდებულის უსასყიდლო შრომას, რომლის სახეს განსაზღვრავს საქართველოს იუსტიციის სამინისტროს მმართველობის სფეროში მოქმედი საჯარო სამართლის იურიდიული პირის - დანაშაულის პრევენციის, არასაპატიმრო სასჯელთა აღსრულებისა და პრობაციის ეროვნული სააგენტოს (შემდგომ - სააგენტო) ტერიტორიული ორგანიზაციის დანაშაულის პრევენციის, არასაპატიმრო სასჯელთა აღსრულებისა და პრობაციის ბიურო (შემდგომ - დანაშაულის პრევენციის, არასაპატიმრო სასჯელთა აღსრულებისა და პრობაციის ბიურო). ამასთან, საქართველოს სსკ-ის 11¹, 187-ე მუხლის პირველი ნაწილი სასჯელის ერთ-ერთ სახედ, სხვა სასჯელებთან ერთად ითვალისწი-

ნებს საზოგადოებისათვის სასარგებლო შრომას ასიდან ას ოთხმოც საათამდე.

30. სასამართლო ითვალისწინებს ა. ხ-ს სისხლისსამართლებრივი პასუხისმგებლობის შემამსუბუქებელ (პირველადაა სამართალში, ჰყავს ორი მცირებლოვანი შეიღლი) და დამამძიმებელ გარემოებებს (დანაშაულის ჩადენა ოჯახის წევრის მიმართ), ჩადენილი ქმედების სიმძიმეს (ჩაიდინა ნაკლებად მძიმე დანაშაული), ქმედებაში გამოვლენილ მართლსაწინააღმდეგო ნებას, მოვალეობათა დარღვევის ხასიათსა და ზომას, ქმედების განხორციელებულის სახეს, ხერხსა და მართლსაწინააღმდეგო შედეგს, მსჯავრდებულის პირვენებას და მიუთითებს, რომ ა. ხ-ს საქართველოს სსკ-ის 11¹, 187-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისთვის სასჯელის სახედ და ზომად უნდა შეეფარდოს საზოგადოებისათვის სასარგებლო შრომა კანონით გათვალისწინებული სანქციის მაქსიმალური ვადით - 180 საათით, რაც საქართველოს სსკ-ის 62-ე მუხლის მე-3 ნაწილის საფუძველზე, 2021 წლის 5 ივნისიდან 2021 წლის 8 ნოემბრის ჩათვლით პატიმრობაში ყოფნის ვადის გათვალისწინებით, სრულად მოხდილად უნდა ჩაეთვალოს.

სარეზოლუციო ნაწილი:

სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს სსსკ-ის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის პირველი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით, მე-3 ნაწილით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. ზუგდიდის რაიონული პროკურატურის პროკურორ მარიამ ქორიძის საკასაციო საჩივარი დაქმაყოფილდეს ნაწილობრივ;

2. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს 2022 წლის 18 მარტის განაჩენში შევიდეს ცვლილება:

3. ა. ხ. ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 11¹, 187-ე მუხლის პირველი ნაწილით და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს – საზოგადოებისათვის სასარგებლო შრომა – 180 საათით, რაც საქართველოს სსკ-ის 62-ე მუხლის მე-3 ნაწილის თანახმად, 2021 წლის 5 ივნისიდან 2021 წლის 8 ნოემბრის ჩათვლით პატიმრობაში ყოფნის ვადის გათვალისწინებით, სრულად მოხდილად ჩაეთვალოს;

4. განაჩენი სხვა ნაწილში დარჩეს უცვლელად;

5. განაჩენი საბოლოოა და არ საჩივრდება.

განაჩენით შეფარდებული სასჯელის შემცირება

განაჩენი საქართველოს სახელი

№986აპ-21

12 აპრილი, 2022 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:

ლ. თევზაძე (თავმჯდომარე),
შ. თადუმაძე,
მ. გაბინაშვილი

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა მსჯავრდებულ თ. ტ-ის ინ-
ტერესების დამცველის, ადვოკატ ნ. ლ-ს საკასაციო საჩივარი თბი-
ლისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა
პალატის 2021 წლის 1 ოქტომბრის განაჩენზე.

აღწერილობითი ნაწილი:

1. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქ-
მეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი გან-
ხილვის კოლეგიის 2021 წლის 23 ივნისის განაჩენით თ. თ-ი, – დაბა-
დებული ... წლის ... დეკემბერს, – ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქარ-
თველოს სსკ-ის 126^ე-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით და
მიესაჯა 1 წლითა და 6 თვით თავისუფლების აღკვეთა. მას სასჯე-
ლის მოხდა დაეწყო 2021 წლის 15 თებერვლიდან.

2. სასამართლომ დადგენილად მიიჩნია, რომ თ. ტ-მა ჩაიდინა
ოჯახის წევრის მიმართ ძალადობა, რამაც გამოიწვია ფიზიკური
ტკივილი და რასაც არ მოჰყოლია საქართველოს სისხლის სამარ-
თლის კოდექსის 117-ე, 118-ე ან 120-ე მუხლებით გათვალისწინე-
ბული შედეგი, წინასწარი შეცნობით ორსული ქალის მიმართ, რაც
გამოიხატა შემდეგში:

2.1. 2021 წლის 14 თებერვალს, ღამის საათებში, ოჯახური კონ-
ფლიქტის ნიადაგზე, ალკოჰოლით მთვრალმა თ. ტ-მა ფიზიკურად
იძალადა ორსულ მეუღლეზე – ე. თ-ე, კერძოდ, დააგდო ძირი, ია-
ტაკზე, შემდეგ კი ხელითა და ფეხით დარტყმები მიაყენა სახეში,
მუცელსა და სხეულის სხვადასხვა არეში, რა დროსაც დაზარალე-
ბულმა განიცადა ძლიერი ფიზიკური ტკივილი.

3. აღნიშნული განაჩენი სააპელაციო წესით გაასაჩივრა დაცვის
მხარემ, რომელიც საჩივრით ითხოვდა თბილისის საქალაქო სასა-
მართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიებო, წინასასა-
მართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლეგიის 2021 წლის

23 ივნისის განაჩენის გაუქმებასა და თ. ტ-ის მიმართ გამამართლებელი განაჩენის გამოტანას.

4. თბილისის საპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2021 წლის 1 ოქტომბრის განაჩენით თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლეგის 2021 წლის 23 ივნისის განაჩენი დარჩა უცვლელად.

5. მსჯავრდებულ თ. ტ-ის ინტერესების დამცველმა, ადვოკატმა 6. ლ-მ საკასაციო საჩივრით მოითხოვა თბილისის საპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2021 წლის 1 ოქტომბრის განაჩენის გაუქმება და თ. ტ-ის გამართლება. კასატორის მოსაზრებით, განაჩენი უკანონო და დაუსაბუთებელია, საქმეში არ მოიპოვება მსჯავრდებულის მიერ დანაშაულის ჩადენის დამადასტურებელი მტკიცებულებები.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო სასამართლომ შეისწავლა საქმის მასალები, გააანალიზა წარმოდგენილი საჩივრის საფუძვლიანობა და მიიჩნია, რომ მსჯავრდებულ თ. ტ-ის ინტერესების დამცველის, ადვოკატ 6. ლ-ს საკასაციო საჩივარი არ უნდა დაკმაყოფილდეს, ხოლო გასაჩივრებულ განაჩენში უნდა შევიდეს ცვლილება შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. საკასაციო სასამართლო ვერ გაიზიარებს კასატორის მითითებას, რომ სააპელაციო სასამართლოს განაჩენი არის უკანონო, ვინაიდან საპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილებაში მითითებულია იმ ფაქტობრივ გარემოებებსა და მოტივებზე, რომელთა საფუძველზეც სასამართლომ უტყუარად დადგენილად მიიჩნია თ. ტ-ის მიერ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 126¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით მისთვის ბრალად წარდგენილი დანაშაულის ჩადენა, რაც ცალსახად დადასტურებულია საქმეში არსებული და პრეიუდიციად ცნობილი მტკიცებულებების ერთობლიობით – შეტყობინებით, დაკავების ოქმით, ალკოტესტზე შემოწმების ქვითრით, სამედიცინო ცნობით, ექსპერტიზის დასკვნით, მონმეთა გამოკითხვის ოქმებით, რომლებზეც სააპელაციო სასამართლომ თავის გადაწყვეტილებაში ამომწურავად იმსჯელა და რომლებიც ქმნიან უტყუარ და საკმარის ერთობლიობას გამამტყუნებელი განაჩენის დასადგენად, კერძოდ:

3. საკასაციო სასამართლო პირველ რიგში აღნიშნავს, რომ პირველი ინსტანციის სასამართლოში საქმის განხილვისას დაზარალებულმა ე. თ-მ, საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 49-ე მუხლის პირველი ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტის თანახ-

მად, ისარგებლა კანონით მინიჭებული უფლებით და არ მისცა ჩვენების – თ. ტ-ის წინააღმდეგ.

4. საკასაციო სასამართლო მიუთითებს, რომ ისეთი ჩვენების მიცემაზე უარის თქმა, რომელიც დანაშაულის ჩადენაში ამხელს მას ან მის ახლო ნათესავს, წარმოადგენს მოწმის უფლებას. აღნიშნული უფლებით სარგებლობა კი არ გამორიცხავს დანაშაულის ჩადენის ფაქტს. მოცემულ შემთხვევაში სასამართლოში დაკითხვისას დაზარალებულმა ე. თ-მ არათუ შეცვალა, არამედ ახლო ნათესავის – მეუღლის წინააღმდეგ არ მისცა ჩვენება, რაც უპირობოდ არ გულისხმობს გამოძიების მიმდინარეობისას საგამოძიებო თუ საპროცესო მოქმედებებში მონაწილეობის გამორიცხვას და დაუდასტურებლობას. დაზარალებულის მიერ ჩვენების მიცემაზე უარის თქმის დროს ყურადღება უნდა მიექცეს დაზარალებულის პოზიციის მიღმა არსებულ მოტივებსაც, რაც, როგორც წესი, განპირობებულია ოჯახური დანაშაულის ხასიათით, მოძალადისადმი დამოკიდებულებით და სხვადასხვა ფაქტორის ზეგავლენით.

5. საქართველოს პარლამენტის 2017 წლის 5 აპრილის დადგენილებით რატიფიცირებულია ეეროპის საბჭოს კონვენცია „ქალთა მიმართ ძალადობისა და ოჯახში ძალადობის პრევენციისა და აღკვეთის შესახებ“ (ე.წ. „სტამბოლის კონვენცია“). კონვენციის მიზნებისთვის, „ოჯახში ძალადობა“ გულისხმობს ფიზიკური, სექსუალური, ფსიქოლოგიური თუ ეკონომიკური ძალადობის ყველა აქტის, რომლებიც ხდება ოჯახში თუ შინაურ წრეში ან ყოფილ ან ამჟამინდელ მეუღლეებსა თუ პარტნიორებს შორის, მიუხედავად იმისა, დამნაშავე პირი მსხვერპლთან ერთად ერთ საცხოვრებელში ცხოვრობს თუ არა. კონვენცია მიზნად ისახავს ქალების და ოჯახის წევრების დაცვას ყველა ფორმის ძალადობისაგან, მათ შორის, კონვენცია მოუწოდებს მხარეებს, მიიღონ ყველა საჭირო საკანონმდებლო ან სხვა ზომა იმის უზრუნველსაყოფად, რომ სისხლის სამართლის დანაშაულად ჩაითვალოს ისეთი წინასწარგანზრახული ქცევა, რომელიც ადამიანზე სერიოზულ ფსიქოლოგიურ ზემოქმედებას ახდენს იძულების ან მუქარის გამოყენებით. კონვენციის თანახმად, მხარეები უზრუნველყოფენ, რომ ამ კონვენციის შესაბამისად დადგენილი დანაშაულის გამოძიება ან სისხლისსამართლებრივი დევნა არ იყოს მთლიანად დამოკიდებული მსხვერპლის მიერ შეტანილ განცხადებაზე ან საჩივარზე, თუ დანაშაული მთლიანად ან წაწილობრივ მხარის ტერიტორიაზე იყო ჩადენილი და რომ სასამართლო პროცესი გაგრძელდეს მაშინაც კი, თუ მსხვერპლი გამოიტანს განცხადებას ან საჩივარს.

6. გამოძიების დაწყებას საფუძვლად დაედო შეტყობინება, რომ-

ლის თანახმად, 2021 წლის 15 თებერვალს შსს საპატრულო პოლიციის დეპარტამენტის ქ. თბილისის მთავარი სამმართველოს თანამდებობაზე თ-ი, ნ-ს მ... შესახვევი №...-ში, დააკავეს თ. ტ-ი, რომელმაც ფიზიკური შეურაცხყოფა მიაყენა მეუღლეს – ე. თ-ს.

7. პატრულ-ინსპექტორ მ. ხ-ს პატაკის თანახმად, 2021 წლის 15 თებერვალს, სამსახურებრივი მოვალეობის შესრულებისას, მეწყვილე – ლ. ჩ-ნ ერთად, გამოცხადდა ქ. თ-ი, ნ-ს ... შესახვევი №...ში, სადაც დახვდათ დაზარალებული ე. თ-ი, რომლის განმარტებითაც, ოჯახური კონფლიქტის ნიადაგზე, მეუღლემ – თ. ტ-მა მიაყენა ფიზიკური შეურაცხყოფა.

8. პატრულ-ინსპექტორების – მ. ხ-სა და ლ. ჩ-ს გამოკითხვის ოქმებით დგინდება, რომ 2021 წლის 14 თებერვალს, ღამის საათებში მიღებული შეტყობინების საფუძველზე მივიდნენ ქ.თ-ი, ნ-ს ქუჩა, მ... შესახვევი №...ში, სადაც დახვდათ დაზარალებული ე. თ-ი, რომელმაც განმარტა, რომ მეუღლემ მიაყენა სიტყვიერი და ფიზიკური შეურაცხყოფა, კერძოდ, დაარტყა მუცლის, მკერდისა და სხეულის სხვადასხვა არეში, რის გამოც განიცადა ძლიერი ფიზიკური ტკივილი. აღნიშნულის საფუძველზე, მათ ბრალდებულის სახით დააკავეს თ. ტ-ი.

9. დაკავების ოქმის თანახმად, 2021 წლის 15 თებერვალს, 00:30 საათზე, ქ.თ-ი, ნ-ს მ... შესახვევი, №...ში ბრალდებულის სახით დაკავებული იქნა თ. ს-ს ძე ტ-ი.

10. ალკოტესტიონ შემონმების ოქმით, 2021 წლის 15 თებერვალს ბრალდებულ თ. ტ-ს დაუდგინდა სიმთვრალე (1,344%).

11. 2021 წლის 15 თებერვლის სამედიცინო ბარათის №1114 თანახმად, ე. თ-ს ალენიშნებოდა „საერთო სისუსტე, ტკივილი პალპაციით, კანის ჰიპერემია, მარჯვნივ კისრის და მხრის სახსრის არეში, მარჯვენა ზედა კიდურის მტკეცის არეში ნეკა თითო მოძრაობისას მტკივნეულია, ოდნავ შეშუპებული. დაზარალებულის გადმოცემით, მეუღლემ მიაყენა ფიზიკური შეურაცხყოფა, სცემა, რასაც უკავშირებს ამ დაზიანებებს. ქალბატონი, მისივე გადმოცემით, არის 4-5 კვირის ორსული“.

12. ლევან სამხარაულის სახელობის სასამართლო ექსპერტიზის ეროვნული ბიუროს სამედიცინო ექსპერტიზის №... დასკვნით დგინდება, რომ 2021 წლის 15 თებერვალს, პირადი გასინჯვით, ე. თ-ს სხეულზე გარეგნულად ალენიშნებოდა დაზიანებები ნაჭდევის და სისხლნაჟღენთის სახით, რომლებიც განვითარებულია რაიმე მკვრივ-ბლაგვი საგნის მოქმედებით, მიეკუთვნება სხეულის დაზიანებათა მსუბუქ ხარისხს, ჯანმრთელობის მოუშლელად და ხანდაზმულობით არ ენინააღმდეგება დადგენილებაში მითითებულ თარიღს. ამავე დასკვნაში მითითებულია, რომ შესამონმებლის

გადმოცემით, 2021 წლის 14 თებერვალს, დაახლოებით 23:10 სთ-ზე, ნასკამმა მეუღლებ მიაყენა სიტყვიერი და ფიზიკური შეურაცხყოფა. სახის მიდამოში დაარტყა ხელი, ხოლო ფეხი ჩაარტყა გულმკერდისა და მუცლის არეში, რის შემდეგაც ნაიქცა იატაკზე. შემოწმების მომენტში უჩივის ტკივილს გულმკერდის, ასევე – მარჯვენა მე-5 თითის არეში, უჭირს აღნიშნული თითის მოხრა. მომხდარ ფაქტთან დაკავშირებით სამედიცინო დაწესებულებისათვის არ მიუმართავს.

13. ნარდენილი დოკუმენტაციით დგინდება, რომ 2021 წლის 12 თებერვლის ორსულობის დაიგნოსტიკით, ე. თ-ის მონაცემები შეესაბამებოდა 4-5 კვირის ორსულობას.

14. ამდენად, მოცემულ შემთხვევაში პატრულ-ინსპექტორების – მ. ხ-სა და ლ. ჩ-ს გამოკითხვის ოქმებით დგინდება ის გარემოება, რომ გამოძახების შედეგად მივიღენ ე. თ-ისა და თ. ტ-ის სახლში, რა დროსაც, სწორედ ე. თ-ის მითითების საფუძველზე, დაკავეს თ. ტ-ი. საქმეში არსებული მტკიცებულებებით დადგენილია, რომ დაკავებისას თ. ტ-ი იმყოფებოდა ალკოჰოლის ზემოქმედების ქვეშ, ხოლო ე. თ-ს აღნიშნებოდა სხვადასხვა დაზიანება, რაც დადგენილია როგორც სასწრაფო-სამედიცინო დახმარების ბრიგადის მიერ გაცემული ცნობით, ისე ექსპერტიზის დასკვნით. რასაკვირველია, პოლიციის თანამშრომლები ვერ იქნებოდნენ თ. ტ-ისა და ე. თ-ის ოჯახში არსებული ძალადობის უშუალო შემსწრე პირები და გამოკითხვისას არც განუცხადებიათ რაიმე ფაქტზე ნასწრების შემთხვევაზე.

15. უსაფუძვლოა კასატორის – ადვოკატ ნ. ლ-ს პოზიცია იმის თაობაზე, რომ ბრალდების მხარეს ნარმოდებული არ აქვს არათუპირდაპირ მტკიცებულებათა ერთობლიობა, არამედ – ერთი პირ-დაპირი მტკიცებულებაც კი.

16. სააპელაციო სასამართლო მართებულად აღნიშნავს, რომ დაზარალებულის მიერ ჩვენების მიცემაზე უარის თქმა ავტომატურად არ აბათილებს აღნიშნული პირის მონაწილეობით შედენილ და უდავო მტკიცებულებად მიჩნეულ საგამოძიებო თუ სხვა დოკუმენტებში მითითებული გარემოებების სისწორეს. შეტყობინება, დაკავების ოქმი, ალკოტესტზე შემოწმების ქვითარი, სამედიცინო ცნობა, ექსპერტიზის დასკვნა, მოწმეთა გამოკითხვის ოქმებთან ერთად, საკმარისია ძალადობის დასადასტურებლად. ფაქტია, რომ დაზარალებულის მითითებით დააკავეს თ. ტ-ი. დაზარალებულს აღნიშნებოდა დაზიანებები სხეულის სხვადასხვა ადგილას. თ. ტ-ი იყო ალკოჰოლის ზემოქმედების ქვეშ. ასევე დადგინდია, რომ ე. თ-ი იყო ორსული. ფაქტია ისიც, რომ ე. თ-ა როგორც სასწრაფო-სამედიცინო დახმარების ბრიგადის თანამშრომლებს,

ისე ექსპერტს მიუთითა მეუღლის მხრიდან ჩადენილი ძალადობის შესახებ.

17. ქმედების საქართველოს სსკ-ის 126¹-ე მუხლით კვალიფიკაცია ფიზიკური ძალადობის შემთხვევაში მოითხოვს – დაზარალებულის მიერ ტკივილის განცდას. სასამართლო ითვალისწინებს, რომ დაზარალებულისთვის ფიზიკური ტკივილის მიყენების ფაქტის დადგნისათვის გამოიყენება სუბიექტური და ობიექტური ტესტები (იხ. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს განჩინება საქმეზე №746აპ-19; 674აპ-20).

18. საკასაციო სასამართლო ეთანხმება გასაჩივრებული განაჩენის მსჯელობას და აღნიშნავს, რომ, მართალია, სასამართლო სხდომაზე დაზარალებულ ე. თ-ს განცდილ ფიზიკურ ტკივილთან დაკავშირებით არ უსაუბრია, მაგრამ დაზარალებულის ქცევა დანაშაულის ჩადენის შემდეგ, რომელიც იყო მოტივირებული, რათა ხელი შეეწყო ობიექტური გამოძიებისათვის – სამართალდამცავი ორგანოებისათვის მიმართვა, ოქმში, სამედიცინო ბარათში, ექსპერტიზის დასკვნაში ტკივილის განცდის დაფიქსირება და ობიექტური კრიტერიუმი – დაზიანებები ნაჭდევისა და სისხლნაელენთის სახით, სასამართლოს არჩმუნებს იმაში, რომ ძალადობის შედეგად ე. თ-მ განიცადა ფიზიკური ტკივილი.

19. საკასაციო სასამართლო კვლავ მიუთითებს, რომ ოჯახური ძალადობის შემადგენლობისთვის სავალდებულო ერთ-ერთი ელემენტის – ფიზიკური ტკივილის განცდის დადგენა შესაძლებელია როგორც თავად დაზარალებულის ჩვენებით, ასევე საქმეში არსებული ფაქტობრივი გარემოებების ანალიზით (მსხვერპლის სქესის, ასაკის, ჯანმრთელობის მდგომარეობის, ძალადობის ხანგრძლივობის, მიყენებული დაზიანების რაოდენობის, სახის, განლაგების, დანაშაულის ჩადენის ხერხის, საშუალებისა და სხვა გარემოებების გათვალისწინებით), რომლებიც მსხვერპლის მიერ ტკივილის განცდის მიერ განცდილი ტკივილის შეფასების შესაძლებლობას იძლევა. წინააღმდეგ შემთხვევაში ძალადობის ისეთი ფაქტები, სადაც დაზარალებულის ასაკის, ჯანმრთელობის მდგომარეობის ან სხვა ობიექტური ფაქტორების გათვალისწინებით, შეუძლებელია მსხვერპლის მიერ განცდილი ტკივილის ვერბალურად გადმოცემა, დაუსჯელი დარჩებოდა (მაგალითისათვის იხილეთ საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის გადაწყვეტილება №443აპ-20).

20. საკასაციო სასამართლო დამატებით აღნიშნავს, რომ დაზარალებულ ე. თ-ის ქმედებები ნამდვილად ჰგავს ოჯახური ძალადობის მსხვერპლთა კლასიკურ ქცევას, რომლებიც ძალადობის შემდგომ მუდმივად შიშა და დაძაბულობაში განაგრძობენ ცხოვ-

რებას და ფაქტად იღებს იმ გარემოებას, რომ დაზარალებული, რომელიც არის ძალადობის მსხვერპლი, შეშინებულია და მოძალადის-გან მომავალი საფრთხის განეიტრალებას (თვითგადარჩენას) მის მიმართ ლმობიერი პოზიციის დაკავებაში ხედავს, რამაც განაპირობა სწორედ მისი პირვანდელი მტკიცე წების – ხელი შეეწყო მართლმასულების განხორციელებისათვის – რადიკალური შეცვლა და სასამართლოში ჩვენების მიცემაზე უარის თქმა.

21. ამდენად, დაცვის მხარის მოთხოვნა გამამართლებელი განაჩენის გამოტანის ნაწილში უსაფუძვლოა და არ უნდა დაკმაყოფილდეს.

22. რაც შეეხება სასჯელს, ამ ნაწილში გასაჩივრებულ განაჩენში უნდა შევიდეს მსჯავრდებულის სასიკეთო ცვლილება, კერძოდ: აღნიშნული თავისუფლების აღკვეთის ზომა უნდა შემცირდეს 4 (ოთხი) თვით, შემდეგ გარემოებათა გამო:

23. როგორც ნარმოდგენილი საქმის მასალებით დგინდება, თ. ტ-ი არ არის ნასამართლევი; პირველი ინსტანციის სასამართლოში საქმის განხილვისას დაზარალებულმა ე. თ-მ ნარმოადგინა განცხადება, რომლითაც იგი ითხოვს თ. ტ-ის პატიმრობიდან გათავისუფლებას იმ გარემოებებზე მითითებით, რომ შეურიგდა მეულეს, მის მიმართ არ გააჩნია პრეტენზია და ოჯახს აქვს უმძიმესი მატერიალური მდგომარეობა; სასამართლოში საქმის განხილვისას თ. ტ-მა აღიარა ჩადენილი დანაშაული.

24. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, თ ტ-ის პასუხისმგებლობის შემამსუბუქებელი გარემოებების გათვალისწინებით, საკასაციო სასამართლოს მიზანშეწონილად მიაჩნია, რომ მსჯავრდებულ თ. ტ-ისათვის გასაჩივრებული განაჩენით შეფარდებული სასჯელი – 1 (ერთი) წლითა და 6 (ექვსი) თვით თავისუფლების აღკვეთა შემცირდეს და საქართველოს სსკ-ის 126-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის საბოლოოდ მოსახდელად განესაზღვროს 1 (ერთი) წლითა და 2 (ორი) თვით თავისუფლების აღკვეთა.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით, მე-3 ნაწილით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. მსჯავრდებულ თ. ტ-ის ინტერესების დამცველის, ადვოკატ
6. ლ-ს საკასაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს;

2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2021 წლის 1 ოქტომბრის განაჩენში შევიდეს ცვლილება:

3. თ. ტ-ი ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 126¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით და მიესაჯოს 1 (ერთი) წლითა და 2 (ორი) თვით თავისუფლების აღკვეთა;

4. თ. ტ-ს სასჯელის მოხდის ვადის ათვლა დაეწყოს ფაქტობრივი დაკავების მომენტიდან – 2021 წლის 15 თებერვლიდან;

5. გასაჩივრებული განაჩენი სხვა ნაწილში დარჩეს უცვლელად;
6. განაჩენი საბოლოოა და არ საჩივრდება.

განაჩენით შევარდებული სასჯელის გამპარება

განაჩენი საქართველოს სახელი

№1005აპ-21

20 ივნისი, 2022 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:
ლ. თევზაძე (თავმჯდომარე),
შ. თაღუმაძე,
მ. გაბინაშვილი

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა ახალციხის რაიონული პროკურატურის პროკურორ გელა მაღრაძის საკასაციო საჩივარი თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2021 წლის 19 ოქტომბრის განაჩენზე.

აღნერილობითი ნაწილი:

1. ახალციხის რაიონული სასამართლოს 2021 წლის 17 ივნისის განაჩენით:

ხ. ს-ი, – დაბადებული ... წლის .... თებერვალს, – ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 11¹, 151-ე მუხლის 1-ლი და მე-2 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშულის ჩადენისათვის და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა საზოგადოებისათვის სასარგებლო შრომა 170 საათით და გათავისუფლდა მისი მოხდისაგან.

2. პირველი ინსტანციის სასამართლომ დადგენილად მიიჩნია, რომ:

2019 წლის 27 მაისს, დაახლოებით 16:00 საათზე, ბ. ს-ი, ბოთლში ჩასხმული სითხით, მიტიდა ა-ს რაიონის სოფელ წ-ი მდებარე ყოფილი რძლის ა. გ-ს საცხოვრებელ ოთახში, რომელთანაც ენეოდა ერთან საოჯახო მეურნეობას და შვილიშვილების: მ. ს-ისა და შეზღუდული შესაძლებლობის მქონე პირის – ა ს-ის თანდასწრებით, მოსთხოვა მას სახლის დატოვება, წინააღმდეგ შემთხვევაში ყველას დაემუქრა ბოთლში არსებული ბენზინის გადასხმითა და სახლთან ერთად დაწვით.

აღნიშნულის გამო ა. გ-ს, ა. ს-სა და მ. ს-ს გაუჩნდათ სიცოცხლის მოსპობის საფუძვლიანი შიში, რის გამოც დატოვეს კუთვნილი ოთახი და წავიდნენ სახლიდან.

3. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2021 წლის 19 ოქტომბრის განაჩენით:

ახალციხის რაიონული პროკურატურის პროკურორ გელა მაღრაძის სააპელაციო საჩივრის მოთხოვნა არ დაკმაყოფილდა და ახალციხის რაიონული სასამართლოს 2021 წლის 17 ივნისის განაჩენი დარჩა უცვლელად.

4. კასატორმა – ახალციხის რაიონული პროკურატურის პროკურორმა გელა მაღრაძემ მოითხოვა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს განაჩენის გაუქმება სასჯელის ნაწილში და ხ. ს-ის მიმართ უფრო მკაფრი სასჯელის დანიშნვა.

4.1. საკასაციო საჩივრის მიხედვით, ხ. ს-მა დანაშაული ოჯახის წევრების მიმართ ჩაიდინა. მათ შორის ოჯახის ერთი წევრი შეზღუდული შესაძლებლობის მქონე პირია. მსჯავრდებული დაზარალებულებთან შერიგებული არ არის. ამასთან, დაზარალებულები დაინტერესებულები არიან მისი დასჯით.

5. დაცვის მხარეს ბრალდების მხარის საკასაციო საჩივარზე შესაგებელი არ წარმოუდგენია.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო პალატამ ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა საკასაციო საჩივარი, შეისწავლა საქმის მასალები, შეამოწმა საჩივრის საფუძვლიანობა და მიაჩნია, რომ საჩივრის მოთხოვნა უნდა დაკმაყოფილდეს და ხ. ს-ის მიმართ დანიშნული სასჯელი უნდა გამკაცრდეს.

2. მოცემულ შემთხვევაში სააპელაციო სასამართლომ უცვლელად დატოვა პირველი ინსტანციის გადაწყვეტილება და ხ. ს-ს საქართველოს სსკ-ის 11¹, 151-ე მუხლის 1-ლი და მე-2 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის მიუსაჯა საზოგადოებისათვის სასარგებლო შრომა 170 საათით, რომლის მოხდისაგან იგი გაათავისუფლა. სააპელაციო სასამართლომ

არასაპატიმრო სასჯელის დანიშნვის არგუმენტებად მიუთითა: მსჯავრდებულის ასაკსა (83 წელი) და მისი ჯანმრთელობის მდგო- მარეობაზე (საქმის განხილვის პროცესში არაერთი ქირურგიული ჩარევა, საჭიროებს ექიმის მეთვალყურეობას, უჭირს გადაადგი- ლება);

სააპელაციო სასამართლომ აგრეთვე მიიჩნია, რომ ამგვარ ვი- თარებაში თავისუფლების აღკვეთა შეენინაალმდეგებოდა სასჯე- ლის მიზნებს, რასაც არ წარმოადგენს ბრალდებულის დასჯა და მისი არაადამიანურ მდგომარეობაში ჩაყენება.

წარმოდგენილი საქმის ყველა ფაქტობრივი გარემოების მხედ- ველობაში მიღებით, საკასაციო პალატა სააპელაციო სასამართლოს ზემოხსენებულ არგუმენტებს არ ეთანხმება, შემდეგ გარემოება- თა გამო:

3. საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ სასჯელი მსჯავრდებუ- ლისათვის ჩადენილი დანაშაულის გაანალიზების ეფექტურ ბერ- კეტს წარმოადგენს. მოსამართლე როგორც კონკრეტული სასჯე- ლის სახის, ისე მისი ზომის შერჩევის დროს შებოჭილია/შემოსაზ- ღვრულია არა მხოლოდ იმპერატიულად გაწერილი სამართლებრი- ვი ნორმებით, არამედ განსახილველი საქმის ინდივიდუალური ფაქ- ტობრივი გარემოებებით.

4. მოცემული სისხლის სამართლის საქმის სპეციფიკიდან გა- მომდინარე, საკასაციო სასამართლო სასჯელის განსაზღვრის დროს თანმიმდევრულად შეაფასებს:

ჩადენილი ქმედების სიმძიმეს, მუქარისათვის განსაზღვრულ შესაბამის ალტერნატიულ სასჯელებს და მათგან უფრო მკაცრი ან მსუბუქი სასჯელის დანიშნვის მიზანშენონილობას, სასჯელის კონ- კრეტულ ზომას, სასჯელის მოხდის შესაძლებლობას/მნიშვნელო- ბას (ვინაიდან სააპელაციო სასამართლომ ხ- ს-ი გაათავისუფლა სასჯელის მოხდისაგან).

4.1. ჩადენილი ქმედების სიმძიმე:

ხ. ს-მა ჩაიდინა ოჯახის ერთი წევრის მიერ სხვა წევრის მიმართ სიცოცხლის მოსპობისა და ქონების განადგურების მუქარა, რო- დესაც იმას, ვისაც ემუქრებიან, გაუჩნდა მუქარის განხორციელე- ბის საფუძვლიანი შიში, დამნაშავისათვის წინასწარი შეცნობით შეზღუდული შესაძლებლობის მქონე პირის მიმართ, რაც იმაში გა- მოიხატა, რომ იგი ბოთლში ჩასხმული სითხით მივიდა ყოფილი რძლის – ა. გ-ს საცხოვრებელ ოთახში და შვილიშვილების: მ. ს-ისა და შეზღუდული შესაძლებლობის მქონე პირის – ა. ს-ის თანდას- წრებით, მოსთხოვა სახლის დატოვება, წინააღმდეგ შემთხვევაში ყველას დაემუქრა ბოთლში არსებული ბენზინის გადასხმითა და სახლთან ერთად დაწვით.

აღნიშნულის გამო ა. გ-ს, ა. ს-სა და მ. ს-ს გაუჩნდათ სიცოცხლის მოსპობის საფუძვლიანი შიში, რის გამოც დატოვეს მათი კუთვნილი ოთახი და წავიდნენ სახლიდან.

ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, მოცემულ შემთხვევაში მუქარა მიმართულია როგორც სიცოცხლის მოსპობის, ისე ქონების განადგურებისაკენ; ამასთან, ხ. ს-ი დაემუქრა სამ პირს, მათ შორის ერთი შეზღუდული შესაძლებლობის მქონე პირია. დაზარალებულმა ა. გ-მა ჩვენებაში მიუთითა, რომ მუქარის დროს მის ავადმყოფ შვილს იმდენად შეეშინდა, რომ გარეთ გაიქცა; მეორე შვილი კი შეშინებული და ანერვიულებული ხმით ეკითხებოდა ხ. ს-ს, რატომ აპირებდა მათ გადაწვას. მხედველობაშია მისაღები ის გარემოებაც, რომ ამავე მოწმის ჩვენების თანახმად, ხ. ს-ი მუდმივად ცდილობდა მისი და მისი შვილების სახლიდან გაყრას, მაშინ, როდესაც მათ წასასვლელი არსად აქვთ.

ამასთან, დაზარალებულების – ა. გ-სა და მ. ს-ის ჩვენებების მიხედვით, ხ. ს-ი და დაზარალებულები ერთ სახლში ცხოვრობენ (იზოლირებულად, სარდაფში). შესაბამისად, ამ შემთხვევაში ქმედების განმეორების რისკიც გამოკვეთილია.

ამდენად, მუქარის შინაარსის (დაკავშირებული სიცოცხლესა და ქონებასთან), დაზარალებულთა რაოდენობის (სამი, მათ შორის შეზღუდული შესაძლებლობის მქონე), დანაშაულის განმეორების რისკის (დაზარალებულები და მსჯავრდებული განცალკევებულ ოთახებში, მაგრამ რეალურად ერთ სახლში (ცხოვრობენ) მხედველობაში მიღებით, საკასაციო სასამართლოს მიაჩნია, რომ ხ-ს-ის ქმედება მცირე საშიშროების მქონე არ არის და მას პროპორციულად უნდა შეესატყვისებოდეს როგორც შერჩეული სასჯელის სახე, ისე – ზომა.

საკასაციო სასამართლო მხედველობაში იღებს საერთაშორისო ხელშეკრულებასაც, კერძოდ, ქალთა მიმართ ძალადობისა და ოჯახში ძალადობის პრევენციისა და აღკვეთის შესახებ ევროპის საბჭოს კონვენციას („სტამბოლის კონვენციას“), რომელიც ქალთა მიმართ ძალადობის ყველა ფორმას, შათ შორის ოჯახში ძალადობას ეხება; კონვენციის 45-ე მუხლის მიხედვით, ხელშემკვრელმა სახელმწიფომ უნდა გაატაროს ყველა საკანონმდებლო თუ სხვა ზომა იმის უზრუნველსაყოფად, რომ ამ კონვენციით დადგენილი დანაშაული ისჯებოდეს ეფექტური, პროპორციული და დამატიქრებელი სანქციით; ამასთან, ამ სტადიაზე სახელმწიფოს მიერ დანაშაულის სერიოზულობის შეფასება ერთ-ერთი მნიშვნელოვანი მოთხოვნაა (იხ. აგრეთვე Explanatory Report to the Council of Europe Convention on preventing and combating violence against women and domestic violence, § 232).

4.2. შერჩეული სასჯელის სახე:

საკასაციო სასამართლო უთითებს, რომ მოცემულ შემთხვევა-ში ხ. ს-მა ბრალად წარდგენილი ქმედება ჩაიდინა 2019 წლის 27 მაისს. შესაბამისად, იგი ცნობილია დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 11¹,151-ე მუხლის 1-ლი და მე-2 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით (2019 წლის 20 სექტემბრის კანონის მიღებამდე რედაქცია). იმუამინდე-ლი რედაქცია ამ მუხლის მე-2 ნაწილისათვის სასჯელის სახედ და ზომად ითვალისწინებს – ჯარიმას ან საზოგადოებისათვის სასარ-გებლო შრომას 170-დან 200 საათამდე ან გამასწორებელ სამუშა-ოს ორ წლამდე ანდა თავისუფლების აღკვეთას საშ წლამდე, ია-რალთან დაკავშირებული უფლებების შეზღუდვით ან უამისოდ. ამასთან ერთად საქართველოს სსკ-ის 53¹-ე მუხლის მე-2, მე-3 ნა-წილების საფუძველზე (ოჯახის ერთი წევრის მიერ ოჯახის სხვა წევრის მიმართ დანაშაულის ჩადენისათვის) თავისუფლების აღ-კვეთის დანიშვნისას მოსახდელი სასჯელის ვადა, სულ მცირე, 1 წლით უნდა აღემატებოდეს ჩადენილი დანაშაულისათვის ამ კო-დექსის შესაბამისი მუხლით ან მუხლის ნაწილით გათვალისწინე-ბული სასჯელის მინიმალურ ვადას.

ზემოხსნებული მუხლის სანქციაში თავისუფლების აღკვეთის მხოლოდ მაქსიმალური ზომა – სამი წელია მითითებული, შესაბა-მისად, საქართველოს სსკ-ის 50-ე მუხლის მე-2 ნაწილისა და სსკ-ის 53¹-ე მუხლის მე-2, მე-3 ნაწილების მხედველობაში მიღებით, მოცემულ შემთხვევაში ხ. ს-ის მიმართ თავისუფლების აღკვეთის დანიშვნის შემთხვევაში, მას მინიმუმ 1 წლითა და 6 თვით უნდა განესაზღვროს სასჯელი.

სისხლის სამართლის კოდექსში განხორციელებული ცვლილე-ბის შემდეგ (2019 წლის 20 სექტემბრის კანონი), საქართველოს სსკ-ის 151-ე მუხლის მე-2 ნაწილს, მუქარას დაემატა „დ“ ქვეპუნქტი შინაარსით – „ოჯახის წევრის მიმართ.“ შესაბამისად, ამუამინდე-ლი რედაქციით ხ. ს-ის ქმედება დაკვალიფიცირდებოდა – საქარ-თველოს სსკ-ის 11¹,151-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „გ“ და „დ“ ქვეპუნ-ქტებით (გიხაიდან ხ. ს-მა ჩაიდინა ოჯახის ერთი წევრის მიერ სხვა წევრის მიმართ სიცოცხლის მოსპობისა და ქონების განადგურე-ბის მუქარა, როდესაც იმას, ვისაც ემუქრებიან, გაუჩნდა მუქარის განხორციელების საფუძვლიანი შიში, დამნაშავისათვის წინასწა-რი შეცნობით შეზღუდული შესაძლებლობის მქონე პირის მიმართ). აღნიშნული მუხლის მე-2 ნაწილი ზემოხსნებული, 2019 წლის 20 სექტემბრის კანონამდე მოქმედი რედაქციის ანალოგიურ სასჯელს ითვალისწინებს, კერძოდ: ისჯება ჯარიმით ან საზოგადოებისათ-ვის სასარგებლო შრომით ვადით 170-დან 200 საათამდე ან გამას-წორებელი სამუშაოთი ორ წლამდე ანდა თავისუფლების აღკვე-

თით სამ წლამდე, იარაღთან დაკავშირებული უფლებების შეზღუდვით ან უამისოდ.

განსხვავება ამჟამინდელსა და მანამდე მოქმედ რედაქციებს შორის არის ის, რომ მოქმედი რედაქციით საქართველოს სსკ-ის 53¹-ე მუხლის მე-2, მე-3 ნაწილების დანაწესის გავრცელება აღარ არის შესაძლებელი, ვინაიდან ოჯახის წევრის მიმართ მუქარის ჩადენა უკვე პირდაპირ საქართველოს სსკ-ის 151-ე მუხლის მაკვალიფიცირებელი ნიშანია (მე-2 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტი), რაც, თავის მხრივ, საქართველოს სსკ-ის 53¹-ე მუხლის მე-4 ნაწილიდან გამომდინარე, მავალდებულებელი ფორმით გამორიცხავს მოსახლეობას სასჯელზე 1 წლით მეტი თავისუფლების აღკვეთის ზომის განსაზღვრას. შესაბამისად, თუ 2019 წლის 20 სექტემბრამდე მოქმედი რედაქციით თავისუფლების აღკვეთის დანიშვნის შემთხვევაში სასჯელის მინიმუმი 1 წლითა და 6 თვით უნდა განესაზღვროს, მოქმედი რედაქციით იგივე ქმედება მხოლოდ სამ წლამდე თავისუფლების აღკვეთით ისჯება, რაც არ გამორიცხავს მათ შორის თავისუფლების აღკვეთის მინიმალური ზომის – 6 თვის გამოყენების შესაძლებლობას.

მაშასადამე, გამოდის, რომ ნორმათა შესაბამისობაში მოყვანის გარეშე, ხ. ს-ის მიმართ თავისუფლების აღკვეთის განსაზღვრის შემთხვევაში, დასანიშნი სასჯელის მინიმალური ზომა (1 წლი და 6 თვე) უფრო მკაცრია, ვიდრე ამჟამინდელი მოქმედი რედაქციით დაენიშნებოდა (მინიმალური 6 თვე). მოცემულ ვითარებაში სასამართლომ უნდა იხელმძღვანელოს საქართველოს სსკ-ის მე-3 მუხლით (ე.ნ. უკუძალის პრინციპი), რომლის გამოყენების საფუძველზეც საკასაციო პალატა უფლებამოსილია, დანიშნოს იმაზე ნაკლები სასჯელი, ვიდრე 2019 წლის 20 სექტემბრის კანონამდე რედაქცია ითვალისწინებდა.

ვინაიდან საკასაციო სასამართლო ხ. ს-ის მიერ ჩადენილი ქმედების სიმძიმიდან გამომდინარე (მუქარა, მიმართული სიცოცხლის მოსპობისა და ქონების განადგურებისკენ, დაზარალებულთა რაოდენობა, ქმედების განმეორების რისკის შეფასება), არასაპატიმრო სასჯელის გამოყენებას არ მიიჩნევს მიზანშეზონილად, შესაბამისად, თავისუფლების აღკვეთის კონკრეტული ზომის შერჩევამდე მართებულად მიიჩნევს ხ. ს-ის ქმედების საქართველოს სსკ-ის 11¹, 151-ე მუხლის 1-ლი და მე-2 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტიდან საქართველოს სსკ-ის 11¹, 151-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „გ“ და „დ“ ქვეპუნქტებზე გადაკვალიფიცირებას (როგორც აღინიშნა, სასჯელის ზომები მე-2 ნაწილისათვის იდენტურია); ამდენად, საკასაციო სასამართლო სასჯელის გადაკვალიფიცირების შემდეგ უკვე შეარჩევს თავისუფლების აღკვეთის კონკრეტულ ზომას.

ამასთან, პალატა კიდევ ერთხელ მიუთითებს, რომ მოცემულ შემთხვევაში სასჯელის სახედ თავისუფლების აღკვეთის შერჩევა თავად ჩადენილი ქმედების სიმძიმიდან, მოვალეობათა დარღვევის ზომიდან გამომდინარეობს და აღნიშნავს, რომ სასამართლომ არასაპატიმრო და საპატიმრო სასჯელთა შერჩევის დროს, ძალიან ფრთხილად უნდა დაიცვას ბალანსი, რათა, ერთი მხრივ, ზედმეტად მეცაცრად არ დასაჯოს მსჯავრდებული, ხოლო, მეორე მხრივ, არც დაზარალებულთათვის მიმართ მიყენებული ზიანის მოცულობა და დანაშაულის პრევენციის საფრთხე დარჩეს შეუფასებელი.

რაც შეეხება საპელაციო სასამართლოს მიერ ხ. ს-ისათვის სასჯელის სახედ საზოგადოებისათვის სასარგებლო შრომის განსაზღვრას, აღნიშნულთან დაკავშირებით საკასაციო სასამართლო მიუთითებს, რომ საქართველოს სსკ-ის 44-ე მუხლის მე-4 ნაწილის დანაწესიდან გამომდინარე, საზოგადოებისათვის სასარგებლო შრომა არ ენიშნება საპენსიო ასაკის პირს. აღნიშნული წესიდან გამონაკლის მატერიალური კანონმდებლობა არ ითვალისწინებს. საკასაციო პალატა უთითებს, რომ სასჯელის სახისა და ზომის შერჩევის დროს სასამართლო შებოჭილია იმპერატიული სახის ნორმებით, რომელთა შორის არის საქართველოს სსკ-ის 44-ე მუხლის მე-4 ნაწილიც. შესაბამისად, საპელაციო სასამართლო უფლებამოსილი არ იყო, ხ. ს-თვის სასჯელის სახედ განესაზღვრა – საზოგადოებისათვის სასარგებლო შრომა.

ოჯახური დანაშაულის ჩადენისათვის საპენსიო ასაკს მიღწეული პირისათვის დანიშნული თავისუფლების აღკვეთა საკასაციო სასამართლოს დაუტოვებია ძალაში (მაგალითისათვის იხილეთ საქართველოს უზენაესი სასამართლოს №166აპ-18 განჩინება).

4.3. თავისუფლების აღკვეთის ზომა:

საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ სასჯელის სამართლი-ანობას განსაზღვრავს არა მხოლოდ სასჯელის სახე, არამედ მისი ზომაც.

მოცემულ შემთხვევაში იმ არგუმენტებს, რომლებიც საპელაციო სასამართლომ საზოგადოებისათვის სასარგებლო შრომის გამოყენების დასასაბუთებლად გამოიყენა – მსჯავრდებულის ასაკი და მისი ჯანმრთელობის მდგომარეობა (საქმის განხილვის პროცესში არაერთი ქირურგიული ჩარევა, საჭიროებს ექიმის მეთვალყურეობას, უჭირს გადაადგილება), საკასაციო პალატა თავისუფლების აღკვეთის კონკრეტული ზომის შერჩევის დროს გაითვალისწინებს და ხ. ს-ს მინიმუმთან მიახლოებულ სასჯელს, კერძოდ, 1 წლით თავისუფლების აღკვეთას განუსაზღვრავს.

სხვა შემამსუბუქებელი გარემოებები მოცემული სისხლის სამართლის საქმის მასალებით არ იკვეთება.

4.4. თავისუფლების აღკვეთის მოხდის შესაძლებლობა:

სააპელაციო სასამართლომ ხ. ს-ი დანიშნული საზოგადოების სასარგებლო შრომის მოხდისაგან გაათავისუფლა, რაც აგრეთვე მატერიალური კანონის ჭრილში უნდა შეფასდეს. სააპელაციო სასამართლო აღნიშნული გადაწყვეტილების არგუმენტად მიუთითა კელავ ასაკსა და ჯანმრთელობაზე და მიჩნია, რომ ხ. ს-ს არ შეეძლო დანიშნული სასჯელის მოხდა.

საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ, ზოგადად, საქართველოს სსკ-ის 269-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტისა და მე-5 ნაწილის მიხედვით, გამამტყუნებელი განაჩენი შესაძლოა გამოტანილ იქნეს სასჯელის დანიშნით და მისი მოხდისაგან გაათავისუფლებით, თუმცა განასახილველი შემთხვევა არცერთ კანონის-მიერ საფუძველში არ ექცევა.

მოცემულ საქმეში არ იკვეთება არც საქართველოს სსკ-ის 284-ე მუხლის საფუძვლები (ხანდაზმულობის გამო მსჯავრდებულის სასჯელის შემდგომი მოხდისაგან გაათავისუფლება), კერძოდ, აღნიშნული მუხლის მე-3 ნაწილის თანახმად, სასამართლო უფლება-მოსილია, სასჯელის შემდგომი მოხდისაგან გაათავისუფლოს სასჯელის მოხდის პერიოდში ხანდაზმულობას მიღწეული პირი მამაკაცი - 70 წლიდან, თუ მას: 1. სასჯელის სახით დანიშნული არ აქვს უვადო თავისუფლების აღკვეთა და 2. მოხდილი აქვს სასჯელის არანაკლებ ნახევარი. მაშასადამე, მოცემული დანაწესი დაკავშირებულია სასჯელის გარკვეული ნაწილის მოხდასთან, რაც ამ შემთხვევაში გამოკვეთილი არ არის.

ხ. ს-ის მიმართ აგრეთვე არ არსებობს საქართველოს სსკ-ის 283-ე მუხლის პირველი ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტის გამოყენების საფუძვლები, ვინაიდან იმ მსჯავრდებულის მიმართ, რომელსაც სასჯელად დაეხიშნა თავისუფლების აღკვეთა, განაჩენის აღსრულება შეიძლება გადაავადის განაჩენის გამომტანისა სასამართლომ სასამართლო-სამედიცინო ექსპერტიზის დასკვნის საფუძველზე, იმავე განაჩენით, ხოლო მისი გამოტანის შემდეგ — განჩინებით, თუ მსჯავრდებული დაავადებულია მძიმე ავადმყოფობით, რაც ხელს უშლის სასჯელის მოხდას, — მის გამოჯანმრთელებამდე ან ჯანმრთელობის მდგომარეობის არსებითად გაუმჯობესებამდე.

ამდენად, მოცემულ შემთხვევაში არ არსებობს ხ. ს-ის სასჯელის მოხდისაგან გაათავისუფლების (ან გადავადების) არცერთი სამართლებრივი საფუძველი, ხოლო სხვა რამე სახის კანონის მიერ არგუმენტზე სააპელაციო სასამართლოს არ მიუთითებია. ამგვარი მოცემულობით კი სასჯელის მიზნები რჩება მიუღწეველი. საკასაციო პალატა უთითებს, რომ როდესაც სასამართლო იყენებს რაიმე სახის შეღავათს მსჯავრდებულის მიმართ, იმგვარად უნდა იმოქ-

მედოს, რომ არ გასცდეს კანონის მოთხოვნათა ძირითად ჩარჩოს და ამასთან, დანაშაულის ჩადენის შედეგად მიყენებული ზიანი არ დარჩეს შეუფასებელი. მოცემულ შემთხვევაში ხ. ს-ის მიმართ როგორც საზოგადოებისათვის სასარგებლო შრომის დანიშვნა, ისე მისი მოხდისაგან გათავისუფლება არ შეესაბამება მატერიალური კანონმდებლობის ძირითად მოთხოვნებს და ამასთან, შეუფასებელი რჩება დაზარალებულისათვის მიყენებული ზიანიც, მოვალეობათა დარღვევის ზომა, ჩადენილი ქმედების საშიშროება, სიმძიმე. ამასთან, საკასაციო პალატა დამატებით აღნიშნავს, რომ, როგორც კასატორი საჩივარში უთითებს, მსჯავრდებული დაზარალებულებთან შერიგებული არ არის.

როგორც ზემოთ აღინიშნა, სააპელაციო სასამართლომ მიუთითა, რომ მოცემულ საქმეში თავისუფლების აღკვეთა (ასაკისა და ჯანმრთელობის მდგომარეობიდან გამომდინარე) შეეწინააღმდეგებოდა სასჯელის მიზნებს, რომელსაც არ წარმოადგენს ბრალდებულის დასჯა და მისი არაადამიანურ მდგომარეობაში ჩაყენება. თუმცა, სააპელაციო სასამართლოს არ მიუთითებია მტკიცებულებებზე, რომლებიც ცალსახად მიუთითებდა, რომ პირის ჯანმრთელობის მდგომარეობა შეუსაბამოა სასჯელის მოხდასთან.

საკასაციო სასამართლო დამატებით ითვალისწინებს პატიმრობის კოდექსის მე-15 მუხლის მე-5 ნაწილსა და ამავე კოდექსის 23-ე მუხლის მე-4 ნაწილს; აღნიშნული ნორმები პენიტენციურ დაწესებულებაში ხანდაზმულთათვის (მამაკაცს 65 წლიდან) სპეციფიკურ საჭიროებებზე მორგებულ საყოფაცხოვრებო პირობებსა და მათი მდგომარეობის შესაბამის კვების საკითხს შეეხება.

ამასთან, თავისუფლების აღკვეთის დაწესებულებიდან ავადმყოფის გათავისუფლება შესაძლებელია კანონით განსაზღვრულ შემთხვევებში (საქართველოს სსსკ-ის 284-ე მუხლის პირველი და მე-5 ნაწილების საფუძველზე სასამართლო უფლებამოსილია, სასჯელის შემდგომი მოხდისაგან გაათავისუფლოს მსჯავრდებული, იმ შემთხვევაში: 1. თუ მისი ჯანმრთელობის მდგომარეობა შეუსაბამოა სასჯელის მოხდასთან და 2. ექსპერტიზის დასკვნის თანახმად, მსჯავრდებულის გამოჯანმრთელება ან/და ჯანმრთელობის მდგომარეობის არსებითი გაუმჯობესება მოსალოდნელი არ არის; ამ მუხლით გათვალისწინებულ შემთხვევებში სასჯელის მოხდის ადგილის მიხედვით პირველი ინსტანციის სასამართლო უფლებამოსილია, შესაბამისი შუამდგომლობს საფუძველზე მსჯავრდებულის სასჯელის შემდგომი მოხდისაგან გათავისუფლების შესახებ განჩინება გამოიტანს ზეპირი მოსმენით, სპეციალური პენიტენციური სამსახურის სავალდებულო მონაწილეობით).

მაშასადამე, თავისთავად, ცალკე აღებული ხანდაზმული ასა-

კი, უპირობოდ არ გამორიცხავს მსჯავრდებულისათვის თავისუფლების აღკვეთის დანიშვნის შეუძლებლობას; რაც შეეხება პირის ჯანმრთელობის მდგომარეობას, მის საფუძველზე სასჯელის მოხდისაგან გათავისუფლება ან განაჩენის აღსრულების გადავადება მხოლოდ კანონმდებლობის შესაბამისი წინაპირობების შემთხვევაში შესაძლებელი.

როგორც აღინიშნა, ის გარემოებები, რომლებიც სააპელაციო სასამართლომ საზოგადოებისათვის სასარგებლო შრომის დანიშვნისა და მისი მოხდისაგან გასათავისუფლებლად საკმარისად ჩათვალა, საკასაციო პალატამ თავისუფლების აღკვეთის კონკრეტულ ზომაში ასახა. ამასთან, საკასაციო სასამართლო სხვა სისხლის სამართლის საქმეში არ გამორიცხავს, რომ პირის ხანდაზმული ასაკი, საქმეში არსებულ შემამსუბუქებელ და ინდივიდუალურ ფაქტორებთან ერთად, არასაპატიმრო სასჯელის გამოყენების საფუძველი გახდეს, თუმცა, არა – მოცემულ სისხლის სამართლის საქმეში, სადაც, როგორც მიეთითა, ქმედების ხასიათისა და სიმძიმის გათვალისწინებით, მხოლოდ თავისუფლების აღკვეთა წარმოადგენს პროპორციულ სასჯელს.

5. ამდენად, საკასაციო სასამართლოს მიაჩნია, რომ ბრალდების მხარის საკასაციო საჩივარი ხ. ს-ის მიმართ სასჯელის დამზიმების თაობაზე საფუძვლიანია. სააპელაციო სასამართლოს მიერ დანიშნული სასჯელი – საზოგადოებისათვის სასარგებლო შრომა სააპენსიო ასაკს მიღწეული პირისათვის და შემდეგ მსჯავრდებულის აღნიშნული სასჯელის მოხდისაგან გათავისუფლება არღვევს საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის შესაბამის წირმათა იმპერატიულ წინაპირობებს; ამასთან, საკასაციო პალატა თავად მუქარის შინაარსიდან, დაზარალებულთა რაოდენობისა და ყველა სხვა ზემოაღნიშნული ფაქტობრივი გარემოებიდან გამოდინარე, მიიჩნევს, რომ ხ. ს-ისათვის საბოლოოდ დანიშნული სასჯელის სახე და ზომა (თავისუფლების აღკვეთა 1 წლით) სრულად უზრუნველყოფს საქართველოს სსკ-ის 39-ე მუხლის პირველი ნაწილით დადგენილ სასჯელის მიზნების მიღწევას, მათ შორის – ახალი დანაშაულის თავიდან აცილებას.

6. რაც შეეხება არგუმენტებს მსჯავრდებულის ასაკსა და ჯანმრთელობის მდგომარეობასთან მიმართებით (რაც საკასაციო სასამართლომ სასჯელის ზომაში ასახა), თუკი აღნიშნული ფაქტორები რეალურად შეუშლის ხელს სასჯელის მოხდას, საკასაციო პალატა განმეორებით უთითებს, რომ საპროცესო კანონმდებლობა ითვალისწინებს შესაბამის პროცედურებს (საქართველოს სსკ-ის 284-ე მუხლი, აგრეთვე პატიმრობის კოდექსის 37-ე მუხლის პირველი ნაწილის „ვ“ ქვეპუნქტი), რომელთა წინაპირობების არსებო-

ბის შემთხვევაში, ხ. ს-ს ექნება შესაძლებლობა გათავისუფლდეს დანიშნული სასჯელის მოხდისაგან.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სსკ-ის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. ახალციხის რაიონული პროკურატურის პროკურორ გელა მალ-რაძის საკასაციო საჩივარი დაქმაყოფილდეს;

2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2021 წლის 19 ოქტომბრის განაჩენში შევიდეს ცვლილება:

ხ. ს-ის ქმედება, გათვალისწინებული საქართველოს სსკ-ის 11¹, 151-ე მუხლის 1-ლი და მე-2 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით (2019 წლის 20 სექტემბრის კანონამდე რედაქცია), გადაკვალიფიცირდეს საქართველოს სსკ-ის 11¹, 151-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „გ“ და „დ“ ქვეპუნქტებზე (მოქმედი რედაქცია) და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს თავისუფლების აღკვეთა – 1 (ერთი) წლით, რომლის მოხდის ათვლა დაეწყოს ამ განაჩენს აღსრულების მიზნით, მისი დაპატიმრების მომენტიდან;

3. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2021 წლის 19 ოქტომბრის განაჩენი სხვა ნაწილში დარჩეს უცვლელად;

4. განაჩენი საბოლოოა და არ გასაჩივრდება.

განაჩენით შეფარდებული სასჯელის გამპაცრება

განაჩენი საქართველოს სახელით

№257აპ-22

7 ივნისი, 2022 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:

ლ. ფაფუაშვილი (თავმჯდომარე),
შ. თადუმაძე,
მ. ვასაძე

ზეპირი მოსმენით განიხილა ხელვაჩაურის რაიონული პროკუ-
რატურის პროკურორობის რომან ბოლქვაძისა და მსჯავრდებულ გ. ა-ს
ინტერესების დამცველი ადვოკატების – ნ. ღ-სა და პ. ბ-ს საკასა-
ციო საჩივრები ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს 2021 წლის
24 დეკემბრის განაჩენზე გ. ა-ს მიმართ.

აღნერილობითი ნაწილი:

1. ბრალდების შესახებ დაფგენილებით გ. ა-ს, – დაბადებულს
19.. წლს, – ბრალად ედებოდა საქართველოს სისხლის სამართლის
კოდექსის (შემდეგში – საქართველოს სსკ-ის) 11¹, 126-ე მუხლის
1²-ლი ნაწილით, საქართველოს სსკ-ის 126¹-ე მუხლის პირველი ნა-
წილითა და საქართველოს სსკ-ის 11¹, 150-ე მუხლის პირველი ნაწი-
ლით (ორი ეპიზოდი) გათვალისწინებული დანაშაულების ჩადენა.

2. გ. ა-ს მიერ ჩადენილი ქმედებები გამოიხატა შემდეგში:

2.1. 2018 წლიდან 2021 წლის 17 იანვრამდე, ხ-ს მუნიციპალიტე-
ტის სოფელ ს-სი, გენდერული ნიშნით შეუწყნარებლობის მოტი-
ვით, სტერეოტიპული დამოკიდებულების გამო, რომ იყო მამაკა-
ცი, შესაბამისად – ოჯახის უფროსი, ქალის დაქვემდებარებული
როლის, მასზე უპირატესი მდგომარეობის და მესაკუთრული და-
მოკიდებულების მოტივით, გ. ა-ე სისტემატურად ამცირებდა, აშან-
ტაჟებდა, ფსიქოლოგიურად ზემოქმედებდა, სიტყვიერ შეურაც-
ხყოფას აყენებდა, კერძოდ, უნმანური სიტყვებით აგინებდა და
ლანდღავდა თავისი ოჯახის წევრს, მეუღლეს – ი. მ-ს, რითაც
მსხვერპლი – ი. მ-ე განიცდიდა სისტემატურ ფსიქოლოგიურ ტან-
ჯვას, რასაც არ მოჰყოლია სისხლის სამართლის კოდექსის 117-ე,
118-ე ან 120-ე მუხლებით გათვალისწინებული შედეგი.

2.2. 2018 წლიდან 2020 წლის მაისის თვემდე, ხ-ს მუნიციპალი-
ტეტის სოფელ ს-სი, გენდერული ნიშნით შეუწყნარებლობის მო-
ტივით, სტერეოტიპული დამოკიდებულების გამო, რომ იყო მამა-

კაცი, შესაბამისად – ოჯახის უფროსი, ქალის დაქვემდებარებული როლის, მასზე უპირატესი მდგომარეობისა და მესაკუთრული დამოკიდებულების მოტივით, გ. ა-ე სხეულის სხვადასხვა არეში ხელის დარტყმითა და თმის მოქაჩვით ფიზიკურ შეურაცხყოფას აყენებდა თავისი ოჯახის წევრს, მეუღლეს – ი. მ-ს, რამაც დაზარალებულის ფიზიკური ტანჯვა გამოიწვია, მაგრამ არ მოჰყოლია სისხლის სამართლის კოდექსის 117-ე ან 118-ე მუხლით გათვალისწინებული შედეგი.

2.3. 2020 წლის მაისში, ხ-ს მუნიციპალიტეტის სოფელ ს-სი, გენდერული ნიშნით შეუწყნარებლობის მოტივით, სტერეოტიპული დამოკიდებულების გამო, რომ იყო მამაკაცი, შესაბამისად – ოჯახის უფროსი, ქალის დაქვემდებარებული როლის, მასზე უპირატესი მდგომარეობისა და მესაკუთრული დამოკიდებულების მოტივით, გ. ა-ე ფიზიკურად და ფსიქიკურად – ჯანმრთელობის დაზიანების მუქარით, ასევე სისტემატური სიტყვიერი შეურაცხყოფით, თავისი ოჯახის წევრს, მეუღლეს – ი. მ-ს, მისი ნება-სურვილის საწინააღმდეგოდ, აიძულებდა სხვა მამაკაცთან სქესობრივი კავშირის დამყარებას.

2.4. 2021 წლის 16 იანვარს, ხ-ს მუნიციპალიტეტის სოფელ ს-სი, გენდერული ნიშნით შეუწყნარებლობის მოტივით, სტერეოტიპული დამოკიდებულების გამო, რომ იყო მამაკაცი, შესაბამისად ოჯახის უფროსი, ქალის დაქვემდებარებული როლის, მასზე უპირატესი მდგომარეობისა და მესაკუთრული დამოკიდებულების მოტივით, გ. ა-ე ფიზიკურად და ფსიქიკურად – ჯანმრთელობის დაზიანების მუქარით, ასევე სისტემატური სიტყვიერი შეურაცხყოფით, თავისი ოჯახის წევრს, მეუღლეს – ი. მ-ს, მისი ნება-სურვილის საწინააღმდეგოდ, აიძულებდა სხვა მამაკაცთან სქესობრივი კავშირის დამყარებას.

3. ხელვაჩაურის რაიონული სასამართლოს 2021 წლის 13 ოქტომბრის განაჩენით:

3.1. გ. ა-ე საქართველოს სსკ-ის 11¹,126-ე მუხლის 1²-ლი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულისათვის წარდგენილ ბრალდებაში ცნობილ იქნა უდანაშაულოდ და გამართლდა;

3.2. გ. ა-ე საქართველოს სსკ-ის 11¹,150-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულისათვის წარდგენილ ბრალდებაში ცნობილ იქნა უდანაშაულოდ და გამართლდა;

3.3. გ. ა-ე ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 126¹-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენაში და ძირითადი სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა – 6 თვით თავისუფლების აღკვეთა;

3.4. გ. ა-ე ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის

11¹,150-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენაში და ძირითადი სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა – 8 თვით თავისუფლების აღკვეთა;

3.5. საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მეორე ნაწილის საფუძველზე უფრო მეცრმა სასჯელმა შთანთქა ნაკლებად მკაცრი სასჯელი და საბოლოოდ, დანაშაულთა ერთობლიობით, გ. ა-ს სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა – 8 თვით თავისუფლების აღკვეთა.

3.6. გ. ა-ს სასჯელის მოხდის ვადის ათვლა დაეწყო დაკავები-დან – 2021 წლის 17 თებერვლიდან.

4. სასამართლომ დაადგინა:

4.1. გ. ა-ე 2018 წლიდან 2021 წლის 17 იანვრამდე დროის მონაკვეთში, ხ-ს მუნიციპალიტეტის სოფელ ს-სი, სისტემატურად ამცირებდა, ფსიქოლოგიურად ზემოქმედებდა, სიტყვიერ შეურაცხყოფას აყენებდა, კერძოდ, უწმანური სიტყვებით აგინებდა და ლანდღდავდა თავისი ოჯახის წევრს, მეუღლეს – ი. მ-ს, რითიც მსხვერპლი – ი. მ-ე განიცდიდა სისტემატურ ფსიქოლოგიურ ტანჯვას, მაგრამ არ მოჰყოლია სისხლის სამართლის კოდექსის 117-ე, 118-ე ან 120-ე მუხლებით გათვალისწინებული შედეგი;

4.2. გ. ა-ე 2021 წლის 16 იანვარს, ხ-ს მუნიციპალიტეტის სოფელ ს-სი, თავისი ოჯახის წევრს, მეუღლეს – ი. შ-ს, მისი წება-სურველის საწინააღმდეგოდ, აიძულებდა ჯ. ა-სთან სქესობრივი კავშირის დამყარებას.

5. განაჩენი სააპელაციო ნესით გაასაჩივრეს პრალდებისა და დაცვის მხარეებმა.

5.1. ხელვაჩაურის რაიონული პროკურატურის პროკურორმა რომან ბოლქვაძემ სააპელაციო საჩივრით მოითხოვა ხელვაჩაურის რაიონული სასამართლოს 2021 წლის 13 ოქტომბრის განაჩენის გაუქმება გ. ა-ს საქართველოს სსკ-ის 11¹,126-ე მუხლის 12-ლი ნაწილითა და საქართველოს სსკ-ის 11¹,150-ე მუხლის პირველი ნაწილით (2020 წლის მაისის ეპიზოდი) გამართლების ნაწილში და მისი დამნაშავედ ცნობა საქართველოს სსკ-ის 11¹,126-ე მუხლის 12-ლი ნაწილით, საქართველოს სსკ-ის 126¹-ე მუხლის პირველი ნაწილითა და საქართველოს სსკ-ის 11¹,150-ე მუხლის პირველი ნაწილით (ორი ეპიზოდი) გათვალისწინებული დანაშაულების ჩადენისათვის და კანონით გათვალისწინებული მკაცრი სასჯელის განსაზღვრა.

5.2. მსჯავრდებულ გ. ა-ს ინტერესების დამცველმა ადვოკატებმა – ნ. დ-მ და პ. ბ-მ სააპელაციო საჩივრით მოითხოვეს ხელვაჩაურის რაიონული სასამართლოს 2021 წლის 13 ოქტომბრის განაჩენის გაუქმება და გ. ა-ს სრულად უდანაშაულოდ ცნობა.

6. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს 2021 წლის 24 დეკემ-

ბრის განაჩენით ხელვაჩაურის რაიონული სასამართლოს 2021 წლის 13 ოქტომბრის განაჩენი დარჩა უცვლელად.

7. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს 2021 წლის 24 დეკემბერის განაჩენი საკასაციო წესით გაასაჩივრეს პროკურორმა რომან ბოლქვაძემ და მსჯავრდებულ გ. ა-ს ინტერესების დამცველმა ადვოკატებმა – ნ. დ-მ და პ. ბ-მ.

7.1. ხელვაჩაურის რაიონული პროკურატურის პროკურორი რომან ბოლქვაძე საკასაციო საჩივრით ითხოვს ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს 2021 წლის 24 დეკემბრის განაჩენის გაუქმებას და გ. ა-ს დამნაშავედ ცნობას საქართველოს სსკ-ის 11¹, 126-ე მუხლის 1²-ლი ნაწილით, საქართველოს სსკ-ის 126-ე მუხლის პირველი ნაწილითა და საქართველოს სსკ-ის 11¹, 150-ე მუხლის პირველი ნაწილით (ორი ეპიზოდი) გათვალისწინებული დანაშაულების ჩადენისათვის და მითითებული მუხლების სანქციით გათვალისწინებული ყველაზე მკაცრი სახის სასჯელის მაქსიმალური ვადის დანიშვნას.

7.2. მსჯავრდებულ გ. ა-ს ინტერესების დამცველი ადვოკატები – ნ. დ-ე და პ. ბ-ე საკასაციო საჩივრით ითხოვენ განაჩენის გაუქმებას და გ. ა-ს სრულად გამართლებას.

8. საკასაციო სასამართლოს სხდომაზე პროკურორმა რამაზ შავაძემ მხარი დაუჭირა საკასაციო საჩივარს და მოითხოვა მისი დაკამაყოფილება; განმარტა, რომ საქართველოს სსკ-ის 126¹-ე მუხლის პირველი ნაწილითა და საქართველოს სსკ-ის 11¹, 150-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული მსჯავრდების ფარგლებშიც ითხოვს კანონით გათვალისწინებული მკაცრი სასჯელის განსაზღვრას.

9. დაცვის მხარე არ დაეთანხმა ბრალდების მხარის პოზიციას, მხარი დაუჭირა დაცვის მხარის საკასაციო საჩივარს და მოითხოვა მისი დაკამაყოფილება – გ. ა-ს საქართველოს სსკ-ის 126¹-ე მუხლის პირველი ნაწილითა და საქართველოს სსკ-ის 11¹, 150-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებულ დანაშაულში გამართლება. დაცვის მხარის მტკიცებით, სისხლის სამართლის საქმეში წარმოდგენილი მასალები არ აკმაყოფილებს საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსით (შემდეგში – საქართველოს სსკ-ი) გამამტკიცებელი განაჩენისთვის დადგენილ მტკიცებით სტანდარტს; სასამართლოში დაკითხვისას დაზარალებული ვერ გადმოსცემდა ფაქტებს; ინციდენტის რეალური მიზეზი იყო დაზარალებულ ი. მ-ს დედის მოთხოვნა, რომ გ. ა-ს მისთვის მიეშვილებინა ერთ-ერთი შვილი, რასაც კატეგორიულად ეწინააღმდეგებოდა გ. ა-ე.

10. მსჯავრდებულმა გ. ა-მ წარდგენილ ბრალდებებში თავი არ

ცნო დამნაშავედ და დაეთანხმა ადვოკატის პოზიციას.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო სასამართლომ შეისწავლა საქმის მასალები, შეამონდა საჩივრების საფუძვლიანობა, გააანალიზა კასატორების საკუვანდო არგუმენტები და მიაჩინა, რომ მსჯავრდებულ გ. ა-ს ინტერესების დამცველი ადვოკატების – ნ. დ-სა და პ. პ-ს საკასაციო საჩივარი არ უნდა დაკმაყოფილდეს, ხოლო პროცურორ რომან ბოლქვაძის საკასაციო საჩივარი უნდა დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ და გასაჩივრებულ განაჩენში უნდა შევიდეს ცვლილება, შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის (შემდეგში – საქართველოს სსსკ-ის) 306-ე მუხლის მე-4 ნაწილის თანახმად, საკასაციო საჩივარი განიხილება საჩივრისა და მისი შესაგებლის ფარგლებში. სასამართლო ითვალისწინებს, რომ ბრალდებისა და დაცვის მხარეებმა განაჩენის გაუქმების მოთხოვნით ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სააპელაციო საჩივრებით მომართეს იმავე არგუმენტებზე დაყრდნობით, რომლებიც საკასაციო საჩივრებშია ჩამოყალიბებული. ვინაიდან საკასაციო სასამართლო ეთანხმება სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილებას გ. ა-ს საქართველოს სსკ-ის 126¹-ე მუხლის პირველი ნაწილითა და საქართველოს სსკ-ის 11¹, 150-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებულ დანაშაულებში მსჯავრდებისა და საქართველოს სსკ-ის 11¹, 126-ე მუხლის 1²-ლი ნაწილითა და საქართველოს სსკ-ის 11¹, 150-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებულ დანაშაულებში გამართლების ნაწილში, საკასაციო სასამართლოს მიზანშეწონილად არ მიაჩინა გასაჩივრებულ განაჩენში მითითებული იმ არგუმენტების გამოყრება, რასაც ეთანხმება.

3. სასამართლო ითვალისწინებს, რომ მტკიცებულებების შეგროვება წარმოადგენს გამოწვევას საქმეებზე, სადაც ძალადობა ხდება კერძო გარემოში, მოწმეების გარეშე და ზოგჯერ არ რჩება რამეტებულება ნიშანი (Volodina v Russia, no.41261/170, §82, ECtHR, 9/07/2019). აღნიშნულის მიუხედავად, სასამართლო კვლავაც აღნიშნავს, რომ მოქმედი კანონმდებლობა ადგენს ერთნაირ მტკიცებით სტანდარტს გამამტკუნებელი განაჩენის დასადგენად, დანაშაულის კატეგორიის მიუხედავად და არ ითვალისწინებს უფრო დაბალი მტკიცებითი სტანდარტის გამოყენებას ოჯახური დანაშაულის კატეგორიას მიკუთვნებულ საქმეებზე (მაგალითისთვის იხ. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს 2022 წლის 23 მაისის №258აპ-22 განჩინება; საქართველოს უზენაესი სასამართლოს 2022 წლის 19 მაისის №212აპ-22 განჩინება).

4. სასამართლო ასევე ითვალისწინებს, რომ „უტყუარობის კონსტიტუციური პრინციპი მოითხოვს არა მხოლოდ იმას, რომ გამამტყუნებელი განაჩენი უტყუარ (სანდო, გაუყალბებელ) მტკიცებულებს ეფუძნებოდეს, არამედ იმასაც, რომ საქმეზე წარმოდგენილი მტკიცებულებებით ეჭვგარეშე დასტურდებოდეს პირის ბრალეულობა დანაშაულის ჩადენაში“ (საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს 2020 წლის 25 დეკემბრის გადაწყვეტილება №2/2/1276 საქმეზე „გიორგი ქებურია საქართველოს პარლამენტის წინააღმდეგ“, II-77). გ. ა-ს მიერ საქართველოს სსკ-ის 111,126-ე მუხლის 12-ლი ნაწილითა და საქართველოს სსკ-ის 111,150-ე მუხლის პირველი ნაწილით (2020 წლის მაისის ეპიზოდი) გათვალისწინებული ქმედებების ჩადენა – დასტურდება მხოლოდ დაზარალებული ი. მ-ს პირდაპირი ჩვენებით, რომელიც არ არის გამყარებული სხვა არც ერთი მტკიცებულებით. შესაბამისად, საქართველოს კონსტიტუციის 31-ე მუხლის მე-7 პუნქტის, საქართველოს სსკ-ის 269-ე მუხლის მე-2 ნაწილის, საქართველოს სსსკ-ის მე-13 მუხლის მე-2 ნაწილისა და 82-ე მუხლის მე-3 ნაწილით დადგენილი მოთხოვნების გათვალისწინებით, გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტით არ დასტურდება გ. ა-ს მიერ ი. მ-ს მიმართ სისტემატური ცემა (2018 წლიდან 2020 წლის მაისის თვემდე) და იძულება (2020 წლის მაისის ეპიზოდი).

5. გ. ა-ს მიერ საქართველოს სსკ-ის 126¹-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის – ოჯახის ერთი წევრის მიერ ოჯახის სხვა წევრის მიმართ სისტემატური შეურაცხოფა, შანტაჟი და დამცირება, რამაც გამოიწვია ტანჯვა და რასაც არ მოჰყოლია საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 117-ე, 118-ე ან 120-ე მუხლით გათვალისწინებული შედეგი – ჩადენა დადასტურებულია დაზარალებული ი. მ-ს ჩვენებით, ფსიქოლოგიური ექსპერტის დასკვნით, ექსპერტ ქ. დ-ს ჩვენებითა და მოწმების: ო. მ-ს, მ. ა-სა და მ. ა-ს ჩვენებით.

6. დაზარალებულმა მოწმის სახით დაკითხვისას მიუთითა, რომ მესამე შვილის დაბადებისას გ. ა-ემ იეჭვიანა, რადგან ფიქრობდა, რომ შვილი სხვა მამაკაცისაგან ჰყავდა. აღნიშნულის გამო ჰქონდათ კონფლიქტი, თუმცა შემდეგ შერიგდენ. შერიგების მიუხედავად, 2018 წლიდან 2021 წლის 17 იანვრამდე დროის მონაკვეთში გ. ა-ე სისტემატურად ამცირებდა, ლანდღავდა და აგინებდა, რის გამოც განიცდიდა ფსიქოლოგიურ სტრესს.

7. აღნიშნული ფაქტობრივი გარემოებები დაადასტურეს მოწმის სახით დაკითხვისას დაზარალებული ი. მ-ს მშობლებმაც (ო. მ-მ და მ. ა-მ) და მიუთითეს, რომ 2... წელს მესამე შვილის გაჩენის შემდეგ, გ. ა-ემ იძალადა ი. მ-ეზე, სცემა და სიტყვიერი შეურაცხოფა

მიაყენა. ოჯახის შენარჩუნების მიზნით ი. მ-ე შეურიგდა გ. ა-ს და მასთან ერთად გააგრძელა ცხოვრება, თუმცა 2018 წლიდან გ. ა-ემ კვლავ განაგრძო ი. მ-ს ლანძღვა-გინება და დამცირება (რაც მათ-თვის ცნობილია ი. მ-საგან). და ასეთი სისტემატური ძალადობის შემ-თხვევების შემდეგ მათ რამდენჯერმე წაიყვანეს ი. მ-ე თავიანთ სახლში.

8. სსიპ ლევან სამხარაულის სახელობის სასამართლო ექსპერ-ტიზის ეროვნული ბიუროს 2021 წლის 5 თებერვლის №..... ფსიქო-ლოგიური ექსპერტიზის დასკვნით დგინდება, რომ გ. ა-ს ქმედებე-ბით ი. მ-ე განიცდიდა სისტემატურ შეურაცხყოფას, ფსიქოლოგიურ ზემოქმედებას, შანტაჟს, დამცირებას, რომელმაც გამოიწვია მისი ტანჯვა (ექსპერტიზის დასკვნის სისწორე დაადასტურა ექ-სპერტმა ქ. დ-მ).

9. შესაბამისად, საქმეში წარმოდგენილი მტკიცებულებებით (მათ შორის: ი. მ-ს, ო. მ-ს, მ. ა-ს ჩვენებებით, საგამოძიებო ექსპე-რიმენტის ოქმით, №..... შემაკავებელი ორდერით, ფსიქოლოგიური ექსპერტიზის №..... დასკვნით) გონიგრულ ეჭვს მიღმა სტანდარ-ტით დასტურდება გ. ა-ს მიერ საქართველოს სსკ-ის 126¹-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის – სისტემატუ-რი შეურაცხყოფა, შანტაჟი და დამცირება, რაც იწვევდა დაზარა-ლებულის ფსიქოლოგიურ ტანჯვას – ჩადენა.

10. საკასაციო სასამართლო უსაფუძვლობის გამო ვერ გაიზია-რებს დაცვის მხარის მოთხოვნას გ. ა-ს საქართველოს სსკ-ის 11¹, 150-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებულ დანაშაულში უდანაშაულოდ ცნობის შესახებ. კერძოდ:

11. მონმის სახით დაკითხვისას დაზარალებულმა ი. მ-მ განმარ-ტა, რომ 2021 წლის 16 იანვარს, დღის საათებში, მასთან ოჯახში სტუმრად მივიღნენ მეზობლად მცხოვრები ჯ. ა-ე და ჯ. ა-ე. ისინი გ. ა-სთან ერთად მიუსხედნენ სუფრას და დაინყეს ალკოჰოლური სასმელის მიღება. დაახლოებით 14:30 საათზე გ. ა-მ გაიყვანა საძი-ნებელ ოთახში და მოსთხოვა ღამით ჯ. ა-სთან დაწოლა და მასთან სქესობრივი კავშირის დამყარება; შემდეგ დაბრუნდა სუფრასთან და სტუმრებთან ერთად გააგრძელა ქეიფი. ცოტა ხანში ჯ. ა-მ სუფ-რასთან მსხდომი პირები მიიპატიუა თავის სახლში და გ. ა-ე, ჯ. ა-ე და ჯ. ა-ე გადავიდნენ ჯ. ა-ს ოჯახში, სადაც ასევე მიირთვეს არაყი. ჯ. ა-ე ადრე წავიდა. დაახლოებით 17:30 საათზე ჯ. ა-ე ცუდად გახ-და და ოთახიდან აივანზე გავიდა, მასთან ერთად აივანზე გავიდა მისი მეუღლე – ც. მ-ე. ოთახში დარჩა დაზარალებული და გ. ა-ე, რომელმაც კვლავ მოსთხოვა ღამით ჯ. ა-სთან დაწოლა და მასთან სქესობრივი კავშირის დამყარება. ცოტა ხანში ისინი დაბრუნდნენ სახლში. მათთან ერთად წამოვიდნენ ჯ. ა-ე და ც. მ-ე. ისინი კვლავ

შემოუსხდენ სუფრას და გააგრძელეს ქეიფი. ერთ მომენტში გ. ა-ემ გაიყვანა საძინებელ ოთახში და დაჟინებით მოსთხოვა ღამით დაწოლილიყო ჯ. ა-სთან და მასთან დაემყარებინა სქესობრივი კავშირი. მას შეეშინდა, გ. ა-სგან მალულად დაურევა მამას – ო. მ-ს და სთხოვა დახმარება. გ. ა-ს მოთხოვნის შესახებ უთხრა ც. მ-ესაც. ღამით მის დასახმარებლად მივიდნენ მისი მშობლები და დის ქმარი.

12. სასამართლო ითვალისწინებს, რომ დაზარალებული გამოძიების დაწყების მომენტიდან ერთგვაროვნად და თანმიმდევრულად აღნერდა შემთხვევის დღეს განვითარებულ მოვლენებს. მართალია, მოწმეები: ჯ. ა-ე, ჯ. ა-ე, ც. მ-ე, ო. მ-ე, მ. ა-ე, მ. მ-ე და მ. ს-ე არ შესწრებიან გ. ა-ს მიერ ი. მ-ს იძულების ფაქტს, მაგრამ მოწმეები დაზარალებულის ჩვენების იდენტურად მიუთითებენ 2021 წლის 16 იანვარს განვითარებულ მოვლენებზე, რაც ასევე მიუთითებს დაზარალებულის ჩვენების უტყუარობაზე.

13. მოწმე ჯ. ა-მ დაადასტურა, რომ 2021 წლის 16 იანვარს იმყოფებოდა გ. ა-სთან სტუმრად და ჯ. ა-ესთან ერთად დალია არაყი; ცოტა ხნის შემდეგ ქეიფი გააგრძელეს მის სახლში, საღამოს კი – გ. ა-ს სახლში, სადაც მას თან ახლდა ცოლი – ც. მ-ე. ალკოჰოლის მიღების შედეგად ისე დათვრა, რომ სახლში წასვლა ვეღარ შეძლო.

14. მოწმე ჯ. ა-ემაც დაადასტურა, რომ 2021 წლის 16 იანვარს იმყოფებოდა გ. ა-სთან სტუმრად და ჯ. ა-სთან ერთად ახალი წლის აღსანიშნავად დალია არაყი; ცოტა ხნის შემდეგ ქეიფი გააგრძელეს ჯ. ა-ს სახლში, საიდანაც თავის სახლში წავიდა, ხოლო ჯ. ა-სთან დარჩნენ – გ. ა-ე და მისი ცოლი – ო. მ-ე.

15. მოწმე ც. მ-ს ჩვენებით დგინდება, რომ 2021 წლის 16 იანვარს მასთან სახლში მოვიდნენ მისი მეუღლე – ჯ. ა-ე და ორი მეზობელი – გ. ა-ე და ჯ. ა-ე. მათ გაუშალა სუფრა. ისინი ახალი წლის აღსანიშნავად მიირთმევდნენ არაყს. ცოტა ხნის შემდეგ ჯ. ა-ე წავიდა, ხოლო გ. ა-ე, ო. მ-ე, თვითონ და ჯ. ა-ე – ქეიფის გასაგრძელებლად გადავიდნენ გ. ა-სთან. გარკვეული პერიოდის შემდეგ ი. მ-ემ სამზარეულოში მას უთხრა, რომ გ. ა-ე სთხოვდა ჯ. ა-სთან სქესობრივი კავშირის დამყარებას.

16. მოწმე ო. მ-მ (ი. მ-ს მამამ) განმარტა, რომ 2021 წლის 16 იანვარს, დაახლოებით 18:00 საათზე, დაურევა ი. მ-ემ და უთხრა, რომ გ. ა-ე აიძულებდა მეზობელ ჯ. ა-სთან სქესობრივ კავშირს. სთხოვა მისულიყო და წაეყვანა, თორემ თავს მოიკლავდა. მისი დახმარების მიზნით მ. ა-სთან და სიძე – მ. ს-სთან ერთად მივიდა სოფელ ს-სი, გ. ა-ს ოჯახში, სადაც ასევე სტუმრად იყვნენ ჯ. ა-ე და მისი მეუღლე – ც. მ-ე. გ. ა-ე და ჯ. ა-ე იმდენად მთვრალები იყვნენ, რომ მათთან საუბარს აზრი არ ჰქონდა. აღნიშნულის გამო ღამით მათ-

თან დარჩა, დილით კი გადავიდა გ. ა-ს უფროს ძმასთან – ჯ. ა-სთან და მოუყვა გ. ა-ს ქმედების შესახებ. მოწმის მიერ მითითებული გარემოებები ასევე დაადასტურეს მოწმის სახით დაკითხვისას – მ. ა-მ (ი. მ-ს დედა), მ. მ-მ (ი. მ-ს და) და მ. ს-მ (ი. მ-ს სიძემ).

17. 2021 წლის 17 იანვარს შედგენილი №..... შემაკავებელი ორდერით დასტურდება გ. ა-ს მიერ 2020 წლის მაისის თვეში და 2021 წლის 16 იანვარს ი. მ-სთვის სიტყვიერი შეურაცხოფის მიყენება და დამცირება, იძულება – სხვასთან დაემყარებინა სქესობრივი კავშირი (შემაკავებელი ორდერის შედგენის მიმდინარეობა, შინაარსი და ხელმოწერების ნამდვილობა დაადასტურა გამომმიებელმა).

18. სასამართლო ითვალისწინებს, რომ №..... შემაკავებელი ორდერი ხელმოწერილია გ. ა-სა და ი. მ-ს მიერ; შემაკავებელი ორდერი გ. ა-ს არ გაუსაჩივრებია; მხარებს პქონდათ აღნიშნული სადაცოდ ცნობილი მტკიცებულების სასამართლო სხდომაზე გამოკვლევისა და შედავების შესაძლებლობა, თუმცა 2021 წლის 14 ივნისის სასამართლო სხდომაზე დაცვის მხარეს შეკითხვა ან პროტესტი შემაკავებელ ორდერთან დაკავშირებით არ ჰქონია და მხარებმა წერილობითი მტკიცებულებები გამოკვლეულად მიიჩნიეს; საქმის მასალებში არ არსებობს მითითებული შემაკავებელი ორდერის კანონიერებასა და მასში მითითებული ფაქტის ნამდვილობაში ეჭვის შეტანის საფუძველი; შემაკავებელ ორდერში მითითებული ინფორმაცია ეხება მტკიცების საგანში შემავალ გარემოებას და შესაბამისად, შემაკავებელი ორდერი ნარმოადგენს პირდაპირ მტკიცებულებას (მაგალითისთვის იხ. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს 2020 წლის 28 დეკემბრის განაჩენი საქმეზე №585აპ-19; საქართველოს უზენაესი სასამართლოს 2022 წლის 2 ივნისის განჩინება საქმეზე №331აპ-22; საქართველოს უზენაესი სასამართლოს 2022 წლის 24 თებერვლის №1051აპ-21 განაჩენი).

19. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, საქმეში ნარმოდგენილი მტკიცებულებებით (დაზარალებულ ი. მ-ს ჩვენებით, მოწმეების: ი. მ-ს, მ. ა-ს, მ. ა-ს, მ. ს-ს ჯ. ა-ს, ჯ. ა-ს და ც. მ-ს ჩვენებით, საგამოძიებო ექსპერიმენტის 2021 წლის 18 იანვრის ოქმით, №..... შემაკავებელი ორდერით) გონივრულ ეჭვს მიღმა დასტურდება, 2021 წლის 16 იანვარს ხ-ს მუნიციპალიტეტის სოფელ ს-სი გ. ა-ს მიერ თავისი ოჯახის წევრის, მეუღლის – ი. მ-ს მიმართ იძულების ჩადენის ფაქტი.

20. საკასაციო სასამართლო იზიარებს დაცვის მხარის მსჯელობას, რომ დაუსაბუთებელია გ. ა-ს მიერ საქართველოს სსკ-ის 126'-ე მუხლის პირველი ნაწილითა და საქართველოს სსკ-ის 111', 150'-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულების

გენდერული ნიშნით შეუწყნარებლობის მოტივით ჩადენა, ვინაიდან აღნიშნული არ დასტურდება არცერთი პირდაპირი მტკიცებულებით. მათ შორის, აღნიშნული არ დასტურდება არც დაზარალებული ი. მ-ს არც გამოკითხვის ოქმში და არც სასამართლოში დაკითხვისას მიწოდებული ინფორმაციით.

21.1. სასამართლო ითვალისწინებს, რომ პირველი და სააპელაციო ინსტანციის სასამართლოებმა საქმეში წარმოდგენილი მტკიცებულებებით დადგენილად მიიჩნიეს, რომ:

– გ. ა-ე 2018 წლიდან 2021 წლის 17 იანვრამდე დროის მონაკვეთში, ხ-ს მუნიციპალიტეტის სოფელ ს-სი, სისტემატურად ამცირებდა, ფსიქოლოგიურად ზემოქმედებდა, სიტყვიერ შეურაცხყოფას აყენებდა, კერძოდ, უწმანური სიტყვებით აგინებდა და ლანდლავდა, თავისი იჯახის წევრს, მეუღლეს – ი. მ-ს, რითაც მსხვერპლი – ი. მ-ე განიცდიდა სისტემატურ ფსიქოლოგიურ ტანჯვას, რასაც არ მოჰყოლია სისხლის სამართლის კოდექსის 117-ე, 118-ე ან 120-ე მუხლებით გათვალისწინებული შედეგი.

– გ. ა-ე 2021 წლის 16 იანვარს, ხ-ს მუნიციპალიტეტის სოფელ ს-სი, იჯახის წევრს, მეუღლეს – ი. მ-ს, მისი ნება-სურვილის სანინა-აღმდეგოდ, აიძულებდა ჯ. ა-სთან სქესობრივი კავშირის დამყარებას.

21.2. სასამართლო ითვალისწინებს, რომ ხელვაჩაურის რაიონული სასამართლოს 2021 წლის 13 ოქტომბრის და ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს 2021 წლის 24 დეკემბრის განაჩენებში მართალია არ არის ნამსჯელი გ. ა-ს მიერ მისთვის შერაცხული დანაშაულების გენდერული ნიშნით შეუწყნარებლობის მოტივით ჩადენაზე, თუმცა ამავე განაჩენებით დადგენილად ცნობილი ფაქტობრივი გარემოებებიდან იკვეთება, რომ სასამართლოებმა დადასტურებულად არ მიიჩნიეს და ამორიცებს ბრალდების შესახებ დადგენილებით გათვალისწინებული დანაშაულების ჩადენა გ. ა-ს მიერ გენდერული ნიშნით შეუწყნარებლობის მოტივით.

22. სასამართლო ვერ გაიზიარებს დაცვის მხარის პოზიციას გ. ა-ს უდანაშაულობის, ბრალდების მხარის მოწმეთა (დაზარალებული ი. მ-ს, ო. მ-ს, მ. ა-ს, მ. ს-ს) ჩვენებების უტყუერობაში ეჭვის შეტანის და გ. ა-სათვის ბრალად ნარდგენილი ქმედებების დაბრალების შესახებ (გ. ა-ს მიერ შვილის გაშვილებაზე დაზარალებულის მშობლისთვის უარის თქმის გამო).

23. სასამართლო ითვალისწინებს, რომ გ. ა-ს ძმამ – გ. ა-მ 2021 წლის 29 ივლისის სხდომაზე უარი განაცხადა მოწმის სახით ჩვენების მიცემაზე; ხოლო მოწმე ც. მ-ემ ჩვენების მიცემისას ადგონატის კითხვაზე: ფლობდა თუ არა რაიმე ინფორმაციას, რომ ი. მ-ს იჯახს სურდა გ. ა-ს შვილის შვილება, განმარტა, რომ ამის შესახებ

გაგონილი ჰქონდა, მაგრამ არ იცის, ვინ უთხრა და ვისგან გაიგო ან რა სახით ეს ინფორმაცია, დეტალებით არ დაინტერესებულა (იხ.: ხელვაჩაურის რაიონული სასამართლოს 2021 წლის 4 ივნისის სხდო-მის ოქმი 14:49:08 – 14:50:25). მ. ა-მ მოწმის სახით დაკითხვისას კი მიუთითა, რომ თავიდან მისთვის არ იყო ცნობილი კონფლიქტის მიზეზი, შემდეგ გაიგო, რომ კონფლიქტი მოხდა გ. ა-ს შვილის – ს. ა-ს შვილების გამო (იხ.: ხელვაჩაურის რაიონული სასამართლოს 2021 წლის 29 ივლისის სხდომის ოქმი). სასამართლო ასევე ითვა-ლისწინებს, რომ აღნიშნული ინფორმაცია მოწმებისთვის ცნობი-ლია სხვა პირებისგან, არ შესწებიან ფაქტებს, რომლებზეც მიუ-თითებენ, ხოლო „ირიბი ჩვენება, ზოგადად, ნაკლებად სანდო მტკი-ცებულებაა“ (იხ. საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს გა-დაწყვეტილება „საქართველოს მოქალაქე ზურაბ მიქაძე საქართვე-ლოს პარლამენტის წინააღმდეგ“ 22/01/2015, II-52), ამასთან, აღ-ნიშნული მოწმეები არ უთითებენ არც ინფორმაციის წყაროს, ხო-ლო საქართველოს სსსკ-ის 76-ე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, კი ირიბი ჩვენება დასაშვები მტკიცებულება მხოლოდ იმ შემთხვე-ვაში თუ ირიბი ჩვენების მიმცემი პირი მიუთითებს ინფორმაციის წყაროს, რომლის იდენტიფიცირება და რეალურად არსებობის შე-მოწმება შესაძლებელია.

24. სასამართლო ითვალისწინებს საქართველოს სსსკ-ის 72-ე მუხლის და 82-ე მუხლის პირველი ნაწილით დადგენილ მოთხოვ-ნებს და ვინაიდან საქმის მასალებით არ დგინდება ზემოთ აღნიშ-ნულ მოწმეთა მიერ მინოდებული ინფორმაციის პირველწყარო, სა-სამართლო მოკლებულია დაცვის მხარის პირზე იცის ამ ნაწილშიც გაზიარების შესაძლებელობას.

25. სასამართლო ითვალისწინებს, რომ სამართლიანი სასამარ-თლოს უფლება სასამართლოებს ავალდებულებს, ნათლად მიუთი-თონ საფუძვლები, რომლებსაც დაეყრდნენ გადაწყვეტილების მი-ლებისას (იხ. Taxquet v. Belgium [GC], ECtHR, no. 926/05, § 91, ECHR 2010, da Nikolay Genov v. Bulgaria, no. 7202/09, § 27, 13 ივლისი 2017). იმავ-დროულად, დასაბუთებული გადაწყვეტილების ვალდებულება არ მოითხოვს მხარეების მიერ მითითებულ კველა არგუმენტზე დე-ტალური პასუხის გაცემას (იხ. Fomin v. Moldova, ECtHR, no.36755/06, §31, 11/11/2011) და გულისხმობს, რომ სამართალწარმოების მხარე-ები უნდა ელოდნენ კონკრეტულ და მკაფიო პასუხებს იმ არგუ-მენტებზე, რომლებიც გადამწყვეტია სამართალწარმოების შედე-გებისთვის (იხ. Tchankotadze v. Georgia, ECtHR,no. 15256/05, § 103, 21/06/2016; და Deryan v. Turkey, no. 41721/04, § 33, 21/07/2015). იმის გან-საზღვრისას, საჭიროებდნენ თუ არა მომჩინების არგუმენტები აშკარა პასუხს.... სასამართლომ უნდა გაითვალისწინოს თუ რამ-

დენად დასაბუთებული იყო მომჩივნების არგუმენტები იმისათვის, რომ ეჭვქვეშ დაეყენებინა .. სასამართლოების დასკვნები და საქ-მის მასალებში არსებული მტკიცებულებები (Lobzhanidze and Peradze v. Georgia, ECtHR, no 21447/11, no 35839/11, §69; 27/02/2020).

26. გ. ა-ს საქართველოს სსკ-ის 11¹, 150-ე მუხლის პირველი ნა-წილით გათვალისწინებული მსჯავრდებისათვის დანიშნულ სას-ჯელთან დაკავშირებით სასამართლო ითვალისწინებს, რომ საქარ-თველოს სსკ-ის 259-ე მუხლის მე-4 ნაწილის თანახმად, სასამარ-თლოს განაჩენი სამართლიანია, თუ დანიშნული სასჯელი შეესაბა-მება მსჯავრდებულის პიროვნებასა და მის მიერ ჩადენილი დანა-შაულის სიმძიმეს. „სასჯელი უნდა იყოს ქმედებით გამოწვევად საფრთხესთან გონივრულ პროპორციაში ... სასჯელის დაკისრება უნდა მოხდეს დანაშაულის ინდივიდუალური გარემოებების გათ-ვალისწინებით“ (იხ. საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს 2015 წლის 24 ოქტომბრის №1/4/592 გადაწყვეტილება საქმეზე „სა-ქართველოს მოქალაქე ბექა წიქარიშვილი საქართველოს პარლა-მენტის წინააღმდეგ“, II-38).

27. საქართველოს სსკ-ის 11¹, 150-ე მუხლის პირველი ნაწილი სასჯელის სახედ და ზომად ითვალისწინებს – ჯარიმას ან გამა-ნორებელ სამუშაოს ვადით ერთ წლამდე ან შინაპატიმრობას ექვსი თვიდან ორ წლამდე ანდა თავისუფლების აღკვეთას ერთ წლამდე, იარაღთან დაკავშირებული უფლებების შეზღუდვით ან უამისოდ.

28. სასამართლო ითვალისწინებს, რომ საქართველოს სსკ-ის 53¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, დანაშაულის ჩადენა ოჯა-ხის ერთი წევრის მიერ ოჯახის სხვა წევრის მიმართ არის პასუხის-მგებლობის დამამდიმებელი გარემოება საქართველოს სსკ-ით გათ-ვალისწინებული ყველა შესაბამისი დანაშაულისათვის. ამავე მუხ-ლის მე-3 ნაწილის თანახმად, კი მითითებული დამამდიმებელი გა-რემოების არსებობისას – ვადიანი თავისუფლების აღკვეთის და-ნიშვნისას მოსახდელი სასჯელის ვადა, სულ მცირე, 1 წლით უნდა აღემატებოდეს ჩადენილი დანაშაულისათვის საქართველოს სსკ-ის შესაბამისი მუხლით ან მუხლის ნაწილით გათვალისწინებული სასჯელის მინიმალურ ვადას. ვინაიდან საქართველოს სსკ-ის 11¹, 150-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშა-ული გ. ა-მ ჩაიდინა ოჯახის წევრის – მეუღლის – მიმართ, სააპელა-ციონ სასამართლოს მიერ დანიშნული სასჯელი – თავისუფლების აღკვეთა 8 თვით – ეწინააღმდეგება საქართველოს სსკ-ის 53¹-ე მუხლის მე-3 ნაწილით დადგენილ იმპერატიულ დანაწესს. შესაბა-მისად, ბრალდების მხარის საკასაციო საჩივრის მოთხოვნა ამ ნა-წილში უნდა დაემაყოფილდეს.

29. სასამართლო ასევე მხედველობაში იღებს, რომ საქართვე-

ლოს სსკ-ის 150-ე მუხლის პირველი ნაწილი ძირითადი სასჯელის სახეებად ითვალისწინებს: ჯარიმას, გამასწორებელ სამუშაოს, შინაპატიმრობას ან თავისუფლების აღკვეთას. საქართველოს სსკ-ის 42-ე მუხლის მე-7 ნაწილის თანახმად, ჯარიმა ძირითად სასჯელად არ შეიძლება დანიშნოს ამ კოდექსის 126¹-ე მუხლით გათვალისწინებული ოჯახში ძალადობის ან ამავე კოდექსის 11¹ მუხლით გათვალისწინებული ოჯახური დანაშაულის ჩადენისთვის; ხოლო საქართველოს სსკ-ის 47-ე მუხლის მე-6 ნაწილის თანახმად – შინაპატიმრობა არ დაენიშნება ოჯახური დანაშაულის ჩამდენ პირს. სასამართლო ასევე ითვალისწინებს, რომ საქართველოს სსკ-ის 45-ე მუხლის მე-2 ნაწილის და გამასწორებელი სამუშაოს ინსტიტუტის სამართლებრივი რეგულირების გათვალისწინებით, აღნიშნული სახის სასჯელი მოხდილი უნდა იქნეს მსჯავრდებულის სამუშაო ადგილზე. მსჯავრდებული გ. ა-ე კი, როგორც საკასაციო საჩივრების განხილვის სხდომაზე დაცვის მხარის მიერ ნარმოდგენილი განმარტებებით დგინდება, არის უმუშევარი. შესაბამისად, არ არსებობს გ. ა-ს მიმართ სასჯელის სახით გამასწორებელი სამუშაოს გამოყენების კანონისმიერი საფუძველი საქართველოს სსკ-ის 11¹, 150-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულისთვის.

30. სასამართლო ასევე ითვალისწინებს, რომ არ არსებობს საქართველოს სსკ-ის 50-ე მუხლის მე-5 ნაწილის ან 63-ე მუხლის გამოყენების სამართლებრივი საფუძველი. კერძოდ, საქართველოს სსკ-ის 50-ე მუხლის მე-5 ნაწილით გათვალისწინებული შეღავათის გამოყენების სავალდებულო წინაპირობას წარმოადგენს კუმულაციურად სამი გარემოების არსებობა (მაგალითისთვის: იხ. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს 2021 წლის 11 ოქტომბრის განჩინება №305აპ-21), რაც მოცემულ შემთხვევაში არ არის გამოკვეთილი, კერძოდ: მითითებული მუხლის თანახმად, ვადიანი თავისუფლების აღკვეთის დანიშნისას სასამართლო უფლებამოსილია განაჩენით დაადგინოს სასჯელის ნაწილის მოხდა, ხოლო დანარჩენი ნაწილის პირობით მსჯავრად ჩათვლა, თუ ბრალდებული (მსჯავრდებული) აღიარებს დანაშაულს (თუ პირს არ წაასწრეს დანაშაულის ჩადენისას ან ჩადენისთანავე), ასახელებს დანაშაულის ჩადენაში თანამონაწილეებს და თანამშრომლობს გამოძიებასთან. მოცემულ შემთხვევაში საქმის მასალებიდან არ დგინდება, რომ გ. ა-ე თანამშრომლობდა გამოძიებასთან, ან აღიარებდა ბრალდ წარდგენილი ქმედებების ჩადენას; გ. ა-მ საკასაციო საჩივრების განხილვის სასამართლო სხდომაზეც მკაფიოდ განმარტა რომ თავს არ სცნობს დამნაშავედ და არ აღიარებს მისთვის შერაცხული დანაშაულების ჩადენას. აღნიშნულიდან გამომდინარე ვინაიდან არ არსებობს საქართველოს სსკ-ის 50-ე მუხლის მე-5 ნაწილით გათ-

ვალისწინებული წინაპირობები, სასამართლო მოკლებულია შესაძლებლობას, ვადიანი თავისუფლების აღკვეთის დანიშნვისას დაადგინოს სასჯელის ნაწილის მოხდა ხოლო დანარჩენი ნაწილის პირობით მსჯავრად ჩათვლა ან გამოიყენოს საქართველოს სსკ-ის 63-ე მუხლით გათვალისწინებული პირობითი მსჯავრი.

31. სასამართლო ითვალისწინებს, რომ „მოუხედავად იმისა, რომ ადამიანის თავისუფლება უმთავრესი ღირებულებაა, ის, იმავდროულად, სწორედ ამ მიზეზით ზღვარდადებულია საზოგადოების სხვა წევრების თავისუფლებით (ძირითადი უფლებებით და თავისუფლებებით). ვინაიდან თავისუფლება ყველასათვის ერთნაირი სიკეთეა და გულისხმობს საზოგადოების თითოეული წევრის თანაბარ შესაძლებლობას, მანს განვითარებასა და თვითრეალიზაციაზე, ყველა, ვინც ამ თავისუფლებით ბოროტად ისარგებლებს, ზღვარს გადააბიჯებს, სხვის თავისუფლებას (ამა თუ იმ უფლებას) ხელყოფს, სამართლიანობა მოითხოვს, აღდგეს თავდაპირველი წონასწორობა და სამომავლოდაც საფრთხის ქვეშ არ იდგეს ყველას ერთნაირი უფლება თავისუფლებაზე. (საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს 2015 წლის 24 ოქტომბრის გადაწყვეტილება №1/4/592 საქმეზე „საქართველოს მოქალაქე ბექა წიქარიშვილი საქართველოს პარლამენტის წინააღმდეგ“, II-45). სასამართლო საქართველოს სსკ-ის 39-ე მუხლის პირველი ნაწილით განსაზღვრულ სასჯელის მიზნებთან და საქართველოს სსკ-ის 53-ე მუხლით დადგენილ მოთხოვნებთან ერთად ასევე ითვალისწინებს საკასაციო სასამართლოს სხდომაზე მსჯავრდებულის პოზიციას მისთვის შერაცხულ დანაშაულებთან მიმართებით.

32. ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს განაჩენში უნდა შევიდეს ცვლილება და გ. ა-ს საქართველოს სსკ-ის 39-ე, 53-ე და 53'-ე მუხლების მოთხოვნების გათვალისწინებით, სასჯელის სახედ და ზომად საქართველოს სსკ-ის 111, 150-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისთვის უნდა განესაზღვროს 1 წლით თავისუფლების აღკვეთა.

სარეზოლუციო ნაწილი:

სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს სსსკ-ის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის პირველი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით, მე-3 ნაწილით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. მსჯავრდებულ გ. ა-ს ინტერესების დამცველი ადვოკატების

- 6. დ-სა და პ. ბ-ს საკასაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს;
- 2. ხელვაჩაურის რაიონული პროკურატურის პროკურორ რომან ბოლქვაძის საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ;
- 3. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს 2021 წლის 24 დეკემბრის განაჩენში შევიდეს ცვლილება:
- 3.1. გ. ა-ე ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 11¹,150-ე მუხლის პირველი ნაწილით და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს – თავისუფლების აღკვეთა 1 წლით;
- 3.2. გ. ა-ე ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 126¹-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს – თავისუფლების აღკვეთა 6 თვით;
- 3.3. საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, უფრო მკაცრმა სასჯელმა შთანთქას ნაკლებად მკაცრი და საბოლოოდ, დანაშაულთა ერთობლიობით, გ. ა-ს სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს – 1 წლით თავისუფლების აღკვეთა;
- 3.4. გ. ა-ს სასჯელის მოხდის ვადა აეთვალის ამ განაჩენის აღსრულების მიზნით მისი დაკავების მომენტიდან; მასვე, საქართველოს სსკ-ის 62-ე მუხლის თანახმად, სასჯელის მოხდის ვადაში ჩაეთვალის 2021 წლის 17 ოქტომბრიდან 2021 წლის 15 ოქტომბრის ჩათვლით პატიმრობაში ყოფნის პერიოდი;
- 4. განაჩენი სხვა ნაწილში დარჩეს უცვლელად;
- 5. განაჩენი საბოლოოა და არ საჩივრდება.

კირქვ ნაცილი

დაცაშაული ჯამრთელობის წილადების

ჯამრთელობის განზრას მძიმე დაზიანება

განაჩენი საქართველოს სახელით

№105აპ.-22

27 ივნისი, 2022 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:

- 6. სანდოძე (თავმჯდომარე)
- მ. გაბინაშვილი,
- შ. თადუმაძე

ზეპირი მოსმენით ღია სასამართლო სხდომაზე განიხილა თბილისის ქველი თბილისის რაიონული პროკურატურის პროკურორი ია ყიფინანისა და მსჯავრდებულ ზ. 6-ს ინტერესების დამცველის, ადვოკატ გ. ნ. საკასაციო საჩივრები თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2021 წლის 24 ნოემბრის განაჩენზე.

აღნერილობით-სამოტივაციო ნაწილი:

1. ნარდგენილი ბრალდების არსი:

1.1. 2020 წლის 10 აპრილს ზ. 6. (პირადი ნომერი: 0.....) ცნობილი იქნა ბრალდებულად საქართველოს სსკ-ის 19,109-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით (განზრას მკვლელობის მცდელობა განსაკუთრებული სისასტიკით) და საქართველოს სსკ-ის 126-ე მუხლის პირველი ნაწილით (ცემა, რამაც დაზარალებულის ფიზიკური ტკივილი გამოიწვია, მაგრამ არ მოჰყოლია საქართველოს სსკ-ის 120-ე მუხლით გათვალისწინებული შედეგი).

1.2. ზ. 6-ს მიმართ წარდგენილი ბრალდება გამოიხატა შემდეგში:

2019 წლის 17 დეკემბერს, დაახლოებით 01:45 საათზე, ქ. მდებარე საცხოვრებელი სახლის ეზოში, სამზეზობლო კონფლიქტის გამო, ურთიერთშელაპარაკებისა და ჩხუბისას, ზ. 6-ს განსაკუთრებული სისასტიკით, არასრულწლოვანი შვილების – ბ-ს თვალინი, დანის გამოყენებით, თ-ს მიაყენა ჭრილობები: მარცხენა მტევნის შიდამოში ჯანმრთელობის ხანმოკლე მოშლით, სხეულის მსუბუქი ხარისხის დაზიანებით – ნაკვეთ-ნაჩხვლეტი ჭრილობა და გულმკერდის უკანა ზედაპირზე, მარცხენა ბეჭის ქვემოთ, გულმკერ-

დის ღრუში შემავალი, სიცოცხლისათვის სახიფათო, სხეულის მძიმე ხარისხის დაზიანებით – ნაკვეთ-ნაჩევლეტი ჭრილობა. დაზარალებული გადაიყვანეს ა. ა-ის სახელობის კლინიკაში, სადაც ჩატარებული ქირურგიული ოპერაციის შედეგად გადაურჩა სიკვდილს.

ზ. ნ-ს სიმამრის – ა-ს მეზობელ გ-სთან ოჯახთან ჰქონდა უსიამოვნება სამეზობლო კონფლიქტების გამო. მან 2019 წლის 17 დეკემბერს, დაახლოებით 01:15 საათიდან 01:45 საათამდე პერიოდში, ქ-ს მდებარე საცხოვრებელი სახლის ე.ნ. „იტალიური ტიბის“ ეზოში, ურთიერთჩეუბისას გ-მ სცემა სახისა და სხეულის სხვადასხვა არეში ხელის დარტყმებით, რითაც მიაყენა სხეულის მსუბუქი ხარისხის დაზიანებები, ჯანმრთელობის მოუშლელად, რა დროსაც გ-მ განიცადა ფიზიკური ტკივილი.

2. პირველი ინსტანციის სასამართლოს გადაწყვეტილება:

2.1. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლეგიის 2020 წლის 14 სექტემბრის განაჩენით ზ. ნ-ს მიმართ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 19,109-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვებუნებით წარდგენილი ბრალდება გადაკვალიფიცირდა საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 117-ე მუხლის პირველ ნაწილზე.

2.2. ზ. ნ. ცნობილ იქნა დამნაშავედ და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა: საქართველოს სსკ-ის 117-ე მუხლის პირველი ნაწილით – თავისუფლების აღკვეთა 5 (ხუთი) წლით, ხოლო საქართველოს სსკ-ის 126-ე მუხლის პირველი ნაწილით – ჯარიმა 1000 ლარი.

2.3. საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-2 ნაწილის საფუძველზე დაზიანებული სასჯელებიდან უფრო მკაცრმა სასჯელმა შთანთქა ნაკლებად მკაცრი სასჯელი და საბოლოოდ ზ. ნ-ს დანაშაულთა ერთობლიობით სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 5 (ხუთი) წლით, რომლის ვადის ათვლა დაეწყო დაკავების დღიდან – 2019 წლის 17 დეკემბრიდან.

2.4. თბილისის საქალაქო სასამართლოშ დაადგინა, რომ:

2019 წლის 17 დეკემბერს, დაახლოებით 01:45 საათზე, ქ. მდებარე საცხოვრებელი სახლის ეზოში, სამეზობლო კონფლიქტის გამო ურთიერთშელაპარაკებისა და ჩხეუბისას, ზ. ნ-ს არასრულნოვანი შვილების – ბ-ს თვალინინ, დანის გამოყენებით, გ. გ-ს ურთიერთშელაპარაკებისას გზიდან ჩამოშორების მიზნით, თ-ს მიაყენა ჯანმრთელობის მძიმე დაზიანება.

ზ. ნ., რომელსაც სიმამრის, ა-ს მეზობელ გ-ს ოჯახთან წარსულში სამეზობლო კონფლიქტების გამო ჰქონდა უსიამოვნება, 2019 წლის 17 დეკემბერს, დაახლოებით 01:15 საათიდან 01:45 საათამდე

პერიოდში, ქ-მ მდებარე საცხოვრებელი სახლის ე.ნ. „იტალიური ტიპის“ ეზოში, ურთიერთჩეუბისას, გ-ს ხელის დარტყმებით სცემა სახისა და სხეულის სხვადასხვა არეში, რითაც მიაყენა სხეულის მსუბუქები ხარისხის დაზიანებები, ჯანმრთელობის მოუშლელად, რა დროსაც გ-მ განიცადა ფიზიკური ტკივილი.

3. გასაჩივრებული განაჩენის სარეზოლუციო ნაწილი:

3.1. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2021 წლის 24 ნოემბრის განაჩენით თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლეგიის 2020 წლის 14 სექტემბრის განაჩენი დარჩა უცვლელად.

4. კასატორების პოზიცია:

ა. პროკურორი ია ყიფიანის არგუმენტები:

4.1. 2021 წლის 16 დეკემბერს პროკურორმა ია ყიფიანმა საკასაციო წესით გაასაჩივრა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2021 წლის 24 ნოემბრის განჩენი და მოითხოვა ზ. ნ-ს დამანშავედ ცნობა წარდგენილი პრალების მიხედვით და მკაცრი სასჯელის განსაზღვრა, ვინაიდან ბრალდების მხარის მიერ წარდგენილი მტკიცებულებებით გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტით დადასტურებულია ზ. ნ-ს მიერ საქართველოს სსკ-ის 19,109-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტითა და საქართველოს სსკ-ის 126-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულების ჩადენა.

4.2. კასატორის აზრით, ზ. ნ-ს მიერ ჩადენილი ქმედების საქართველოს სსკ-ის 117-ე მუხლის პირველ ნაწილზე გადაკვალიფიცირებით სასამართლო გასცდა საქმის მასალებითა და გამოკვლეული მტკიცებულებებით დადგენილ ფაქტობრივ გარემოებებს, კერძოდ: სასამართლომ დაადგინა, რომ ზ. ნ., გ. გ-ს ურთიერთშეღაპარაკებისას გზიდან ჩამოშორების მიზნით, თ-ს მიაყენა ჯანმრთელობის მძიმე დაზიანება. აღნიშნული დასკვნა, კასატორის პოზიციით, არ გამომდინარეობს საქმის მასალების ობიექტური ანალიზიდან, ვინაიდან თავად მსჯავრდებულის ჩვენებით, მოწმე გ. გ-ს, დაზარალებულ თ. გ-ა და მისი შვილების ჩვენებებით დადასტურებულია, რომ კამათში პირველი ჩაერთო სწორედ თ. გ., რომელიც, ზ. ნ-ს განმარტებით, წლების განმავლობაში ავინირობდა მას.

ნებინა დარტყმა, რაც, ვითომდა, არ გააკეთა. ამ კონტექსტში ბრალ-დების მხარე თვლის, რომ სასამართლოებმა არასწორად შეაფასეს არასრულწლოვანი ბ-ს ბ-ა და დაზარალებულ გ-ს გ-ს ჩვენებები, კერძოდ: არასრულწლოვანმა ბ-ს ბ-მმ მიუთითა, რომ ყველაფერი წამებში მოხდა, დანის მესამედ ჩარტყმის შემდეგ ბრალდებული თავისიანებმა გაიყვანეს. ასეთივე განმარტება გააკეთა გ-მ. ის გარემოება, რომ ეს ყველაფერი რამდენიმე წამში მოხდა და ზ. ნ. იქ უქმად ყოფნას ვერ შეძლებდა, დგინდება არა მარტო გ-ს ჩვენებებით, არამედ – ფაქტის შემდეგ პირველად მისული მეზობლების ჩვენებებითაც. შესაბამისად, სასამართლოს დასკვნა, რომ მსჯავრდებულს დაზარალებულის მოკვლის განზრახვა არ ჰქონია, არასწორია.

4.4. ჰქონდა თუ არა ზ. ნ-ს განზრახვის სისრულეში მოყვანის შესაძლებლობა, კატეგორიულად უარყოფილია არასრულწლოვანი, 11 წლის ბავშვის -ბ. ბ-ს ჩვენების იმ ნაწილით, სადაც მან სრულიად ბუნებრივად, ბავშვური გაკვირვებით აღნიშნა, რომ „როგორდა დაარტყამდა ამის მერე დანას, დ. და ს-ს შეგმა გაიყვანეს იქიდან“.

4.5. რაც შეეხება მაკვალიფიცირებელ გარემოებას – დანაშაულის ჩადენას განსაკუთრებული სისასტრიკით – კასატორი აღნიშნავს, რომ ახლობლების წინ ადამიანის მკვლელობის დროს სისასტიკე ვლინდება დამნაშავის გულგრილობაში მსხვერპლის ახლობლების მიმართ. მოცემულ კონკრეტულ შემთხვევაში ქმედება ჩადენილია მსხვერპლის არასრულწლოვანი შვილების თვალწინ, რაც განსაკუთრებული სისასტრიკით ჩადენილ დანაშაულზე მიუთითებს.

4.6. სასამართლო სხდომაზე პროკურორმა გოჩა ქორაიამ მხარი დაუჭირა ბრალდების მხარის მიერ წარმოდგენილ საკასაციო საჩივარს და ითხოვა მისი დაქმაყოფილება.

ბ. ადვოკატ გ. ნ-ს არგუმენტები:

4.7. 2021 წლის 21 დეკემბერს ადვოკატმა გ. ნ. ასევე საკასაციო წესით გაასაჩივრა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2021 წლის 24 ნოემბრის განაჩენი და მოითხოვა გასაჩივრებული განაჩენის გაუქმება და მის წაცვლად გამამართლებელი განაჩენის დადგენა, ვინაიდან საქართველოს სსკ-ის 117-ე მუხლის პირველი ნაწილით მსჯავრდების ნაწილში განაჩენი გამოტანილია მოწმეთა ურთიერთშეუსაბამო ჩვენებების საფუძველზე, ხოლო დაზარალებულ გ. გ-ს ეპიზოდთან დაკავშირებით აღნიშნავს, რომ მსჯავრდებული ზ. ნ. იმყოფებოდა აუცილებელი მოგერიების მდგომარეობაში.

4.8. საკასაციო სასამართლოში გამართულ სხდომაზე მსჯავრდებულმა ზ. ნ-მ და მისმა ინტერესების დამცველმა ადვოკატმა – გ. ნ-მ მხარი დაუჭირეს დაცვის მხარის მიერ წარმოდგენილ საკასა-

ციონ საჩივარს და ითხოვეს მისი დაკმაყოფილება, თუმცა მსჯავ-რდებულმა ზ. ნ-მ ასევე აღნიშნა, რომ საქართველოს სსკ-ის 126-ე მუხლის პირველი ნაწილით წარდგენილ ბრალდებაში თავს ნაწი-ლობრივ ცნობს დამნაშავედ, კერძოდ, დაცვის მხარე სადავოდ არ ხდის იმ გარემოებას, რომ ზ. ნ-მ იძალადა გ. გ-ზე და მაჩნია, რომ მსჯავრდებულის ქმედება ამ ნაწილში არ აკმაყოფილებს აუცილე-ბელი მოგერიების პირობებს.

5. საკასაციო სასამართლოს შეფასებები:

5.1. საკასაციო პალატამ ზეპირი მოსმენით განიხილა საკასაციო საჩივრები, შეამტკიცა მათი საფუძვლიანობა და მიაჩნია, რომ თბი-ლისის ქველი თბილისის რაიონული პროკურატურის პროკურორი ია ყიფინანისა და მსჯავრდებულ ზ. ნ-ს ინტერესების დამცველის, ად-ვიკატ გ. ნ-ს საკასაციო საჩივრები არ უნდა დაკმაყოფილდეს და გასაჩივრებული განაჩენი უნდა დარჩეს უცვლელად, შემდეგ გა-რემოვბათა გამო:

5.2. საკასაციო სასამართლო არ იზიარებს დაცვის მხარის მო-საზრებას, რომლის თანახმადაც, ზ. ნ-ს, თ. გ-თვის დანის გამოყე-ნებით დაზიანება არ მიუყენებია, ვინაიდან აღნიშნული გარემოე-ბა არ გამომდინარეობს საქმის მასალების ობიექტური ანალიზი-დან, კერძოდ, 2019 წლის 17 დეკემბერს ზ. ნ-ს მიერ თ. გ-ს მიმართ ჩადენილი დანაშაულის დასადასტურებლად სასამართლომ კანო-ნის მოთხოვნათა დაცვით შეფასა შემდეგი მტკიცებულებები: და-ზარალებულების – თ. გ-ა და გ. გ-ს ჩვენებები, მოწმეების – მ. ჯ-ს, დ. ჯ-ს, დ. ნ-ს, ა-ს, დ. შ-ს, ბ. ბ-ს-, თ. გ-ს, და და გ. ჯ-ს ჩვენებები, სასამართლო-სამედიცინო ექსპერტიზის დასკვნები, ტრასოლოგი-ური ექსპერტიზის დასკვნა, ბიოლოგიური (სეროლოგიური, გენე-ტიკური) ექსპერტიზის დასკვნები, შემთხვევის ადგილის დათვა-ლიერების ოქმი და ნივთიერი მტკიცებულებები.

5.3. საკასაციო სასამართლოს მიაჩნია, რომ ზემოაღნიშნული მტკიცებულებების შეფასებისას სასამართლოებმა დეტალურად გააანალიზეს თითოეული მტკიცებულების შინაარსი, მიუთიერეს, თუ რომელი ფაქტების დადგენის შესაძლებლობას იძლეოდა ერ-თობლივად და ინდივიდუალურად აღნიშნული მტკიცებულებები. გარდა ამისა, ისინი შეაფასეს მათი უტყუარობის, რელევანტურო-ბისა და საკმარისობის თვალსაზრისით და მსჯავრდებულ ზ. ნ-ს ქმედება სწორად დააკვალიფიცირეს საქართველოს სსკ-ის 117-ე მუხლის პირველი ნაწილით, კერძოდ:

5.4. დაზარალებულმა თ. გ-მ დეტალურად აღწერა შემთხვევის დროს განვითარებული მოვლენები და მიუთითა, თუ როგორ ცდი-ლობდა მის პირისპირ მდგომი ზ. ნ-ს-სათვის წინააღმდეგობის გა-წევას. დაზარალებულ თ. გ-ს ჩვენებით, 2019 წლის 17 დეკემბერს,

ღամուտ, გ. გ. და ზ. 6. ჩხუბობდნენ. დაპირისპირებულ მხარეებს თ-ს და მ. ჯ-ს ერთად აშველებდა თ. გ., რომლებმაც შეძლეს და გ. გ. სახლში შეყვანით კონფლიქტს განარიდეს. ზ. 6. კვლავ განაგრძობდა გინებას და მუქარას გ. გ-ს მიმართ, რის გამოც თ. გ. დადგა ზ. 6-ს პირისპირ და უწევდა წინააღმდეგობას. ვინაიდან ზ.6-მა, თ. გ. ვერ მოიშორა, პირებული ცხვირში ჩაარტყა დანის ტარი, მაგრამ დაზარალებულმა კვლავ განაგრძო წინააღმდეგობის განევა, რა დღოსაც გაეჭრა თითო. რადგან ზ. 6-მ ვერ მოიშორა თ. გ., მისი თავი მარცხენა ხელით მოიქცია იღლიის ქვეშ და ზემოდან ერთხელ და-არტყა დანა.

5.5. იმავე შინაარსით გადმოსცემს ზ. 6-ს ჩადენილ ქმედებებს დაზარალებული გ. გ., რომლის განმარტებით, თ. გ. დადგა ზ. 6-ს წინ, რა დღოსაც ზ. 6-მ მუშტი დაარტყა სახეში, თუმცა თ. გ. კვლავ ცდილობდა ზ. 6-სათვის დაეჭირა დანიანი ხელი. ზ. 6-მ მოახერხა თ-ს თავის მოქცევა იღლიის ქვეშ, ერთხელ დაარტყა დანა და გა-უშვა. მანვე აღნიშნა, რომ მასა და ზ. 6-ს შორის ჩხუბის მიმდინარე-ობისას, ფერდასა და ზურგში მიიღო ძლიერი დაარტყუმები, რის შედე-გადაც ჩაიკეცა.

5.6. არასრულნლოვანი მოწმების – ბ. ბ. და ბ. ბ-ს განმარტებებით, ზ. 6-ს თ-მ ჯერ ცხვირში ჩაარტყა დანის ტარი, წინააღმდეგო-ბის განევის დროს თ-ს ხელიც გაეჭრა, რის შემდეგაც ზ. 6-მ თ. გ-ს თავი მოიქცია იღლიის ქვეშ და ზურგში ერთხელ დაარტყა დანა. რაც შეეხება თ. გ-ს, რომელიც ასევე ფაქტის თვითმხილველი მოწ-მეა, დაკითხებისას აღნიშნავს, რომ ზ. 6-მ თ-ს ჯერ მუშტი დაარტყა სახის არეში, წინააღმდეგობის განევის დროს მის დას ხელიც გაეჭ-რა, შემდეგ ზ. 6-მ თ. გ. მოიქცია იღლიის ქვეშ და დაარტყა დანა.

5.7. საკასაციო სასამართლო არ იზიარებს მხარის პელირებას დაზარალებულთა და მოწმეთა ჩვენებებს შორის არსებულ წინა-აღმდეგობებთან დაკავშირებით. უნდა აღინიშნოს, რომ სასამარ-თლოებმა საქმეში არსებული მოწმეთა ჩვენებები სრულყოფილად და ობიექტურად შეაფასეს და იმსჯელეს ყველა იმ საკითხშე, რომ-ლებზეც დაცვის მხარე აპელირებს საჩივარში, რასაც საკასაციო პალატა სრულად ეთანხმება და იზიარებს, კერძოდ: ზემოაღნიშ-ნულ მოწმეთა ჩვენებები შინაარსობრივად არ შეიცავს არსებითი ხასიათის წინააღმდეგობებს და სისხლის სამართლის საქმისათვეს არსებითი მნიშვნელობის მქონე გარემოებებთან მიმართებით შე-ესაბამება, როგორც ერთმანეთს, ასევე სასამართლო-სამედიცი-ნო, ტრასოლოგიურ და ბიოლოგიური ექსპერტიზის დასკვნებს.

5.8. დაცვის მხარე საქმის განხილვისას მიუთითებდა გარკვე-ულ წინააღმდეგობებზე აღნიშნული მოწმების ჩვენებებთან და-კავშირებით, მათ შორის არასრულნლოვანი მოწმების ჩვენებებს

შორის არსებულ წინააღმდეგობებზე, რასთან მიმართებითაც საკასაციო სასამართლო იზიარებს პირველი ინსტანციისა და სააპელაციო სასამართლოს განაჩენების მოტივაციას, რომ ამ მოწმეების ჩვენებებში არსებობს მცირე წინააღმდეგობები, თუმცა საქმის არსებითი ფაქტობრივი გარემონტების დადასტურების თვალსაზრისით, წინააღმდეგობები, რომლებიც მათ ჩვენებებს სანდოობას დაუკარგავდა, არ გამოვლენილა. დაცვის მხარე ასევე აპელირებს დაზარალებულების დაინტერესებაზე და მიუთითებს თ. გ-ს, რომელმაც ნაცვლად იმისა, რომ საკუთარი და დაეცვა ძმის – გ. გ-ს კარს იჭრდა და ცდილობდა არ გამოეშვა სახლიდან, რაც დაცვის მხარისათვის ალოგიკურ გარემონტებას წარმოადგენს. აღნიშნული გარემონტები კი განსაზიდველ შემთხვევაში ვერ გახდება ხსენებულ მოწმეთა ჩვენებების სანდოობის საეჭვოდ მიჩნევის საფუძველი, ვინაიდან ამ ნაწილში ბრალის დასადასტურებლად წარმოდგენილია უტყუარი მტკიცებულებები.

5.9. საკასაციო სასამართლო ეთანხმება გასაჩივრებული განაჩენის დასაბუთებას, რომ მცირე წინააღმდეგობები, რომლებიც დაფიქსირდა მოწმეთა ჩვენებებს შორის, ვერ იქნება მიჩნეული არსებითი ხასიათის წინააღმდეგობებად, ვინაიდან დაზარალებულების – თ. გ-ს, გ. გ-ს, მოწმეების – თ. გ-ს, ბ-ს და ბ. ბ-ს ჩვენებები თანმიმდევრულად და დეტალურად მიუთითებნ საქმისათვის არსებითი მნიშვნელობის მქონე გარემონტებზე – ზ. ნ-ა და გ-ს შორის კონფლიქტის დაწყების მიზეზზე, მის განვითარებასა და შედეგზე (ზ. ნ-ს მიერ თ. გ-ს ზურგში დანის ერთხელ ჩარტყმის ფაქტზე). ამ ნაწილში მათი ჩვენებები არის თანმიმდევრული და არ შეიცავს ურთიერთგამომრიცხავ ინფორმაციას.

5.10. ზემოაღნიშნულ მოწმეთა ჩვენებები შეესაბამება საქმეში არსებულ სხვა მტკიცებულებებს, კერძოდ, სამედიცინო ექსპერტიზის დასკვნას, შემთხვევის ადგილის დათვალირების ოქმს, პიოლოგიური (გენეტიკური, სეროლოგიური) ექსპერტიზის დასკვნას, ნივთიერებათა, მასალათა, ნაკეთობათა და მცენარეთა ექსპერტიზის დასკვნას.

5.11. საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ ექსპერტიზის დასკვნა, თავისი შინაარსიდან გამომდინარე, შესაძლოა ადასტურებდეს ადამიანის სხეულზე არსებულ დაზიანებათა რაოდენობას, ლოკალიზაციას და ხარისხს. სხეულზე არსებული დაზიანებებით იმის განსაზღვრა, თუ ვინ მიაყენა პირს აღნიშნული, შეუძლებელია, თუმცა პიოლოგიური (სეროლოგიური) ექსპერტიზის დასკვნით შესაძლოა დადგინდეს, ჰქონდა თუ არა რაიმე სახის შემხებლიბა დაზარალებულსა და ბრალდებულს, ხომ არ აღმოჩნდა დაზარალებულის სისხლი ან/და გენეტიკური პროფილი ბრალდებულის ტან-

საცმელსა თუ სხეულზე. ამდენად, ზემოაღნიშნული დასკვნების არსებობის შემთხვევაში მოწმეთა ჩვენებებთან მათი ურთიერთმიმართებით შესაძლებელია დადგინდეს სისხლის სამართლის საქმეზე არსებითი მნიშვნელობის მქონე გარემოებები.

5.12. განსახილველ შემთხვევაში სისპ ლევან სამხარაულის სახელობის სასამართლო ექსპერტიზის ეროვნული ბიუროს სამედიცინო ექსპერტიზის №0.....– დასკვნის თანახმად: ნარმოდგენილი, შპს ა-ს ა-ის სახელობის კლინიკის სტაციონარული პაციენტის სამედიცინო ბარათი №.....–ის და ამავე დაწესებულების ჯანმრთელობის მდგომარეობის შესახებ №.....– ცნობის ჩანაწერებით, თ. გ. აღნიშნულ კლინიკაში სტაციონარულ მკურნალობას გადიოდა 2019 წლის 17 დეკემბრიდან 2019 წლის 22 დეკემბრამდე. სამედიცინო საბუთის ჩანაწერების თანახმად, თ-ს აღნიშნებოდა ნაკვეთ-ნაჩხვლეტი ჭრილობა გულმკერდის უკანა ზედაპირზე, მარცხენა ბეჭის ქვემოთ (ბეჭის კუთხესთან) შემავალი გულმკერდის ორუში, მარცხენა ფილტვის ზედა წილის დაზიანებით და მარცხენამხრივი ჰემოპნევმოთორაქსის განვითარებით; ასევე სისხლმდენი ნაკვეთ-ნაჩხვლეტი ჭრილობა მარცხენა მტევნის მიდამოში. დასკვნის თანახმად, დაზიანებები განვითარებულია რაიმე მჩხვლეტავ-მჭრელი საგნის მოქმედებით. ნაკვეთ-ნაჩხვლეტი ჭრილობა გულმკერდის უკანა ზედაპირზე, მარცხენა ბეჭის ქვემოთ (ბეჭის კუთხესთან) შემავალი გულმკერდის ორუში, მარცხენა ფილტვის ზედა წილის დაზიანებით და მარცხენამხრივი ჰემოპნევმოთორაქსის განვითარებით – მიეკუთვნება სხეულის დაზიანებათა მძიმე ხარისხს, როგორც სიცოცხლისათვის სახიფათო და ხანდაზმულობით არ ენინააღმდეგება 2019 წლის 17 დეკემბერის თარიღს. დაზიანება, მარცხენა მტევნის მიდამოში არსებული ნაკვეთ-ნაჩხვლეტი ჭრილობის სახით, მიეკუთვნება სხეულის დაზიანებათა მსუბუქ ხარისხს, ჯანმრთელობის ხანძოებულებით და ხანდაზმულობით არ ენინააღმდეგება 2019 წლის 17 დეკემბრის თარიღს.

5.13. საკასაციო სასამართლო არ იზიარებს დაცვის მხარის პოზიციას სამედიცინო ექსპერტიზის დასკვნის სანდოობასთან დაკავშირებით და მიაჩნია, რომ რაიმე გარემოება, რაც აღნიშნული მტკიცებულების არგაზიარების საფუძველი გახდებოდა, საქმის განხილვის ეტაპზე არ გამოვლენილა, ამასთან, მსჯავრდებული ზ. 6-ს მტკიცებულების სანდოობასთან დაკავშირებით შემოიფარგლება ზოგადი, სუბიექტური მსჯელობებით და არ უთითებს კონკრეტულ გარემოებებზე.

5.14. სსიპ ლევან სამხარაულის სახელობის სასამართლო ექსპერტიზის ეროვნული ბიუროს ბიოლოგიური (გენეტიკური, სეროლოგიური) ექსპერტიზის №... დასკვნის თანახმად: სეროლოგიური,

გენეტიკური კვლევითა და სტატისტიკური ანალიზით დადგინდა:

– პაკეტში, წარწერით: „...№.....- მონითალო ფერის ლაქების ანანძენდები...“ მოთავსებულ ანანძენდებზე არსებული მონითალო-მოყავისფრო ლაქები (ანანძენდები აღებულია გ-ს სახლის შესასვლე-ლი კარის ზედაპირიდან, კარის მარჯვენა მხარეს კედლის ზედაპი-რიდან, კარის წინ კიბიდან, კარის წინ ასფალტის ზედაპირიდან) წარ-მოადგენს ადამიანის სისხლს, რომელიც ეკუთვნის თ-ს;

– პაკეტში, წარწერით: „...ზ. ნ-ს ტანსაცმელი და ფეხსაცმელი...“ მოთავსებულ: შარვალზე (ობ. №...), ჯემპრზე (ობ. №...) და ფეხსაც-მელებზე (ობ. №2...-) არსებული მონითალო-მოყავისფრო ლაქები წარმოადგენს ადამიანის სისხლს. ობ. №...-ის გენეტიკური პროფილი ეკუთვნის ზ. ნ-ს; ობ. №...ის შერეული გენეტიკური პროფილის მინორუ-ლი წილი და ზ. ნ-ს (ობ. №...) გენეტიკური პროფილი იდენტურია. ობ. №...ის შერეული გენეტიკური პროფილის მინორული წილი, ობ. №...ის შერეული გენეტიკური პროფილის მაჟორული წილი და თ. გ-ს (ობ. №...) გენეტიკური პროფილი იდენტურია;

– პაკეტში, წარწერით: „ა-ს ქურთუკი“ მოთავსებულ ქურთუკზე არსებული მონითალო-მოყავისფრო ლაქები (ობ. №...) წარმოადგენს ადამიანის სისხლს, რომელიც ეკუთვნის ზ. ნ-ს (ობ. №...);

– პაკეტში, წარწერით: „გ. გ-ს ტანსაცმელი და ფეხსაცმელი...“ მოთავსებულ შარვალზე (ობ. ...), ჯემპრზე (ობ. ...), ერთ-ერთ წინ-დაზე (ობ. №...), მოკლესახელოვებიან მაისურზე (ობ. №..., უსახელო-ებო მაისურზე (ობ. №... და ფეხსაცმელებზე (ობ. №...) არსებული მო-ნითალო-მოყავისფრო ლაქები წარმოადგენს ადამიანის სისხლს, რომელიც ეკუთვნის თ-ს (ობ. №...);

– პაკეტში, წარწერით: „თ. გ-ს ტანსაცმელი“ მოთავსებულ შარ-ვალზე (ობ. №...), მონაცრისისფრო მაისურზე (ობ. №...), მოთეთრო მა-ისურზე (ობ. №...), ქვედა საცვალზე (ობ. №...) და წინდებზე (ობ. №...) არსებული მონითალო-მოყავისფრო და მოყავისფრო ლაქები წარ-მოადგენს ადამიანის სისხლს, რომელიც ეკუთვნის თ-ს (ობ. №...).

5.15. სსიპ ლევან სამხარაულის სახელობის სასამართლო ექ-სპერტიზის ეროვნული ბიუროს ბიოლოგიური (გენეტიკური, სერო-ლოგიური) ექსპერტიზის №... დასკვნის თანახმად, სეროლოგიური, გენეტიკური კვლევითა და სტატისტიკური ანალიზით დადგინდა, რომ პაკეტში, წარწერით: „...№-: მონაცრისფრო ჩუსტი; ობ. №...: მო-ნაცრისფრო ჩუსტი; ობ. №...: შავი ფერის 2 (ორი) ც. ჩუსტი...“ მო-თავსებულ: მარჯვენა მონაცრისფრო ჩუსტზე არსებული მოყავის-ფრო ლაქა (ობ. №...) წარმოადგენს ადამიანის სისხლს, რომელიც ეკუთვნის თ-ს.

5.16. სსიპ ლევან სამხარაულის სახელობის სასამართლო ექ-

სპერტიზის ეროვნული ბიუროს ნივთიერებათა, მასალათა, ნაკე-თობათა და მცენარეთა ექსპერტიზის №... დასკვნის თანახმად, ექ-სპერტიზაზე წარმოდგენილი: თ. გ-ს შარვლის, მორუხო ფერის მა-სურის და თეთრი მაისურის ზედაპირზე აღინიშნება მუქი მოლურ-ჯო ფერის პოლიესტერის ბოჭკოები, რომლებსაც აქვს საერთო გვა-რობრივი კუთვნილება ექსპერტიზაზე წარმოდგენილი, ზ. ნ-ს ზე-და ჩასაცმელის ტრიკოტაჟის ქსოვილის შემადგენელ ბოჭკოებთან. შარვლის ზედაპირზე ასევე აღინიშნება მუქი მორუხო ფერის პრო-ფილირებული პოლიესტერის ბოჭკოები, რომლებსაც აქვს საერთო გვარობრივი კუთვნილება ექსპერტიზაზე წარმოდგენილი ზ. ნ-ს შარვლის ძირითად ტრიკოტაჟის ქსოვილში შემავალ შესაბამის ბოჭ-კოებთან.

5.17. საიპ ლევან სამხარაულის სახელობის სასამართლო ექ-სპერტიზის ეროვნული ბიუროს ტრასოლლოგიური ექსპერტიზის №... დასკვნის თანახმად: ა (3) „თ. გ-ს“ წარმოდგენილი ტანსაცმლიდან (ორი ცალი მაისური, შარვალი, ტრუსი, ოთხი ცალი წინდა) ორივე მაისურს დასკვნის კვლევით ნაწილში მითითებულ ლოკალიზირე-ბულ მიდამოში აღენიშნება ცალმხრივ ლესილი პირის მქონე საგ-ნის ზემოქმედების შედეგად – ჭრით გამოწვეული დაზიანება. შარ-ვალს, ტრუსს, ოთხ ცალ წინდას დაზიანება არ აღენიშნება.

5.18. რაც შეეხება მოწმეების – მ-ს და ი-ს ჩვენებებს, აღნიშნუ-ლი პირები არ არიან ფაქტის თვითმხილველი მოწმეები, ვინაიდან მ. ნ-ს ჩვენების მიცემისას ისაუბრა დაჭრის შემდგომ განვითარე-ბულ მოვლენებსა და იმ გარემოებაზე, რომ ზ. ნ-ს კვლავ აგრესიუ-ლად იქცეოდა, რასაც მსჯავრდებულიც არ უარყოფს, ხოლო ი. ჯ-ს აღნერა ის ვითარება, რაც ხდებოდა ეზოში სასწრაფო დახმარების წასვლის შემდეგ. ორივე მოწმემ: მ. ნ-ს და ი. ჯ-ს განმარტეს, რომ საპატრულო პოლიციის ეკიპაჟი და მ. წ-ს ეზოში თითქმის ერთად შევიდნენ. ამდენად, სასამართლო ვერ გაიზიარებს დაცვის მხარის განმარტებას, რომ თითქოსდა ერთადერთი პირდაპირი და ნეიტ-რალური მოწმე მოცემულ სისხლის სამართლის საქმეში არის მ. ნ-ს. მისი ჩვენებით და სისხლის სამართლის საქმეზე გამოკვლეული მტკიცებულებებით, მათ შორის – მ. ჯ-ს და დ. ჯ-ს ჩვენებებით უტყუარად დასტურდება, რომ მ. წ-ს ეზოში შევიდა მას შემდეგ, რაც თ. გ. უკვე დაჭრილი იყო.

5.19. სასამართლოებმა სწორად შეაფასეს მოწმეების – მ. ჯ-ს, დ. შ-ს ა-საა და დ. ნ-ს ჩვენებები, შესაბამისად, ამ ნაწილშიც საკა-საციო სასამართლო იზიარებს გასაჩივრებულ განაჩენებში განვი-თარებულ მსჯელობას, რომ ა. შ-ს, დ. შ-ს და დ. ნ-ს თანმიმდევრუ-ლად აღწერენ უმუალოდ ჩხუბის მომენტამდე და ჩხუბის დროს განვითარებულ მოვლენებს, მათი ჩვენებები შეესაბამება გ-ს ჩვე-

ნებებს, თუმცა იმასთან მიმართებით უშუალოდ ჩხუბის დაწყების შემდეგ, ვინ დაარტყა დანა თ-ს და მიაყენა სხეულის დაზიანებები, ისინი იდენტურად განმარტავენ, რომ ვერ დაინახეს, ვინ მიაყენა თ-ს დანით ჭრილობები და აცხადებენ, რომ დანა მხოლოდ გ-ს ჰქონდა და შესაძლოა, მან შემთხვევით დაჭრა თავისი და – თ. გ-ს.

5.20. სასამართლოს მიზანშეწონილად მიაჩნია ყურადღება გაამახვილოს მოწმეების – ა-ს, დ. შ-ა და დ. ნ-ს მიერ ჩვენებებში განმარტებულ რამდენიმე საკითხთან (მათ შორის წინააღმდეგობასთან) დაკავშირებით, რაც სასამართლოს უქმნის რწმენას, რომ მათი ჩვენებები ემსახურება ზ. ნ-სთვის პასუხისმგებლობის თავიდან აცილებას, კერძოდ:

5.21. დ. შ-მ ჩვენების მიცემისას განმარტა, რომ თ. გ. არ ჩერდებოდა, ილანძლებოდა და იგნორირდა, ზ-ს სახეზე ჩამოეკიდა ორივე ხელით და დაუკანრა სახე. მოწმის განმარტებით, თ. და თ. გ-ები ურტყამდნენ მის სიძეს – ზ. ნ-ს. გარდა აღნიშნულისა, მოწმის განმარტებით, ზ. ნ-ს და გ-ს შორის ხელჩართული ჩხუბი არ ყოფილა და ისინი მალევე გაანეიტრალეს. ამავე მოწმის განმარტებით, დანის დასმის შემდეგ გ. გ. ნებაყოფლობით წავიდა სახლში და მას უკან გაპყინენ თ. და თ. გ-ები. აღნიშნულის საწინააღმდეგოდ, დ. ნ-მ განმარტა, რომ ზ. ნ-ა და გ-ს შორის იყო ხელჩართული ჩხუბი. დ. ნ. დ. შ-გან განსხვავებით განმარტავს, რომ გ. გ-ს ძალით გაიყვანეს თ. და თ. გ-ს. საინტერესოა, რატომ უნდა დაეჭირათ გ. გ-ს სახლის კარი თ., თ. გ-ებს და მ. ჯ-ს, როდესაც მან ნებაყოფლობით დატოვა შემთხვევის ადგილი (აღნიშნულ გარემოებას მ. ჯ. ადასტურებს). ა-ს განმარტებით, თ. გ-ს შვილები ეზოში საპატრულო პოლიციის მისვლის შემდეგ მივიდნენ, რაც ეწინააღმდეგება სისხლის სამართლის საქმეში არსებულ მტკიცებულებებს, კერძოდ: მოწმეთა ჩვენებებით უტყუარად დასტურდება, რომ შემთხვევის დროს ეზოში იმყოფებოდნენ ბ. და ბ. ბ-ები. დ. ნ-მ ჩვენების მიცემისას არ დაადასტურა თ. და თ. გ-ების მიერ მამამისისთვის – ზ. ნ-სთვის ფიზიკური შეურაცხყოფის მიყენების ფაქტი, ხოლო მოწმე მ. ჯ-მ განმარტა, რომ ზ. ნ-ს თ. გ-ს კონფლიქტის პერიოდში შეხება საერთოდ არ ჰქონია. ბიოლოგიური ექსპერტიზის დასკვნით ასევე არ დასტურდება თ. გ. და თ. გ-ს ფრჩხილებში ზ.-ს გენეტიკური პროფილის არსებობა. სასამართლო აღნიშნავს, რომ შ-ების მიერ სასამართლოში მიცემული ამგვარი განმარტებები (თ. და თ. გ-ებს მიერ ფიზიკური შეურაცხყოფის მიყენების ფაქტი) სასამართლოს უქმნის რწმენას, რომ აღნიშნული წარმოადგენდა დაცვის მხარის სტრატეგიას, რისი დადასტურების შემთხვევაში, შესაძლებელი იქნებოდა, დაცვის მხარეს გაემართლებინა თ. გ-ს გენეტიკური პროფილის არსებობა ზ. ნ-ს ტანსაცმელზე.

5.22. სასამართლო აღნიშნავს, რომ ა., დ. ნ-სა და დ. შ-ს ჩვენებები ეწინააღმდეგება არა მხოლოდ ერთმანეთს, არამედ – ექსპერტიზის დასკვნებსა და მოწმე – მ. ჯ-ს ჩვენებას, კერძოდ: მ. ჯ-ს განმარტებით, ზ. ნ-ს და თ-ს ერთმანეთთან შეხება არ ჰქონიათ, მაშინ, როდესაც სსიპ ლევან სამხარაულის სახელობის სასამართლო ექსპერტიზის ეროვნული ბიუროს ბიოლოგიური (გენეტიკური, სეროლოგიური) ექსპერტიზის №... დასკვნის თანახმად, უტყუარად დასტურდება, რომ ზ. ნ-ს ტანსაცმელზე აღმოჩნდა თ. გ-ს გენეტიკური პროფილი. ამდენად, სასამართლოსთვის პასუხგაუცემებით რჩება, სიდან აღმოჩნდა თ. გ-ს გენეტიკური პროფილი ზ. ნ-ს ტანსაცმელზე, მაშინ, როდესაც ყველა მოწმე (გარდა დ-სა და ა. შ-ებისა), მათ შორის დაცვის მხარისათვის ნეიტრალურად მიჩნეული მოწმეც ადასტურებს იმას, რომ ზ. ნ-ს და თ. გ-ს კონფლიქტის დროს იმყოფებოდნენ სხვადასხვა ადგილს და ერთმანეთთან შეხება არ ჰქონიათ. ამდენად, ზემოაღნიშნული გარემოება კიდევ უფრო მეტად დამაჯერებელს ხდის დაზარალებულების ჩვენებებს.

5.23. ამდენად, სასამართლოებმა სწორად არ გაიზიარეს დ. და ა. შ-ების, დ. ნ-ს ჩვენებები იმ ნაწილში, რომ ზ. ნ-ს დანით ზურგის არეში არ დაუჭრია თ. გ-ს, ვინაიდან სანინააღმდეგოს ადასტურებენ დაზარალებულები – თ. და გ. გ-ები, ბ. და ბ. ბ-ები, მოწმე თ. გ-ს და ექსპერტიზის დასკვნები, რომელებიც თავის მხრივ არის ურთიერთშეთანხმებული და მათ შორის რაიმე არსებითი ხასიათის წინააღმდეგობები, რაც საეჭვოს გახდიდა მათ სანდოობას, არ არსებობს.

5.24. ზემოაღნიშნული გარემოებების მხედველობაში მიღებით, საკასაციო სასამართლოს დადასტურებულად მიაჩნია, რომ ზ. ნ-ზ ჩაიდინა საქართველოს სსკ-ის 117-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაული.

5.25. რაც შეხება დაზარალებულ გ. გ-ს ეპიზოდს დანაშაულის შემადგენლობის არსებობასთან დაკავშირებით, პირველი ინსტაციის სასამართლოს განაჩენში ამომწურავადა მითითებული და შეფასებული ის მტკიცებულებები (დაზარალებულების – გ. გ-ს, თ. გ-ს, ბ-სა და ბ. ბ-ს, ასევე მოწმე თ. გ-ს ჩვენებები, სამედიცინო, ბიოლოგიური (გენეტიკური, სეროლოგიური), ტრასოლოგიური ექსპერტიზის დასკვნები, თავად ზ. ნ-ს მიერ გაკეთებული განმარტებები და სხვ.), რომელთა საფუძველზეც ერთმნიშვნელოვნად დადგინდა ზ. ნ-ს მიერ დაზარალებულ გ. გ-თვის დაზიანებების მიყენების ფაქტი, რასაც დაცვის მხარეც არ ხდის სადაცოდ. ამ ნაწილში დაცვის მხარის მთავარ პრეტენზიას ნარმოადგენს ის საკითხი, რომ ჩსუბის მონაწილე მეორე პირი – გ. გ. სისხლისასამართლებრივ პასუხისმგებლობაში არ არის მიცემული, რაც გავლენას ვერ მოახ-

დენს განსახილველი საქმის შედეგზე.

5.26. ბრალდების მხარის საკასაციო საჩიტართან დაკავშირებით საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს შემდეგს: ვინაიდან ბრალდების მხარე ითხოვს ზ. ნ-ს დამნაშავედ ცნობას საქართველოს სსკ-ის 19,109-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით წარდგენილ ბრალდებაში, აუცილებელია ორი კონკრეტული საკითხის გაანალიზება: რამდენად დასტურდება ზ. ნ-ს მიერ თ. გ-ს სიცოცხლის მოსპობის განზრახვა და საქმის მასალებით უტყუარად გამოკვეთილია თუ არა საქართველოს სსკ-ის 109-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დამამძიმებელი გარემოება – განსაკუთრებული სისასტიკე.

5.27. საკასაციო სასამართლოს მიაჩინა, რომ ზ. ნ-ს ქმედების მომენტში მისი განზრახვის დასადგენად მნიშვნელოვანი ინფორმაციის შემცველია თვითმხილველი მოწმეების, მათ შორის – თ. გ-ს, თ. გ-ს, გ. გ-ს, ბ. ბ-მა და ბ. ბ-ს ჩვენებები და სასამართლო-სამედიცინო ექსპერტიზის დასკვნა, რომელშიც მითითებულია იმ დაზიანებებზე, რაც აღნიშნებოდა დაზარალებულ თ. გ-ს.

5.28. დამამძიმებელ გარემოებებში ჩადებული განზრას მკვლელობის მცდელობისა და ჯანმრთელობის განზრას მძიმე დაზიანების სამართლებრივი მოცემულობის გამიჯვნის დროს ქმედების კვალიფიკაციისას შეცდომის გამოსარიცხად სასამართლოებმა ზედმინევნით დეტალურად უნდა შეისწავლონ და გააანალიზონ საქმეში არსებული ყველა გარემოება, რადგან გამოსაკვეთია დანაბაულის სუბიექტური შემადგენლობის – განზრახვის ელემენტი, რომლის (ანუ განზრახვის) მიმართულებაც განასხვავებს განზრას მკვლელობის მცდელობას ჯანმრთელობის მძიმე დაზიანებისგან.

5.29. საკასაციო სასამართლო კვლავაც აღნიშნავს, რომ განზრახვის დასადგენად შესწავლილ უნდა იქნეს: დანაბაულის ჩადების ხერხი და საშუალება, დაზიანებათა რაოდენობა, ხასიათი და მათი ლოკალიზაცია, როგორ ვითარებაში იქნა ისინი მიყენებული, დამნაშავისა და მსხვერპლის ურთიერთდამოკიდებულება საერთოდ და დაზიანების მიყენების მომენტში და სხვ. ამიტომ საკასაციო პალატა განსაკუთრებულ ყურადღებას ამახვილებს საქმეში არსებულ შემდეგ გარემოებებზე:

– საქმის მასალებით დადგენილია, რომ კონფლიქტი მიმდინარეობდა ზ. ნ-სა და გ-ს შორის, კერძოდ, დაზარალებულმა გ-მ სასამართლო სხდომაზე დაკითხვისას აღნიშნა, რომ ზ. ნ. დანით ხელში, მისი მიმართულებით და არა – თ. გ-სკენ;

– თ. გ. ნინააღმდეგობას უწევდა ზ. ნ-ს და არ აძლევდა გ. გ-სთან მიახლოების საშუალებას, რა დროსაც ზ. ნ-ს და თ-ს, მისი მხრიდან შექმნილი წინააღმდეგობის დაძლევის მიზნით, ჯერ დანის ტარი

დაარტყა სახეში, რათა გადაელახა წინააღმდეგობა, ხოლო შემდეგ გზიდან ჩამომორქების მიზნით, ზურგში არეში ჩაარტყა დანა. ადსა-ნიშავია ის გარემოება, რომ ზურგში დანის დარტყმისას ზ. ნ-მ თ. გ. მოიქცია მკლავქვეშ, შესაბამისად, ზ. ნ-ს თ. გ-ს მოკვლის გან-ზრახვის არსებობის შემთხვევაში ობიექტურად შეეძლო სხვა პი-რების ჩარევამდე დანა კიდევ დაერტყა მისთვის და მიეყენებინა მრავლობითი დაზიანებები (მათ შორის – სიცოცხლისათვის სახი-ფათო ან მსუბუქი ხარისხის), რაც დაადასტურებდა მის აშკარა მის-წრაფებასა და სურვილს, მოკვლის განზრახვა მოეყვანა სისრულე-ში;

– დანაშაულებრივი ქმედების შეწყვეტის მიზეზები და დამნა-შავის ქცევა მოქმედების ჩადენის შემდეგ, კერძოდ: როგორც დად-გენილია, ზ. ნ-მ დანის ტარის სახეში ერთხელ დარტყმისა და ზურ-გის არეში ერთი დაზიანების მიყენების შემდეგ, შეწყვიტა მარ-თლსანინააღმდეგო ქმედება, რაც დადასტურებულია არასრულ-წლოვანი დაზარალებულის – ბ. ბ-ს განმარტებით (თ. გ-ათვის და-ნის დარტყმის შემდეგ ზ. ნ. გაჩერდა დაახლოებით ოცდაათი წამის განმავლობაში, რის შემდეგაც იგი გაიყვანა დ. შ-მ) და გ. გ-ს ჩვენე-ბით (ზ. ნ-მ მოახერხა თ-ს თავის მოქცევა იღლის ქვეშ, ერთხელ დაარტყა დანა და გაუშვა). ამდენად, ზ. ნ-ს დანაშაულებრივი ქმე-დების შემდგომი ქცევა ადასტურებს, რომ მას არ ჰქონდა თ. გ-ს სიცოცხლის მოსპობის განზრახვა და არსებული – ჯანმრთელობის დაზიანების განზრახვის სისრულეში მოყვანის შემდეგ მოქმედება აღარ გაუგრძელებია.

5.30. ზემოაღნიშნული ფაქტობრივი გარემოებების გაანალიზ-ბის შედეგად, საკასაციო პალატა აღნიშნავს: სახელმწიფო ბრალ-დების პოზიციაში ბუნდოვანია საკითხი – როდის წარმოეშვა ზ. ნ-ს თ. გ-ს მკვლელობის განზრახვა: გ. გ-ს ურთიერთშელაპარაკებისას, თუ მას შემდეგ რაც თ. გ. ცდილობდა მის შეჩერებას და კონფლიქ-ტური სიტუაციის განმუხტვას. მის მიერ ჩადენილი ქმედების სწო-რი კვალიფიკაციისათვის ეს გარემოება იძენს ერთ-ერთ განმსაზ-ლერელ მნიშვნელობას. თუკი ზ. ნ-ს მკვლელობის განზრახვა თავი-დანვე (ურთიერთშელაპარაკებისას ან მანამდე) გააჩნდა, მაშინ რა უმლიდა ხელს, რომ მუშტის მაგივრად დანა მჭრელი პირის მხრი-დან ჩაერტყა თ. გ-თვის, რათა მყისიერად აღესრულებინა დასახუ-ლი მკვლელობის მიზანი, ან თუკი გაშველების პროცესში წარმო-ეშვა მკვლელობის განზრახვა – ბოლომდე მიეყვანა დანაშაული.

5.31. საკასაციო სასამართლო საკითხის შეფასებისას უყურად-ღებოდ არ ტოვებს იმ გარემოებას, რომ თ-ს აღენიშნებოდა ნაკ-ვეთ-ნაჩხვლეტი ჭრილობა გულმკერდის უკანა ზედაპირზე, მარ-ცხენა ბეჭის ქვემოთ (ბეჭის კუთხესთან) შემავალი გულმკერდის

ლრუში, რაც შესაძლოა, არაპირდაპირი განზრახვით ჩადენილ მკვლელობის მცდელობზე მეტყველებდეს, ვინაიდან სიცოცხლის-თვის საშიშ ადგილას დაზიანების მიყენების მომენტში დამნაშავე შესაძლოა, ითვალისწინებდეს მართლსაწინააღმდეგო, შედეგის დადგომის შესაძლებლობას, არ სურდეს ეს შედეგი, მაგრამ შეგნებულად უშევებდეს ან გულგრილად ეკიდებოდეს მის დადგომას. სწორედ ამიტომ საკასაციო სასამართლომ დეტალურად შეაფასა წარმოდგენილი მტკიცებულებებით დადგენილი ფაქტობრივი გარემოებები, დანაშაულის ჩადნის ხერხი და საშუალება, დაზიანებათა რაოდენობა, ხასიათი და მათი ლოკალიზაცია, როგორ ვითარებაში იქნა ისინი მიყენებული, დამნაშავისა და მსხვერპლის ურთიერთდამოკიდებულება საერთოდ და დაზიანების მიყენების მომენტში, დანაშაულებრივი ქმედების შეწყვეტის მიზეზები და დამნაშავის ქცევა მოქმედების ჩადნის შემდეგ და მიაჩნია, რომ ზ. 6-ს ქმედებაში გამოკვეთილია საქართველოს სსკ-ის 117-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ნიშნები.

5.32. საკასაციო სასამართლო არ იზიარქებს სახელმწიფო ბრალ-მდებლის პოზიციას, რომლის თანახმადაც, მსჯავრდებულის ქმედება უნდა შეფასდეს, როგორც განსაკუთრებული სისასტიკით ჩადენილი მკვლელობის მცდელობა, ვინაიდან ზ. 6-ს მიერ თ. გ-თვის დაზიანების მიყენების ფაქტს ესწრებოდნენ მისი არასრულწლოვანი შვილები. განსახილველ შემთხვევაში სასამართლოს დადგენილად მიაჩნია, რომ შემთხვევის ადგილზე იმყოფებოდნენ დანაშაულის მსხვერპლის – თ. გ-ს არასრულწლოვანი შვილები – ბ. და ბ. ბ-ები, თუმცა აღნიშნული გარემოება ერთმნიშვნელოვნად არ ადასტურებს ზ. 6-ს სუბიექტურ წებას, მის განზრახვასა და სპეციალურ მიზანს, რომ თავისი მოქმედებით განსაკუთრებული ტანჯვა მიეყინებინა დაზარალებული მხარისათვის. მხოლოდ არასრულწლოვანი შვილების შემთხვევის ადგილზე ყოფნა, თუ არ არსებობს ობიექტური და სუბიექტური კრიტერიუმები, კუმულაციურად ვერ იქნება ქმედების განსაკუთრებული სისასტიკით კვალიფიკირებისათვის საკმარისი, კერძოდ: ობიექტური კრიტერიუმი გულისმობს, რომ დამნაშავის მიერ გამოყენებული ხერხი/საშუალება ობიექტურად იწვევდეს ძლიერ ტანჯვას, ხოლო სუბიექტური კრიტერიუმი – დამნაშავებ შეგნებულად შეარჩიოს ისეთი ხერხი ან/და საშუალება, რომელიც განსაკუთრებულ ტანჯვას გამოიწვევს მსხვერპლში. შესაბამისად, ქმედების სწორად კვალიფიკაციისთვის აუცილებელია დადგინდეს, რომ მსჯავრდებულის განზრახვა მოიცავდა დაზარალებულის მტანჯვა ხერხით ან/და საშუალებით მკალელობის განზრახვას და დამნაშავეს შეგნებული პერიოდი, რომ მის მიერ გამოყენებული ხერხი და საშუალება გამოიწვევდა დაზარალებულის

ტანჯვას ან სულიერ წამებას. მოცემულ შემთხვევაში, მართალია, ზ. 6-ს თ-ს შვილების თანდასწრებით მიაყენა ჯანმრთელობის მძიმე დაზიანება, მაგრამ, მიუხედავად ამისა, აღნიშნული საქმის კონკრეტული გარემოებების გათვალისწინებით წარმოადგენს არა ქმედების მაკვალიფიცირებელ გარემოებას, არამედ – პასუხისმგებლის დამამძიმებელ გარემოებას (სსკ-ის 53¹-ე მუხლი).

5.33. ამდენად, უსაფუძვლოა ბრალდების მხარის საკასაციო საჩივრის მოთხოვნა მსჯავრდებულ ზ. 6-ს საქართველოს სსკ-ის 19,109-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით წარდგენილ ბრალდებაში დამნაშავედ ცნობის შესახებ, ვინაიდან სააპელაციო სასამართლომ ობიექტურად და სამართლებრივად სწორად შეაფასა საქმეში არსებული მტკიცებულებები და მსჯავრდებულის ქმედება სწორად დააკვალიფიცირა საქართველოს სსკ-ის 117-ე მუხლის პირველი ნაწილით.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის პირველი ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. მსჯავრდებულ ზ. 6-ს ინტერესების დამცველის, ადვოკატ გ. 6-ს სა და თბილისის ქველი თბილისის რაიონული პროკურატურის პროკურორი ია ყიფიანის საკასაციო საჩივრები არ დაკმაყოფილდეს;

2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2021 წლის 24 ნოემბრის განაჩენი დარჩეს უცვლელად;

3. განაჩენი საბოლოოა და არ საჩივრდება.

სისხლის სამართლის პროცესი

1. კასაცია

სააპელაციო საჩივრის განუხილვებად დატოვების
შესახებ განრიცების გაუქმება და საქმის დაპრუობა
სააპელაციო სასამართლოში

განრიცება საქართველოს სახელით

№ 1¹-22 4 აპრილი, 2022 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:

6. სანდოძე (თავმჯდომარე),
- შ. თადუმაძე,
- ლ. თევზაძე

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა მსჯავრდებულ ბ. გ-სა და
მისი ინტერესების დამტკიცელი ადგომატის – ი. ჯ-ს საკასაციო საჩი-
ვარი ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს 2021 წლის 15 ნოემბრის
განჩინებაზე და

გ ა მ ო ა რ პ 3 0 ა:

1. საქმის ფაქტობრივი გარემოებები:

1.1. ზუგდიდის რაიონული სასამართლოს 2019 წლის 27 ნოემ-
ბრის განაჩენით ძებნილი ბ. გ. (პირადი ნომერი: ...) (ცნობილ იქნა
დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 19,108-ე მუხლითა და სსკ-ის
236-ე მუხლის მე-4 ნაწილით და სასჯელის სახედ და ზომად განე-
საზღვრა: საქართველოს სსკ-ის 19,108-ე მუხლით – თავისუფლე-
ბის აღკვეთა 7 წლითა და 15 დღით, ხოლო საქართველოს სსკ-ის
236-ე მუხლის მე-4 ნაწილით – თავისუფლების აღკვეთა 5 წლით.
საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მეორე ნაწილის თანახმად, უფ-
რო მკაცრმა სასჯელმა შთანთქა ნაკლებად მკაცრი სასჯელი და
დანაშაულთა ერთობლიობით ბ. გ-ს ძირითადი სასჯელის სახედ და
ზომად განესაზღვრა 7 წლითა და 15 დღით თავისუფლების აღკვე-
თა.

1.2. ამავე განაჩენით, საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-5
ნაწილის თანახმად, ზუგდიდის რაიონული სასამართლოს 2019 წლის
27 ნოემბრის განაჩენით დანიშნულ სასჯელს დაემატა ქუთაისის
სააპელაციო სასამართლოს 2007 წლის 23 მარტის განაჩენით და-
ნიშნული დამატებითი სასჯელის მოუხდელი ნაწილი – ჯარიმა

10000 ლარი და საბოლოოდ, განაჩენთა ერთობლიობით, ბ. გ-ს სასაჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა 7 წლითა და 15 დღით თავისუფლების აღკვეთა, ხოლო დამატებით სასჯელად – ჯარიმა 10000 ლარი.

1.3. 2019 წლის 23 დეკემბერს ზუგდიდის რაიონული პროკურატურის პროკურორმა ანა არონიაშ სააპელაციო წესით გაასაჩივრა ზუგდიდის რაიონული სასამართლოს 2019 წლის 27 ნოემბრის განაჩენი და მოითხოვა გასაჩივრებულ განაჩენში ცვლილების შეტანა, კერძოდ, ბ. გ-სთვის შეფარდებული სასჯელის დამძიმება.

1.4. 2019 წლის 26 დეკემბერს მსჯავრდებულ ბ. გ-ს ინტერესების დამცველმა, ადვოკატმა თ. ჯ-მ, ბ. გ-ს დავალებით, პროკურორის საკასაციო საჩივარზე წარადგინა შესაგებელი და მოითხოვა ზუგდიდის რაიონული სასამართლოს 2019 წლის 27 ნოემბრის განაჩენის გაუქმება და ბ. გ-ს ქმედების საქართველოს სსკ-ის 117-ე მუხლის პირველი ნაწილით დაკვალიფიცირება. ადვოკატი შესაგებელში აღნიშნავს, რომ ბ. გ-ს მსჯავრდებისთვის ბრალდების მხარეს არ წარუდგნია მტკიცებულებები, თუმცა აღნიშნულ საკითხს სააპელაციო სასამართლოში გაასაჩივრებს მოგვიანებით, ბ. გ-სთან ერთად.

1.5. 2020 წლის 10 იანვარს ადვოკატმა თ. ჯ-მ ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოში წარადგინა განცხადება, რომლის თანახმადაც, იგი არ ეთანხმება პროკურორის მოთხოვნას ბ. გ-სთვის სასაჯელის დამძიმების თაობაზე. ადვოკატი განცხადებაში აღნიშნავს, რომ სასამართლომ არ გაიზიაროს შესაგებელში დაფიქსირებული მათი მოთხოვნა, ვინაიდან განაჩენს სააპელაციო წესით გაასაჩივრებს ბ. გ-სთან ერთად.

1.6. 2020 წლის 17 იანვარს ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს განაჩენებით ზუგდიდის რაიონული პროკურატურის პროკურორ ანა არონიას სააპელაციო საჩივარი ზუგდიდის რაიონული სასამართლოს 2019 წლის 27 ნოემბრის განაჩენზე დაშვებულ იქნა სასამართლო სხდომაზე განსახილველად.

1.7. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2020 წლის 21 ივლისის განაჩენით ზუგდიდის რაიონული სასამართლოს 2019 წლის 27 ნოემბრის განაჩენში სასჯელის დამძიმების კუთხით შევიდა ცვლილება, კერძოდ: ბ. გ. ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 19,108-ე მუხლითა და საქართველოს სსკ-ის 236-ე მუხლის მე-4 ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულების ჩადენისთვის და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა: საქართველოს სსკ-ის 19,108-ე მუხლით – თავისუფლების აღკვეთა 8 წლით, ხოლო საქართველოს სსკ-ის 236-ე მუხლის მე-4 ნაწილით – თავისუფლების აღკვეთა 5 წლით. საქართვე-

ლოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-3 ნაწილის თანახმად, უფრო მეტრმა სასჯელმა შთანთქა ნაკლებად მეტრი და ბ. გ-ს დანაშაულთა ერთობლიობით სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 8 წლით.

1.8. ამავე განაჩენით, საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 59-ე მუხლის მე-8 ნაწილის თანახმად, ბოლო განაჩენით დანიშნულ სასჯელს დაემატა ბ. გ-ს მიმართ ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს 2007 წლის 26 მარტის განაჩენით განსაზღვრული დამატებითი სასჯელი – ჯარიმა 10000 ლარი და საბოლოოდ ბ. გ-ს განაჩენთა ერთობლიობით ძირითადი სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 8 წლით, ხოლო დამატებით სასჯელად – ჯარიმა 10000 ლარი.

1.9. 2020 წლის 31 ივნისს მსჯავრდებულმა ბ. გ-ამ და მისმა ინტერესების დამცველმა, ადვოკატმა თ. ჯ-მ საკასაციო წესით გაასაჩივრეს ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2020 წლის 21 ივნისის განაჩენი და მოითხოვეს გასაჩივრებული განაჩენის გაუქმება და გამამტყუნებელი განაჩენის ნაცვლად გამამართლებელი განაჩენის დადგენა.

1.10. 2021 წლის 25 თებერვალს ბ. გ-ა დააკავეს და შეასახლეს თბილისის №.. პენიტენციურ დაწესებულებაში.

1.11. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს 2021 წლის 16 მარტის განაჩენით მსჯავრდებულ ბ. გ-სა და მისი ადვოკატის – თ. ჯ-ს საკასაციო საჩივრარი არ დაკმაყოფილდა. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2020 წლის 21 ივნისის განაჩენში შევიდა ცვლილება მსჯავრდებულის სასარგებლოდ, კერძოდ: ბ. გ-ა „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2021 წლის 11 იანვრის კანონის მე-11 მუხლის მე-3 პუნქტის თანახმად, გათავისუფლდა ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს 2007 წლის 26 მარტის განაჩენით შეფარდებული სასჯელის მოუხდელი ნაწილის – 10000 ლარი ჯარიმის – მოხდისაგან. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2020 წლის 21 ივნისის განაჩენი დანარჩენ ნაწილში დარჩა უცვლელად.

1.12. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მიერ გადაწყვეტილების გამოტანამდე, 2021 წლის 9 მარტს, ბ. გ-ს დაკავებიდან ერთი თვეის ვადაში, ადვოკატმა თ. ჯ-მ ზუგდიდის რაიონული სასამართლოს 2019 წლის 27 ნოემბრის განაჩენი გაასაჩივრა ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატაში და მოითხოვა ბ. გ-ს გამართლება.

1.13. საქართველოს უზენაესი სასამართლოდან გაგზავნილი ბ. გ-ს სისხლის სამართლის საქმე 2021 წლის 19 მარტს შემთხვევითი განაწილების პრინციპით განსახილველად დაეწერა ქუთაისის საა-

პელაციო სასამართლოს მოსამართლეს.

1.14. 2021 წლის 29 მარტს მსჯავრდებულ ბ. გ-ს ინტერესების დამცველი ადვოკატის – თ. ჯ-ს სააპელაციო საჩივარი ზუგდიდის რაიონული სასამართლოს 2019 წლის 27 ნოემბრის განაჩენზე დაშვებულ იქნა განსახილველად.

1.15. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2021 წლის 15 ნოემბრის განჩინებით მსჯავრდებულ ბ. გ-ს ინტერესების დამცველი ადვოკატის – თ. ჯ-ს სააპელაციო საჩივარი ზუგდიდის რაიონული სასამართლოს 2019 წლის 27 ნოემბრის განაჩენზე დარჩა განუხილველად, ვინაიდან იმავე საქმეზე საქართველოს უზენაესმა სასამართლომ ყველა მტკიცებულება შეაფასა როგორც ფაქტობრივი, ისე სამართლებრივი ოვალ-საზრისით.

2. კასატორის არგუმენტები:

2.1. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს 2021 წლის 15 ნოემბრის განჩინება 2021 წლის 6 დეკემბერს საკასაციო წესით გაასაჩივრეს მსჯავრდებულმა ბ. გ-მა და მისმა ინტერესების დამცველმა, ადვოკატმა ი. ჯ-მ, რომლებმაც მოითხოვეს გასაჩივრებული განჩინების გაუქმება და საქართველოს სსსკ-ის 313-ე მუხლის მე-3 ნაწილისა და სსსკ-ის მე-2 მუხლის მე-3 ნაწილის გამოყენებით სააპელაციო საჩივრის განსახილველად დაშვება.

2.2. საკასაციო საჩივრის ავტორები უთითებენ, რომ ბ. გ-ს დაერღვა სამართლიანი სასამართლოს უფლება, ვინაიდან ვერ ისარგებლა საქართველოს სსსკ-ის 292-ე მუხლის მე-3 ნაწილით გათვალისწინებული განაჩენის გასაჩივრების წესით, კერძოდ: მსჯავრდებულს, რომლის მიმართაც სასამართლოს გამამტყუნებელი განაჩენი გამოტანილია მის დაუსწრებლად, უფლება აქვს, განაჩენი გაასაჩივროს 1 თვის ვადაში დაპატიმრებიდან ან სათანადო ორგანოებში გამოცხადების მომენტიდან. განსახილველ შემთხვევაში დადგენილია, რომ დაცვის მხარეს ბ. გ-ს დაკავებამდე ზუგდიდის რაიონული სასამართლოს 2019 წლის 27 ნოემბრის განაჩენზე სააპელაციო საჩივარი არ წარუდგენია, უფრო მეტიც: პროკურორის სააპელაციო საჩივარზე წარდგენილ შესაგებელში მიუთითა, რომ პირველი ინსტანციის გადაწყვეტილებას გაასაჩივრებდა მსჯავრდებულის დაკავების ან სათანადო ორგანოში გამოცხადების შემდეგ. შესაბამისად, სააპელაციო საჩივრის განუხილველად დატოვებით ბ. გ-ს შეეზღუდა ფუნდამენტური უფლებები – უძუალოდ გამოეკვლია ბრალდების მხარის მიერ მოპოვებული მტკიცებულებები და თავისი პოზიციი განეცხადებინა სასამართლოს წინაშე.

2.3. ადვოკატის აზრით, დაცვის მხარეს სააპელაციო სასამართლოს განაჩენის გასაჩივრებით არ დაუკარგავს საქართველოს

სსსკ-ის 292-ე მუხლის მე-3 ნაწილით გათვალისწინებული უფლება – დაკავებიდან ერთ თვეში გაესაჩივრებინა ზუგდიდის რაიონული სასამართლოს 2019 წლის 27 ნოემბრის განაჩენი, ვინაიდან სააპელაციო სასამართლომ იმსჯელა მხოლოდ პროკურორის სააპელაციო საჩივარზე, ხოლო დაცვის მხარეს საჩივარი სააპელაციო წესით არ წარუდგენია.

2.4. კასატორის პიზიციით, საკასაციო სასამართლოს დაცვის მხარის საკასაციო საჩივარი ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2020 წლის 21 ივლისის განაჩენზე დასაშვებად არ უნდა ეცნო, ხოლო საკასაციო საჩივრის დასაშვებად მიჩნევის შემთხვევაში კი საქმე უნდა განეხილა მხოლოდ სასჯელის ნაწილში, ვინაიდან პროკურორის სააპელაციო საჩივრის საფუძველზე ქუთაისის სააპელაციო სასამართლომ ბ. გ-ს დაუმიმდა სასჯელი. ამასთან, საქართველოს უზენაეს სასამართლოს საკასაციო საჩივარი უნდა განეხილა ზეპირი მოსმენით, ვინაიდან გადაწყვეტილების მიღებამდე მისთვის ცნობილი იყო ძებნილი მსჯავრდებულის დაკავების თაობაზე.

3. საკასაციო სასამართლოს შეფასებები:

3.1. საკასაციო სასამართლომ შეისწავლა წარმოდგენილი საჩივარი და მიაჩნია, რომ დაცვის მხარის მოთხოვნა ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2021 წლის 15 ნოემბრის განჩინების გაუქმებისა და სააპელაციო სასამართლოს მიერ დაცვის მხარის სააპელაციო საჩივრის განხილვის თაობაზე უნდა დაკამაყოფილდეს, შემდეგ გარემოებათა გამო:

3.2. მოცემულ კონკრეტულ შემთხვევაში მსჯავრდებულ ბ. გ-ს ინტერესების დამცველი ადვოკატის – თ. ჯ-ს სააპელაციო საჩივარი ზუგდიდის რაიონული სასამართლოს 2019 წლის 27 ნოემბრის განაჩენზე დარჩა განუხილველი, ვინაიდან იმავე საქმეზე საქართველოს უზენაესმა სასამართლომ, რომელიც საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კანონმდებლობით არის უმაღლესი და საბოლოო ინსტანციის საკასაციო სასამართლო, დაცვის მხარის საკასაციო საჩივრის საფუძველზე შეაფასა განსახილველ საქმეში არსებული მტკიცებულებები, როგორც ფაქტობრივი, ასევე სამართლებრივი თვალსაზრისით. სააპელაციო სასამართლომ გადაწყვეტილების მიღებისას იხელმძღვანელა საქართველოს სსსკ-ის მე-2 მუხლის მე-3 ნაწილით და სისხლის სამართლის საპროცესო ნორმის – საქართველოს სსსკ-ის 295-ე მუხლის მე-8 ნაწილის ანალოგით და სააპელაციო საჩივარი დატოვა განუხილველად.

3.3. საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ ანალოგის წესით საკანონმდებლო ნორმების გამოყენებისას მნიშვნელოვანია ისეთი გარემოებების არსებობა, როგორიცაა კანონში კონკრეტული ურთი-

ერთობის მომწესრიგებელი ნორმის არარსეობა – ხარვეზი და ამის გამო კანონის (ან სამართლის) ანალოგიის პრინციპის საფუძველზე მსგავსი ურთიერთობის მომწესრიგებელი ნორმის გამოყენება ან კონკრეტული კაზუსიდან გამომდინარე, ნორმის ბუნდოვანების შემთხვევაში, კონკრეტული ნორმის იმგვარი განმარტება, რომელიც დაიცავს მხარეთა საუკეთესო ინტერესებს, განამტკიცებს სამართლიანი სასამართლოს უფლებას, ხელს შეუწყობს ერთგვაროვანი პრაქტიკის დამკვიდრებასა და, შესაბამისად, პრეცედენტის შექმნას. ამასთან, საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის მე-2 მუხლის მე-3 ნაწილის შესაბამისად, საქართველოს კანონმდებლობაში ხარვეზის არსებობისას დასაშვებია სისხლის სამართლის საპროცესო ნორმის ანალოგით გამოყენება, თუ ამით არ იზღუდება საქართველოს კონსტიტუციითა და საერთაშორისო ხელშეკრულებით გათვალისწინებული ადამიანის უფლებები და თავისუფლებები.

3.4. საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ მსჯავრდებულ ბ. გ-ს ინტერესების დამცველი ადგომატის – თ. ჯ-ს სააპელაციო საჩივართან დაკავშირებით (რომელიც დასაშვებად იქნა (ცნობილი), არ არსებობდა საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის მე-2 მუხლის მე-3 ნაწილის შესაბამისად, სისხლის სამართლის საპროცესო ნორმის ანალოგით გამოყენების საფუძველი, ვინაიდან ჰქონდა თუ არა ბ. გ-ს ზუგდიდის რაიონული სასამართლოს განაჩენის გასაჩივრების უფლება მისი დაკავშების მომენტიდან იმ პირობებში, როდესაც იმავე საქმეზე არსებობდა საქართველოს უზენაესი სასამართლოს გადაწყვეტილება, ნმინდა საპროცესოსამართლებრივი მსჯელობის საგანია და არ შეიძლება გადაწყდეს ანალოგიის გამოყენებით იმ შემთხვევაში, თუ იზღუდება მსჯავრდებულის უფლებები.

3.5. ამდენად, საკასაციო სასამართლოს შეფასების საგანს წარმოადგენს შემდეგი გარემოებები: 1. ჰქონდა თუ არა ბ. გ-ს ზუგდიდის რაიონული სასამართლოს განაჩენის გასაჩივრების უფლება; 2. კანონიერია თუ არა სისხლის სამართლის საპროცესო ნორმის ანალოგით სააპელაციო საჩივრის განუხილველად დატოვება.

3.6. საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს: საქართველოს სსსკ-ის 292-ე მუხლის მე-3 ნაწილის თანახმად, მსჯავრდებულს, რომლის მიმართაც სასამართლოს გამამტყუნებელი განაჩენი გამოტანილია მის დაუსწრებლად, უფლება აქცს, განაჩენი გაასაჩივროს ერთ-ერთი წესით: უფლებამოსილი პირის მიერ მსჯავრდებულის დაკავებიდან ან სათანადო ორგანოებში გამოცხადებიდან ერთი თვის ვადამი, რაც მსჯავრდებულს აძლევს შესაძლებლობას, უშუალოდ მიიღოს მონაწილეობა მის მიმართ საქმის განხილვაში ან პირველი

ინსტანციის სასამართლოს განაჩენის გამოცხადებიდან ერთი თვის ვადაში, თუ მსჯავრდებული ითხოვს სააპელაციო საჩივრის განხილვას მისი მონაწილეობის გარეშე. ამასთან, საკასაციო სასამართლო ნორმის ანალიზის საფუძველზე უთითებს, რომ თუ მსჯავრდებული პირველი ინსტანციის სასამართლოს განაჩენს გაასაჩივრებს მისი გამოცხადებიდან ერთი თვის ვადაში, მას ერთმევა შესაძლებლობა, დაპატიმრების შემთხვევაში მოითხოვოს მის მიმართ მიღებული გადაწყვეტილების კანონიერების ხელახალი განხილვა მისი მონაწილეობით. იგივე წესი მოქმედებს საკასაციო წესით განაჩენის გასაჩივრებისას, თუ სააპელაციო სასამართლოს მიერ განაჩენი გამოოტანილია მსჯავრდებულის დაუსწრებლად.

3.7. წარმოდგენილი სისხლის სამართლის საქმის მასალებით დადგენილია, რომ დაცვის მხარე საწყის ეტაპზევე – ზუგდიდის რაიონული სასამართლოს მიერ განაჩენის გამოცხადების მომენტიდან აფიქსირებდა თავის პოზიციას განაჩენის გასაჩივრების წესთან დაკავშირებით, კერძოდ, დაცვის მხარეს ზუგდიდის რაიონული სასამართლოს 2019 წლის 27 ნოემბრის განაჩენი სააპელაციო წესით არ გაუსაჩივრებია, ხოლო სააპელაციო სასამართლოში წარდგენილ შესაგებელსა და განცხადებაში უთითებდა, რომ სურდა საქართველოს სსსკ-ის 292-ე მუხლის მე-3 ნაწილით გათვალისწინებული განაჩენის გასაჩივრების მის წესის გამოყენება, რომელიც გულისხმობს ზუგდიდის რაიონული სასამართლოს განაჩენის გასაჩივრებას მსჯავრდებულის დაკავებიდან ან სათანადო ორგანოში გამოცხადებიდან ერთი თვის განმავლობაში, რათა მტკიცებულებათა გამოკვლევაში უშუალოდ მიეღო მონაწილეობა.

3.8. დაცვის მხარეს სააპელაციო სასამართლოს განაჩენის გასაჩივრებით არ შეუცვლია პოზიცია, გამოეყენებინა საქართველოს სსსკ-ის 292-ე მუხლის მე-3 ნაწილით გათვალისწინებული უფლება – დაკავებიდან ერთ თვეში გაესაჩივრებინა ზუგდიდის რაიონული სასამართლოს 2019 წლის 27 ნოემბრის განაჩენი. აღნიშნული მსჯელობა გამომდინარეობს საქმის მასალების ობიექტური ანალიზიდან, კერძოდ: მოცემულ კონკრეტულ შემთხვევაში ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატამ იმსჯელა მხოლოდ ბრალდების მხარის მიერ წარდგენილ სააპელაციო საჩივარზე და 2020 წლის 21 ივლისს გამოიტანა განაჩენი, რომლითაც მსჯავრდებულის საუარესო ცვლილება შევიდა ზუგდიდის რაიონული სასამართლოს 2019 წლის 27 ნოემბრის განაჩენში, კერძოდ, სასჯელის ნაწილში. მიუხედავად იმისა, რომ სააპელაციო სასამართლოში საქმის განხილვის ეტაპზე ბ. გ-ა იყო ძებნილი, განაჩენის სარეზოლუციო ნაწილში მითითებულია გასაჩივრების ზოგად წესზე – „განაჩენი შეიძლება გასაჩივრდეს საკასაციო წესით,

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატაში, გამოცხადებიდან 1 (ერთი) თვის ვადაში ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს მეშვეობით”, მაშინ, როდესაც საქართველოს სსსკ-ის მე-300 მუხლის მე-3 ნაწილის თანახმად, მსჯავრდებულს, რომლის მიმართაც სააპელაციო სასამართლომ გამამტყუნებელი განაჩენი გამოიტანა მისი მონაწილეობის გარეშე, უფლება აქვს, განაჩენი გაასაჩივროს ერთი თვის ვადაში: დაპატიმრებიდან ან სათანადო ორგანოებში გამოცხადების მომენტიდან; ან სააპელაციო სასამართლოს განაჩენის გამოცხადებიდან, თუ მსჯავრდებული ითხოვს საკასაციო საჩივრის განხილვას მისი მონაწილეობის გარეშე. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს 2020 წლის 21 ივლისის განაჩენში გასაჩივრების წესის არასრულფასოვნად მითითებამ განაპირობა დაცვის მხარის მიერ საერთო წესით საკასაციო საჩივრის წარდგენა.

3.9. ზემოაღნიშნული გარემოებების გათვალისწინებით, საკასაციო პალატა იზიარებს დაცვის მხარის მტკიცებას, რომ პ. გ-ს ნამდგილ ნებას წარმოადგენდა, პირველი ინსტანციის სასამართლოს განაჩენი გაესაჩივრებინა დაკავებიდან ან სათანადო ორგანოში გამოცხადებიდან ერთი თვის ვადაში და ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2020 წლის 21 ივლისის განაჩენზე საკასაციო საჩივრის წარდგენით არ შეუცვლია პაზიცია – ესარგებლა უფლებით და დაკავებიდან ერთი თვის ვადაში გაესაჩივრებინა მის მიმართ გამოტანილი პირველი ინსტანციის სასამართლოს განაჩენი, ვინაიდან საქმის მასალების შესწავლისას გამოიკვეთა, რომ დაცვის მხარის მიერ საკასაციო საჩივრის წარდგენის საფუძველი გახდა სააპელაციო სასამართლოს განაჩენის სარეზოლუციო ნაწილში მითითებული გასაჩივრების ზოგადი წესი, რაც განსხვავდება ძებნილი მსჯავრდებულის მიერ განაჩენის გასაჩივრების კონკრეტული წესისგან.

3.10. საკასაციო პალატის აზრით, ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2021 წლის 15 ნოემბრის განჩინება, რომლითაც მსჯავრდებულ პ. გ-ს ინტერესების დამცველი ადვოკატის – თ. ჯ-ს სააპელაციო საჩივარი ზუგდიდიდის რაიონული სასამართლოს 2019 წლის 27 ნოემბრის განაჩენზე დარჩა განუხილველი, არ შეესაბამება საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კანონმდებლობით დადგენილ მოთხოვნებს, ვინაიდან სააპელაციო საჩივრის განუხილველად დატოვებით სააპელაციო სასამართლომ უგულებელყო სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის მე-2 მუხლის მე-3 ნაწილის მოთხოვნა, რომელიც კრძალავს სისხლის სამართლის საპროცესო ნორმით ანალოგიის გამოყენებას იმ შემთხვევაში, როდესაც იზღუდება მსჯავ-

რდებულის უფლებები.

3.11. საქართველოს სსსკ-ის 25-ე თავი განსაზღვრავს სააპელაციო საჩივრის განხილვის თავისებურებებს, მათ შორის: საქართველოს სსსკ-ის 295-ე მუხლი ადგენს სააპელაციო საჩივრის დასაშვებად ცნობილი სააპელაციო საჩივრის განხილვის ვადებს. დასაშვებად ცნობილ სააპელაციო საჩივრზე, საქართველოს სსსკ-ის 298-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, სააპელაციო სასამართლოს გამოაქვს განაჩენი, რომელიც ცვლის პირველი ინსტანციის სასამართლოს მიერ გამოტანილ განაჩენს. საჩივრის განუხილველად დატოვება დასაშვებია მხოლოდ საქართველოს სსსკ-ის 295-ე მუხლის მე-8 ნაწილით გათვალისწინებულ შემთხვევაში, კერძოდ: სააპელაციო სასამართლო უფლებამოსილია, ზეპირი მოსმენის გარეშე გამოიტანოს განჩინება საჩივრის განუხილველად დატოვების თაობაზე, თუ აპელანტი შემაჯამებელი გადაწყვეტილების გამოტანამდე გაითხოვს თავის საჩივარს.

3.12. 3.6-3.9 ქვეპუნქტებში განვითარებული მსჯელობის გათვალისწინებით, საკასაციო პალატას მიაჩინა, რომ მსჯავრდებულმა ბ. გ-ამ საქმის განხილვისას ისარგებლა პირველი ინსტანციის სასამართლოს განაჩენის გასაჩივრების იმ ალტერნატივით, რომელიც ცვლისხმობს საჩივრის წარდგენას დაკავებიდან ან სათანადო ორგანოში გამოცხადებიდან ერთი თვის ვადაში და დაცვის მხარეს შემაჯამებელი გადაწყვეტილების გამოტანამდე სააპელაციო საჩივარი არ გაუთხოვია. შესაბამისად სააპელაციო სასამართლო არ იყო უფლებამოსილი, ანალოგიის გამოყენებით განუხილველად დაეტოვებინა დაცვის მხარის სააპელაციო საჩივარი, ვინაიდან სასამართლოს მიერ სისხლის სამართლის საპროცესო ნორმის – საქართველოს სსსკ-ის 295-ე მუხლის მე-8 ნაწილის ანალოგიის გამოყენებით ბ. გ-ს შეზღუდა კანონით გათვალისწინებული უფლებები, კერძოდ, სასამართლო განხილვაში, მათ შორის მტკიცებულებების გამოკვლევაში, ეფექტური მონაწილეობის უფლება, რაც გათვალისწინებულია საქართველოს სსსკ-ის 297-ე მუხლის „გ“ ქვეპუნქტით.

3.13. სასამართლო განხილვაში ეფექტური მონაწილეობის უფლება ცვლისმობს როგორც სასამართლო სხდომაზე მსჯავრდებულის დასწრების უფლებას, ასევე შესაძლებლობას, მოისმინოს და მისი მონაწილეობით გამოიკვლიოს ბრალდების მხარის მიერ მოვებული მტკიცებულებები.

3.14. საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ უსაფუძვლოა ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს 2021 წლის 15 ნოემბრის განჩინებაში განვითარებული მსჯელობა იმასთან დაკავშირებით, რომ ვი-

ნაიდან მოცემულ საქმეზე დაცვის მხარის საკასაციო საჩივრის საფუძველზე საქართველოს უზენაეს სასამართლოს მიღებული აქვს საბოლოო გადაწყვეტილება, საპელაციო სასამართლო მოკლებული იყო შესაძლებლობას, განეხილა სააპელაციო საჩივრი, რამაც მისი განუხილველად დატოვება გამოიწვია. საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ ამგვარი მსჯელობა გამართლებული იქნებოდა იმ შემთხვევაში, თუ ძებნილი მსჯავრდებული საქმის განხილვის ნებისმიერ ეტაპზე გამოიყენებდა განაჩენის გასაჩივრების იმ წესს, რომელიც გულისხმობს საქმის განხილვას მისი მონაწილეობის გარეშე (გასაჩივრების წესი – განაჩენის გამოცხადებიდან ერთი თვის ვადაში). განსახილველ შემთხვევაში ძებნილი მსჯავრდებული ბ. გ-ა და მისი ინტერესების დამცველი ადვოკატი აფიქსირებდნენ პოზიციას, რომ პირველი ინსტანციის სასამართლოს განაჩენს გაასაჩივრებდნენ მსჯავრდებულის დაკავების ან სათანადო ორგანოში გამოცხადების მომენტიდან. რაც შეეხება საკასაციო საჩივრის წარდგენას, საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ აღნიშნული გამოწვეული იყო ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს განაჩენში მითოთებული გასაჩივრების წესით, რასაც საკასაციო პალატა ვერ მიიჩნევს მსჯავრდებულის მიერ უფლებაზე (უშუალოდ მიიღოს მონაწილეობა მტკიცებულებების გამოკვლევაში) უარის თქმად.

3.15. საკასაციო პალატა ითვალისწინებს იმ გარემოებას, რომ თეორიულად არსებობს შესაძლებლობა, ბრალდების მხარის სააპელაციო და საკასაციო საჩივრების განხილვის შემდეგ საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მიერ მიღებული გადაწყვეტილება შეიცვალოს ძებნილი მსჯავრდებულის დაკავების შემდგომ, პირველი ინსტანციის სასამართლოს განაჩენის სააპელაციო სასამართლოში გასაჩივრების გზით, რაც შესაძლოა, გამოიწვიოს მსჯავრდებულის სისხლის სამართლის საქმეში მონაწილეობამ და მისი დასწრებით მტკიცებულებათა გამოკვლევამ, ან მხარეთა შორის მიღწეული საპროცესო შეთანხმების დამტკიცებამ.

3.16. განსახილველ საქმეზე საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მიერ მიღებული გადაწყვეტილება, საქმის კონკრეტული ფაქტობრივი გარემოებების გათვალისწინებით, არ წარმოადგენს დამაბრკოლებელ გარემოებას, რომ სააპელაციო სასამართლომ დაცვის მხარის სააპელაციო საჩივრის საფუძველზე შეამონმოს ზუგდიდის რაიონული სასამართლოს განაჩენის კანონიერება და დასაბუთებულობა, ვინაიდან განსახილველი საქმე ეხება განაჩენებს, რომლებიც გამოტანილია მსჯავრდებულის მონაწილეობის გარეშე, ხოლო დაცვის მხარე საქმის განხილვის ყველა ეტაპზე, საკასაციო პალატის შეფასებით, გამოხატავდა უცვლელ პოზიციას განაჩენის გასაჩივრების წესთან დაკავშირებით, რაც უკავშირ-

დებოდა საჩივრის განხილვაში მსჯავრდებულის მონაწილეობას. ასეთ პირობებში, სააპელაციო სასამართლოს მიერ მსჯავრდებულის დასწრებით მტკიცებულებების გამოკვლევის შემდგომ უზენაესი სასამართლოს განაჩენისგან განსხვავებული გადაწყვეტილების გამოტანა, არ დაარღვევს გადაწყვეტილების გასაჩივრების ინსტანციურობის პრინციპს, ვინაიდან დაცვის მხარის მიერ ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2020 წლის 21 ივლისის განაჩენზე საკასაციო საჩივრის შეტანა განპირობებული იყო 3.8. ქვეპუნქტში მითითებული გარემოებებით.

3.17. ამდენად, მსჯავრდებულ ბ. გ-სა და მისი ინტერესების დამცველი ადვოკატის – ი. ჯ-ს საკასაციო საჩივარი უნდა დაკმაყოფილდეს, რადგან უზრუნველყოფილ იქნეს მსჯავრდებულის უფლება – მონაწილეობა მიღოს მისი ბრალდების სისხლის სამართლის საქმეზე მტკიცებულებათა გამოკვლევაში, რისი გათვალისწინებითაც, უნდა გაუქმდეს ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს 2021 წლის 15 ნოემბრის განჩინება სააპელაციო საჩივრის განუხილველად დატოვების შესახებ.

3.18. საკასაციო სასამართლო იხელმძღვანელა საქართველოს სსსკ-ის მე-2 მუხლის მე-3 ნაწილით, 292-ე მუხლის მე-3 ნაწილით, 295-ე მუხლის მე-8 ნაწილით, მე-300 მუხლის მე-3 ნაწილით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. მსჯავრდებულ ბ. გ-სა და მისი ინტერესების დამცველი ადვოკატის – ი. ჯ-ს საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდეს;
2. გაუქმდეს ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს 2021 წლის 15 ნოემბრის განჩინება მსჯავრდებულ ბ. გ-ს ინტერესების დამცველი ადვოკატის – თ. ჯ-ს სააპელაციო საჩივრის განუხილველად დატოვების შესახებ;
3. სისხლის სამართლის საქმე დაუბრუნდეს ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს;
4. განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

საკასაციო განაჩენი

**განაჩენი ცვლილების შეტანა და პირის
უდანაშაულოდ ცერება საქართველოს სისხლის
სამართლის კოდექსის 177-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“,
„გ“ და ამავე მუხლის მე-4 ნაწილის „პ“ ქვებულებით
ცარდგენილ პრაღლივები**

განაჩენი საქართველოს სახელით

№07აპ.-22

11 აპრილი, 2022 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატაში შედგენი შემადგენლობით:
6. სანდოძე (თავმჯდომარე),
მ. გაბინაშვილი,
შ. თადუმაძე

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა მარნეულის რაიონული პრო-
კურატურის პროკურორ ზაზა ცქევიტარიას, მსჯავრდებულების –
მ. ჰ-სა და კ. ხ-ს ინტერესების დამცველი ადვოკატის – ა. კ-ს საკა-
საციო საჩივრები თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის
სამართლის საქმეთა პალატის 2021 წლის 3 დეკემბრის განაჩენზე.

აღნერილობით – სამოტივაციო ნაწილი:

1. ნარდგენილი ბრალდების არსი:

1.1. მ. ჰ-ი, – დაბადებული 19.. წლის 23 ივნისს, – ცნობილი იქნა
ბრალდებულად საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის (შემ-
დგომში – საქართველოს სსკ-ის) 177-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“ და
„გ“ ქვეპუნქტებითა და ამავე მუხლის მე-4 ნაწილის „პ“ ქვეპუნ-
ქტით (ქურდობა, ესე იგი სხვისი მოძრავი ნივთის ფარული დაუფ-
ლება მართლსანინაალმდეგო მისაკუთრების მიზნით, ჩადენილი წი-
ნასწარი შეთანხმებით ჯგუფის მიერ, ბინაში უკანონო შეღწევით,
დიდი ოდენობით – 2019 წლის 28 სექტემბრის ეპიზოდი); საქარ-
თველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტითა და
ამავე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“ და „გ“ ქვეპუნქტებით (ქურდობა,
ესე იგი სხვისი მოძრავი ნივთის ფარული დაუფლება მართლსანი-
ნაალმდეგო მისაკუთრების მიზნით, რამაც მნიშვნელოვანი ზიანი
გამოიწვია, ჩადენილი წინასწარი შეთანხმებით ჯგუფის მიერ, ბი-
ნაში უკანონო შეღწევით – 2019 წლის 15 ოქტომბრის ეპიზოდი);
საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტი-

თა და ამავე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“ და „გ“ ქვეპუნქტებით (ქურ-დობა, ესე იგი სხვისი მოძრავი ნივთის ფარული დაუფლება მარ-თლსაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით, რამაც მნიშვნელოვა-ნი ზიანი გამოიწვია, ჩადენილი წინასწარი შეთანხმებით ჯგუფის მიერ, ბინაში უკანონო შეღწევით – 2019 წლის 3 ნოემბრის ეპიზო-დი); საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“ და „გ“ ქვეპუნქტებითა და ამავე მუხლის მე-4 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით (ქურდობა, ესე იგი სხვისი მოძრავი ნივთის ფარული დაუფლება მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით, ჩადენილი წინას-წარი შეთანხმებით ჯგუფის მიერ, ბინაში უკანონო შეღწევით, დი-დი ოდენობით – 2019 წლის 6 ნოემბრის ეპიზოდი); საქართველოს სსკ-ის 260-ე მუხლის მე-2 ნაწილით (ახალი ფინანსური ნივთი-ერების უკანონო შეძენა და შენახვა) გათვალისწინებული დანაშა-ულების ჩადენისთვის, რაც გამოხატა შემდეგში:

2019 წლის 28 სექტემბერს კ. ხ-ი წინასწარ შეუთანხმდა მ. ჰ-ს, რომ გაექურდათ ქ. მ-სი მდებარე საცხოვრებელი სახლი. იმავე დღეს, დილით, კ. ხ-ი და მ. ჰ-ი ამ უკანასკნელის კუთვნილი ავტო-მანქანით – „ოპელ-ასტრა“, ს-ს სახელმწიფო ნომრით – ...., მივიდ-ნენ ქ. მ-სი, მ-ს ქუჩა №..-ში მდებარე ე. მ-ს საცხოვრებელ სახლთან. მ. ჰ-ი ტერიტორიის თვალთვალის მიზნით გაჩერდა საცხოვრებელი სახლის მიმდებარედ, ხოლო კ. ხ-მ უკანონოდ შეაღწია საცხოვრე-ბელ სახლში, სადაც ფარულად, მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთ-რების მიზნით, დაეუფლა: 4500 ლარს, მამაკაცის ორ ყელსაბამს, ღირებულს – 1500 ლარად, ქალის ერთ ყელსაბამს, ღირებულს – 450 ლარად, ოქროს სამ ბეჭედს, ღირებულს – 1500 ლარად, ოქროს ორ საყურეს, ღირებულს – 1500 ლარად, „ქრიუზის“ ფირმის ერთ საათს, ღირებულს – 1000 ლარად და ძველ ტელეფონს, ღირებულს – 50 ლარად. ე. მ-ს მიადგა დიდი ოდენობით – 10500 ლარის ზიანი.

2019 წლის 15 ოქტომბერს კ. ხ-ი წინასწარ შეუთანხმდა მ. ჰ-ს, რომ გაექურდათ ქ. მ-სი მდებარე საცხოვრებელი სახლი. იმავე დღეს (ზუსტი დრო დაუდგენელია), კ. ხ-ი და მ. ჰ-ი ამ უკანასკნე-ლის კუთვნილი ავტომანქნით – „ოპელ-ასტრა“, ს-ს სახელმწიფო ნომრით – ...., მივიდნენ ქ. მ-სი, ... ქუჩა №..-ში მდებარე კ. ჰ. ი-ს საცხოვრებელ სახლთან. მ. ჰ-ი ტერიტორიის თვალთვალის მიზნით გაჩერდა საცხოვრებელი სახლის მიმდებარედ, ხოლო კ. ხ-მ უკა-ნონოდ შეაღწია საცხოვრებელ სახლში, სადაც ფარულად, მარ-თლსაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით, დაეუფლა: 840 აშშ დო-ლარს, 1000 ლარსა და ოქროს ორ ბეწკვს კულონით, ღირებულს – 1000 ლარად, რითაც დაზარალებულს მიადგა მნიშვნელოვნი ზია-ნი. პირველი ინსტანციის სასამართლო სხდომაზე დაზუსტებული ბრალდების მიხედვით, კ. ხ-ი დაეუფლა 840 აშშ დოლარსა და 1000

ლარს.

2019 წლის 3 ნოემბერს კ. ხ-ი წინასწარ შეუთანხმდა მ. ჰ-ს, რომ გაექურდათ ქ. მ-სი მდებარე საცხოვრებელი სახლი. იმავე დღეს, დაახლოებით 15:00 საათზე, კ. ხ-ი და მ. ჰ-ი ამ უკანასკნელის კუთვნილი ავტომანქანით – „ოპელ-ასტრა“, ს-ს სახელმწიფო ნომრით – ...., მივიღნენ მ-ს რაიონის სოფელ წ-სი მდებარე ტ. ა-ს საცხოვრებელ სახლთან. მ. ჰ-ი ტერიტორიის თვალთვალის მიზნით გაჩერდა საცხოვრებელი სახლის მიმდებარედ, ხოლო კ. ხ-მ უკანონოდ შეაღწია საცხოვრებელ სახლში, სადაც ფარულად, მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით, დაეუფლა: ბრილიანტის საყურებს, ღირებულს – 1000 ლარად, ვერცხლის ძენის, ღირებულს – 30 ლარად, თეთრი ფერის საათს, ღირებულს – 50 ლარად, ოქროსფერ საათს, ღირებულს – 100 ლარად, ვერცხლისფერ საათს, ღირებულს – 70 ლარად, მოოქროვილ საათს, ღირებულს – 90 ლარად, ერმისფერ საათს, ღირებულს – 40 ლარად და ვერცხლის ორ ბეჭედს, ღირებულს – 60 ლარად, რითაც ტ. ა-ს მიადგა 1440 ლარის მნიშვნელოვანი ზიანი.

2019 წლის 6 ნოემბერს კ. ხ-ი წინასწარ შეუთანხმდა მ. ჰ-ს, რომ გაექურდათ ქ. მ-სი მდებარე საცხოვრებელი სახლი. იმავე დღეს (ზუსტი დრო დაუდგენელია), კ. ხ-ი და მ. ჰ-ი ამ უკანასკნელის კუთვნილი ავტომანქანით – „ოპელ-ასტრა“, ს-ს სახელმწიფო ნომრით – ...., მივიღნენ ქ. მ-სი, ნ-ს მე-3 ჩიხში, №-ში მდებარე ო. ა-ს საცხოვრებელ სახლთან. მ. ჰ-ი ტერიტორიის თვალთვალის მიზნით გაჩერდა საცხოვრებელი სახლის მიმდებარედ, ხოლო კ. ხ-მ უკანონიდ შეაღწია საცხოვრებელ სახლში, სადაც ფარულად, მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით, დაეუფლა: ორ სამაჯურს, ღირებულს – 1700 ლარად, ოქროს საათს, ღირებულს – 2000 ლარად, ოქროს სამეულს, ღირებულს – 2400 ლარად, ოქროს სამეულს, ღირებულს – 4000 ლარად, კულონს ოქროს ჯაჭვით, ღირებულს – 800 ლარად, თვალის ფორმის ოქროს კულონს, ღირებულს – 100 ლარად, ტიტის ფორმის ბეჭედს, ღირებულს – 800 ლარად, ტიტის ფორმის ბეჭედს, ღირებულს – 1500 ლარად, ოქროს სამ ძენის, ღირებულს – 6000 ლარად, ბაჯაღლოს სამ ბეჭედს, ღირებულს – 5000 ლარად, საქორწინო სამ ბეჭედს, ღირებულს – 1500 ლარად, თურქული ნარმოების ოქროს ბეჭედს, ღირებულს – 600 ლარად, ოქროს ბეჭედს წითელი თვლით, ღირებულს – 1000 ლარად, საყურებებს წითელი თვლით, ღირებულს – 250 ლარად, მზის ფორმის ოქროს საყურებს, ღირებულს – 400 ლარად, წითელი ფერის ოქროს საყურებს, ღირებულს – 200 ლარად, ოქროს ბეჭედს, ღირებულს – 200 ლარად და ფულად თანხას – 100 ლარს, რითაც ო. ა-ს მიადგა დიდი ოდენობით – 28550 ლარის ზიანი.

მ. ო-მ უკანონოდ შეიძინა და საკუთარ ავტომანქანაში – „ოპელ-ასტრა“, ს-ს სახელმწიფო ნომრით – ....., უკანონოდ შეინახა კანაბი-ნომიმეტურად მოქმედ ქიმიურ ნაერთთა კლასის ახალი ფსიქოაქ-ტიური ნივთიერება – 5-fluoro ADB, რაც 2019 წლის 7 ნოემბერს, 11:55 საათზე, ქ. მ-სი, გ-ს ქუჩაზე, მ. ჰ-ის ავტომანქანის ჩხრეკის შედეგად ამოიღეს მ-ს რაიონული სამმართველოს თანამშრომლებ-მა.

1.2. კ. ხ-ი, – დაბადებული 19.. წლის 10 მარტს, – ცნობილ იქნა ბრალდებულად საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტითა და ამავე მუხლის მე-3 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით (ქურდობა, ესე იგი სხვისი მოძრავი ნივთის ფარული დაუფლება მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით, რამაც მნიშვნელოვანი ზიანი გამოიწვია, ჩადენილი ბინაში უკანონო შეღწევით – 2016 წლის 31 მაისის ეპიზოდი); საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტითა და ამავე მუხლის მე-3 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით (ქურდობა, ესე იგი სხვისი მოძრავი ნივთის ფარული დაუფლება მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით, რამაც მნიშვნელოვანი ზიანი გამოიწვია, ჩადენილი ბინაში უკანონო შეღწევით – 2016 წლის 23 ივნისის, დაზარალებულ მ. ნ-ს ეპიზოდი); საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით (ქურდობა, ესე იგი სხვისი მოძრავი ნივთის ფარული დაუფლება მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით, ჩადენილი ბინაში უკანონო შეღწევით – 2016 წლის 23 ივნისის, დაზარალებულ ე. ა-ს ეპიზოდი); საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“, „ბ“, „გ“ ქვეპუნქტებითა და ამავე მუხლის მე-4 ნაწილის „ბ“ ქვე-პუნქტით (ქურდობა, ესე იგი სხვისი მოძრავი ნივთის ფარული და-უფლება მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით, ჩადენილი ნინასწარი შეთანხმებით ჯგუფის მიერ, არაერთგზის, ბინაში უკანონო შეღწევით, დიდი ოდენობით – 2019 წლის 28 სექტემბრის ეპიზოდი); საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტითა და ამავე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“, „ბ“ და „გ“ ქვე-პუნქტებით (ქურდობა, ესე იგი სხვისი მოძრავი ნივთის ფარული დაუფლება მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით, რამაც მნიშვნელოვანი ზიანი გამოიწვია, ჩადენილი ნინასწარი შეთანხმებით ჯგუფის მიერ, არაერთგზის, ბინაში უკანონო შეღწევით – 2019 წლის 15 ოქტომბრის ეპიზოდი); საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხ-ლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტითა და ამავე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“, „ბ“ და „გ“ ქვეპუნქტებით (ქურდობა, ესე იგი სხვისი მოძრავი ნივთის ფარული დაუფლება მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით, რამაც მნიშვნელოვანი ზიანი გამოიწვია, ჩადენილი ნინასწარი შეთანხმებით ჯგუფის მიერ, არაერთგზის, ბინაში უკანონო შეღწევით – 2019 წლის

ნო შედწევით – 2019 წლის 3 ნოემბრის ეპიზოდი); საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“, „ბ“ და „გ“ ქვეპუნქტებითა და ამავე მუხლის მე-4 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით (ქურდობა, ესე იგი სხვისი მოძრავი ნივთის ფარული დაუფლება მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით, ჩადენილი წინასწარი შეთანხმებით ჯგუფის მიერ, არაერთგზის, ბინაში უკანონო შეღწევით, დიდი ოდენობით – 2019 წლის 6 ნოემბრის ეპიზოდი) გათვალისწინებული დანაშაულების ჩადენისთვის, რაც გამოიხატა შემდეგში:

2016 წლის 31 მაისს კ. ხ-მ უკანონოდ შეაღწია ქ. მ-სი, გ-ს ქუჩა №..-ში მდებარე ს. ო-ს საცხოვრებელ სახლში, სადაც ფარულად დაეუფლა: ოქროს ერთ საათს, ღირებულს – 850 ლარად, ოქროს ბეჭედს, ღირებულს – 1000 ლარად, ოქროს ბეჭედს, ღირებულს – 1500 ლარად, ოქროს საყურეს, ღირებულს – 350 ლარად, ოქროს ძენკვს კულონით, ღირებულს – 500 ლარად და ფულად თანხას – 210 ლარს. ს. ო-ს მიადგა 4410 ლარის მნიშვნელოვანი ზიანი.

2016 წლის 23 ივნისს, დღისით, კ. ხ-მ უკანონოდ შეაღწია ქ. მ-სი, ჯ-ს დასახლებაში მდებარე მ. ნ-ს საცხოვრებელ სახლში, სადაც ფარულად დაეუფლა ფულად თანხას – 1000 აშშ დოლარსა და ოქროს სამაჯურს, ღირებულს – 300 ლარად, რითაც მ. ნ-ს მიადგა მნიშვნელოვანი ზიანი.

2016 წლის 23 ივნისს, ღამით, კ. ხ-მ უკანონოდ შეაღწია ქ. მ-სი, ჯ-ს დასახლებაში მდებარე ე. ა-ს საცხოვრებელ სახლში, სადაც ფარულად დაეუფლა ფულად თანხას – 50 ლარს.

კ. ხ-ი თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2017 წლის 1 მარტის განაჩენით ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 19,177-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“ და „გ“ ქვეპუნქტებით. 2019 წლის 28 სექტემბერს ქურდობის მცდელობისთვის ნასამართლევი კ. ხ-ი წინასწარ შეუთანხმდა მ. ჰ-ს, რომ გაექურდათ ქ. მ-სი მდებარე საცხოვრებელი სახლი. იმავე დღეს, დილით, კ. ხ-ი და მ. ჰ-ი ამ უკანასკნელის კუთვნილი ავტომანქანით – „ოპელ-ასტრა“, ს-ს სახელმწიფო ნომრით – ....., მივიღენ ქ. მ-სი, მ-ს ქუჩა №..-ში მდებარე ე. მ-ს საცხოვრებელ სახლთან. მ. ჰ-ი ტერიტორიის თვალთვალის მიზნით გაჩერდა საცხოვრებელი სახლის მიმდებარედ, ხოლო კ. ხ-მ უკანონოდ შეაღწია აღნიშნულ სახლში, სადაც ფარულად დაეუფლა: 4500 ლარს, მამაკაცის ორ ყელსაბამს, ღირებულს – 1500 ლარად, ქალის ერთ ყელსაბამს, ღირებულს – 450 ლარად, ოქროს სამ ბეჭედს, ღირებულს – 1500 ლარად, ოქროს ორ საყურეს, ღირებულს – 1500 ლარად, „ქრიუზის“ ფირმის საათს, ღირებულს – 1000 ლარად და ძეგლ ტელეფონს, ღირებულს – 50 ლარად. ე. მ-ს მიადგა დიდი ოდენობით – 10500 ლარის ზიანი.

კ. ხ-ი თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2017 წლის 1 მარტის

განაჩენით ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 19,177-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“ და „გ“ ქვეპუნქტებით. 2019 წლის 15 ოქტომბერს ქურდობის მცდელობისთვის ნასამართლევი კ. ხ-ი წინასწარ შეუთანხმდა მ. ჰ-ს, რომ გაექურდათ ქ. მ-სი მდებარე საცხოვრებელი სახლი. იმავე დღეს (ზუსტი დრო დაუდგენელია), კ. ხ-ი და მ. ჰ-ს ამ უკანასკნელის კუთვნილი ავტომანქანით – „ოპელ-ასტრა“, ს-ს სახელმწიფო ნომრით – ...., მივიღენ ქ. მ-სი, ... ქუჩა №..-ში მდებარე კ. ჰ. ი-ს საცხოვრებელ სახლთან. მ. ჰ-ი ტერიტორიის თვალთვალის მიზნით გაჩერდა საცხოვრებელი სახლის მიმდებარედ, ხოლო კ. ხ-მ უკანონოდ შეაღწია აღნიშნულ სახლში, სადაც ფარულად დაეუფლა: 840 აშშ დოლარს, 1000 ლარსა და ოქროს ორ ძენების კულონით, ღირებულს – 1000 ლარად, რითაც დაზარალებულს მიადგა მნიშვნელოვანი ზიანი. პირველი ინსტანციის სასამართლო სხდომაზე დაზუსტებული ბრალდების თანახმად, კ. ხ-ი დაეუფლა 840 აშშ დოლარსა და 1000 ლარს.

კ. ხ-ი თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2017 წლის 1 მარტის განაჩენით ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 19,177-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“ და „გ“ ქვეპუნქტებით. 2019 წლის 3 ნოემბერს ქურდობის მცდელობისთვის ნასამართლევი კ. ხ-ი წინასწარ შეუთანხმდა მ. ჰ-ს, რომ გაექურდათ ქ. მ-სი მდებარე საცხოვრებელი სახლი. იმავე დღეს, დაახლოებით 15:00 საათზე, კ. ხ-ი და მ. ჰ-ი ამ უკანასკნელის კუთვნილი ავტომანქანით – „ოპელ-ასტრა“, ს-ს სახელმწიფო ნომრით – ...., მივიღენ მარნეულის რაიონის სოფელ წ-სი მდებარე ტ. ა-ს საცხოვრებელ სახლთან. მ. ჰ-ი ტერიტორიის თვალთვალის მიზნით გაჩერდა საცხოვრებელი სახლის მიმდებარედ, ხოლო კ. ხ-მ უკანონოდ შეაღწია აღნიშნულ სახლში, სადაც ფარულად დაეუფლა: ბრილიანტის საყურეებს, ღირებულს – 1000 ლარად, ვერცხლის ძენებს, ღირებულს – 30 ლარად, თეთრი ფერის საათს, ღირებულს – 50 ლარად, ოქროსფერ საათს, ღირებულს – 100 ლარად, ვერცხლისფერ საათს, ღირებულს – 70 ლარად, მოქროვილ საათს, ღირებულს – 90 ლარად, კრემისფერ საათს, ღირებულს – 40 ლარად და ვერცხლის ორ ბეჭედს, ღირებულს – 60 ლარად. ტ. ა-ს მიადგა 1440 ლარის მნიშვნელოვანი ზიანი.

კ. ხ-ი თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2017 წლის 1 მარტის განაჩენით ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 19,177-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“ და „გ“ ქვეპუნქტებით. 2019 წლის 6 ნოემბერს ქურდობის მცდელობისთვის ნასამართლევი კ. ხ-ი წინასწარ შეუთანხმდა მ. ჰ-ს, რომ გაექურდათ ქ. მ-სი მდებარე საცხოვრებელი სახლი. იმავე დღეს (ზუსტი დრო დაუდგენელია), კ. ხ-ი და მ. ჰ-ი ამ უკანასკნელის კუთვნილი ავტომანქანით – „ოპელ-ასტრა“, ს-ს სახელმწიფო ნომრით – ...., მივიღენ ქ. მ-სი, წ-ს მე-3 ჩიხი,

ბინა №..-ში მდებარე ო. ა-ს საცხოვრებელ სახლთან. მ. ჰ-ი ტერიტორიის თვალთვალის მიზნით გაჩერდა საცხოვრებელი სახლის მიმდებარედ, ხოლო კ. ხ-მ უკანონოდ შეაღწია აღნიშნულ სახლში, სადაც ფარულად დაეუფლა: ორ სამაჯურს, ღირებულს – 1700 ლარად, ოქროს საათს, ღირებულს – 2000 ლარად, ოქროს სამეულს, ღირებულს – 2400 ლარად, ოქროს სამეულს, ღირებულს – 4000 ლარად, კულონს ოქროს ჯაჭვით, ღირებულს – 800 ლარად, თვალის ფორმის ოქროს კულონს, ღირებულს – 100 ლარად, ტიტის ფორმის კულონს, ღირებულს – 800 ლარად, ტიტის ფორმის ბეჭედს, ღირებულს – 1500 ლარად, ოქროს სამ ძენკვას, ღირებულს – 6000 ლარად, ბაჯაღლოს სამ ბეჭედს, ღირებულს – 5000 ლარად, საქორწინო სამ ბეჭედს, ღირებულს – 1500 ლარად, თურქული წარმოების ოქროს ბეჭედს, ღირებულს – 600 ლარად, ოქროს ბეჭედს წითელი თვლით, ღირებულს – 1000 ლარად, საყურებს წითელი თვლით, ღირებულს – 250 ლარად, ოქროს საყურებს, ღირებულს – 400 ლარად, წითელი ფერის ოქროს საყურებს, ღირებულს – 200 ლარად, ოქროს ბეჭედს, ღირებულს – 200 ლარად და ფულად თანხას – 100 ლარს. ო. ა-ს მიადგა დიდი ოდენობით – 28550 ლარის ზიანი.

2. პირველი ინსტანციის სასამართლოს გადაწყვეტილება:

2.1. ბოლნისის რაიონული სასამართლოს 2020 წლის 31 ივლის განაჩენით:

მ. ჰ-ი ცნობილ იქნა უდანაშაულოდ და გამართლდა საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“, „გ“ ქვეპუნქტებითა და ამავე მუხლის მე-4 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით წარდგენილ ბრალდებაში (2019 წლის 28 სექტემბრის ეპიზოდი);

მ. ჰ-ი ცნობილ იქნა უდანაშაულოდ და გამართლდა საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტითა და ამავე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“, „გ“ ქვეპუნქტებით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენაში (2019 წლის 3 ნოემბრის ეპიზოდი) და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 5 წლითა და 6 თვით;

მ. ჰ-ი ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“, „გ“ ქვეპუნქტითა და ამავე მუხლის მე-4 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენაში (2019 წლის 6 ნოემბრის ეპიზოდი) და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 8 წლით;

მ. ჰ-ი ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 260-ე მუხლის მე-2 ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენაში

და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა თავისუფლების აღ-კვეთა 1 წლით;

საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-2 ნაწილის საფუძველზე უფრო მკაცრმა სასჯელმა შთანთქა ნაკლებად მკაცრი სასჯელი და საბოლოოდ მ. პ-ს სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა თა-ვისუფლების აღკვეთა 8 წლით;

მ. პ-ს, როგორც ნარკოტიკული საქმიანობის ხელშემწყობ პირს, „ნარკოტიკული დანაშაულის წინააღმდეგ ბრძოლის შესახებ“ სა-ქართველოს კანონის მე-3 მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, 5 წლით ჩამოერთვა: სატრანსპორტო საშუალების მართვის უფლება; საად-ვოკატო საქმიანობის უფლება; პედაგოგიური და საგანმანათლებ-ლო დაწესებულებაში საქმიანობის უფლება; სახელმწიფო და ად-გილობრივი თვითმმართველობის სახაზინო (საბიუჯეტო) დაწესე-ბულებებში – საჯარო ხელისუფლების ორგანოებში საქმიანობის უფლება; პასიური საარჩევნო უფლება; იარაღის დაზადების, შე-ძენის, შენახვისა და ტარგების უფლება, ხოლო 10 წლით – საექიმო ან/და ფარმაცევტული საქმიანობის უფლება, აგრეთვე, აფთიაქის დაფუძნების, ხელმძღვანელობისა და წარმომადგენლობის უფლე-ბა;

მ. პ-ს სასჯელის მოხდის ვადის ათვლა დაეწყო დაკავების მო-მენტიდან – 2019 წლის 8 ნოემბრიდან.

კ. ხ-ი ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით და ამავე მუხლის მე-3 ნა-წილის „გ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენა-ში (2016 წლის 31 მაისის ეპიზოდი) და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 5 წლითა და 6 თვით;

კ. ხ-ი ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით და ამავე მუხლის მე-3 ნა-წილის „გ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენა-ში (2016 წლის 23 ივნისის, დაზარალებულ მ. ნ-ს ეპიზოდი) და სას-ჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 6 წლით;

კ. ხ-ი ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანა-შაულის ჩადენა-ში (2016 წლის 23 ივნისის, დაზარალებულ ე. ა-ს ეპი-ზოდი) და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა თავისუფლე-ბის აღკვეთა 5 წლითა და 6 თვით;

კ. ხ-ი ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ბ“, „გ“ ქვეპუნქტებითა და ამავე მუხლის მე-4 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენა-ში (2019 წლის 28 სექტემბრის ეპიზოდი) და სასჯელის სა-

ხედ და ზომად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 9 წლით;
კ. ხ-ი ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 177-ე
მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტითა და ამავე მუხლის მე-3 ნა-
წილის „ბ“, „გ“ ქვეპუნქტებით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩა-
დენაში (2019 წლის 15 ოქტომბრის ეპიზოდი) და სასჯელის სახედ
და ზომად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 6 წლით;

კ. ხ-ი ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 177-ე
მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტითა და ამავე მუხლის მე-3 ნა-
წილის „ა“, „ბ“, „გ“ ქვეპუნქტებით გათვალისწინებული დანაშაუ-
ლის ჩადენაში (2019 წლის 3 ნოემბრის ეპიზოდი) და სასჯელის სა-
ხედ და ზომად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 6 წლით;

კ. ხ-ი ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 177-ე
მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“, „ბ“, „გ“ ქვეპუნქტებითა და ამავე მუხ-
ლის მე-4 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაუ-
ლის ჩადენაში (2019 წლის 6 ნოემბრის ეპიზოდი) და სასჯელის სა-
ხედ და ზომად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 9 წლით;

საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-3 ნაწილის საფუძველზე
კ. ხ-სთვის განსაზღვრული სასჯელები შეიკრიბა ნაწილობრივ და
მას დანაშაულთა ერთობლიობით სასჯელის სახედ და ზომად გა-
ნესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 12 წლით;

საქართველოს სსკ-ის 67-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე
გაუქმდა თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2017 წლის 1 მარტის
განაჩენით საქართველოს სსკ-ის 19,177-ე მუხლის მე-3 ნაწილის
„ა“, „გ“ ქვეპუნქტებით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენის-
თვის დანიშნული და საქართველოს იუსტიციის სამინისტროს მმარ-
თველობის სფეროში მოქმედი სახელმწიფო საქვეუწყებო დაწესე-
ბულების – სპეციალური პენიტენციური სამსახურის აღმოსავლეთ
საქართველოს მეორე ადგილობრივი საბჭოს 2019 წლის 7 აგვის-
ტოს № გადაწყვეტილებით დადგენილი პირობითი მსჯავრი;

საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-5 ნაწილის შესაბამისად,
ბოლო განაჩენით დანიშნულ სასჯელს ნაწილობრივ დაემატა თბი-
ლისის საქალაქო სასამართლოს 2017 წლის 1 მარტის განაჩენით
დანიშნული და საქართველოს იუსტიციის სამინისტროს მმართვე-
ლობის სფეროში მოქმედი სახელმწიფო საქვეუწყებო დაწესებუ-
ლების – სპეციალური პენიტენციური სამსახურის აღმოსავლეთ სა-
ქართველოს მეორე ადგილობრივი საბჭოს 2019 წლის 7 აგვისტოს
№..... გადაწყვეტილებით დადგენილი სასჯელის მოუხდელი ნაწი-
ლიდან – 1 წლით, 4 თვითა და 22 დღით თავისუფლების აღკვეთი-
დან – 6 თვით თავისუფლების აღკვეთა და საბოლოოდ, განაჩენთა
ერთობლიობით, კ. ხ-ს სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა
თავისუფლების აღკვეთა 12 წლითა და 6 თვით;

კ. ხ-ს სასჯელის მოხდის ვადის ათვლა დაეწყო დაკავების მომენტიდან – 2019 წლის 8 ნოემბრიდან.

2.2. ბოლნისის რაიონულმა სასამართლომ 2020 წლის 31 ივლის განაჩენით დადგენილად მიიჩნია, რომ:

2016 წლის 31 მაისს კ. ხ-მ უკანონოდ შეაღწია ქ. მ-სი, გ-ს ქუჩა №.-ში მდებარე ს. ო-ს საცხოვრებელ სახლში, საიდანაც ფარულად დაეუფლა: ოქროს ერთ საათს, ღირებულს – 850 ლარად, ოქროს ბეჭედს, ღირებულს – 1000 ლარად, ოქროს ბეჭედს, ღირებულს – 1500 ლარად, ოქროს საყურეს, ღირებულს – 350 ლარად, ოქროს ძენკვს კულონით, ღირებულს – 500 ლარად და ფულად თანხას – 210 ლარს. ს. ო-ს მიადგა 4410 ლარის მნიშვნელოვანი ზიანი.

2016 წლის 23 ივნისს, დღისით, კ. ხ-მ უკანონოდ შეაღწია მ-სი, ჯ-ს დასახლებაში მდებარე მ. ნ-ს საცხოვრებელ სახლში, საიდანაც ფარულად დაეუფლა: ფულად თანხას – 1000 აშშ დოლარსა და ოქროს სამაჯურს, ღირებულს – 300 ლარად, რითაც მ. ნ-ს მიადგა მნიშვნელოვანი ზიანი.

2016 წლის 23 ივნისს, დამით, კ. ხ-მ უკანონოდ შეაღწია ქ. მ-სი, ჯ-ს დასახლებაში მდებარე ე. ა-ს საცხოვრებელ სახლში, სადაც დაეუფლა ფულად თანხას – 50 ლარს.

კ. ხ-ი თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2017 წლის 1 მარტის განაჩენით ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 19,177-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“ და „გ“ ქვეპუნქტებით. 2019 წლის 28 სექტემბერს ქურდობის მცდელობისათვის ნასამართლევი კ. ხ-ი მივიდა ქ. მ-სი, მ-ს ქუჩა №..-ში მდებარე ე. მ-ს საცხოვრებელ სახლთან, უკანონოდ შეაღწია აღნიშნულ სახლში და ფარულად დაეუფლა: 4500 ლარს, მამაკაცის ორ ყელსაბამს, ღირებულს – 1500 ლარად, ქალის ერთ ყელსაბამს, ღირებულს – 450 ლარად, ოქროს სამ ბეჭედს, ღირებულს – 1500 ლარად, ოქროს ორ საყურეს, ღირებულს – 1500 ლარად, „ქრისტის“ ფირმის ერთ საათს, ღირებულს – 1000 ლარად და ძველ ტელეფონს, ღირებულს – 50 ლარად. ე. მ-ს მიადგა დიდი ოდენობით – 10500 ლარის ზიანი.

კ. ხ-ი თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2017 წლის 1 მარტის განაჩენით ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 19,177-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“ და „გ“ ქვეპუნქტებით. 2019 წლის 15 ოქტომბერს ქურდობის მცდელობისათვის ნასამართლევი კ. ხ-ი მივიდა ქ. მ-სი, ...ის ქუჩა №..-ში მდებარე კ. ჟ. ი-ს საცხოვრებელ სახლთან, უკანონოდ შეაღწია აღნიშნულ სახლში, სადაც ფარულად დაეუფლა 840 აშშ დოლარსა და 1000 ლარს, რითაც დაზარალებულს მიადგა მნიშვნელოვანი ზიანი.

კ. ხ-ი თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2017 წლის 1 მარტის განაჩენით ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 19,177-

ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“ და „გ“ ქვეპუნქტებით. 2019 წლის 3 ნოემბერს ქურდობის მცდელობისათვის ნასამართლევი კ. ხ-ი წინასწარ შეუთანხმდა მ. ჰ-ს, რომ გაექურდათ ქ. მ-სი მდებარე საცხოვრებელი სახლი. იმავე დღეს, დაახლოებით 15:00 საათზე, კ. ხ-ი და მ. ჰ-ი ამ უკანასკნელის კუთვნილი ავტომანქანით – „ოპელ-ასტრა“, ს-ს სახელმწიფო ნომრით – ..... მივიღნენ მ-ს რაიონის სოფელ წ-სი მდებარე ტ. ა-ს საცხოვრებელ სახლთან. მ. ჰ-ი ტერიტორიის თვალთვალის მიზნით გაჩერდა საცხოვრებელი სახლის მიმდებარედ, ხოლო კ. ხ-მ უკანონოდ შეაღწია აღნიშნულ სახლში, სადაც ფარულად დაეუფლა: ბრილიანტის საყურებებს, ღირებულს – 1000 ლარად, ვერცხლის ძენებებს, ღირებულს – 30 ლარად, თეთრი ფერის საათს, ღირებულს – 50 ლარად, ოქროსფერ საათს, ღირებულს – 100 ლარად, ვერცხლისფერ საათს, ღირებულს – 70 ლარად, მოოქროვილ საათს, ღირებულს – 90 ლარად, კრემისფერ საათს, ღირებულს – 40 ლარად და ვერცხლის ორ ბეჭედს, ღირებულს – 60 ლარად. ტ. ა-ს მიადგა 1440 ლარის მნიშვნელოვანი ზიანი.

კ. ხ-ი თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2017 წლის 1 მარტის განაჩენით ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 19,177-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“ და „გ“ ქვეპუნქტებით. 2019 წლის 6 ნოემბერს ქურდობის მცდელობისათვის ნასამართლევი კ. ხ-ი წინასწარ შეუთანხმდა მ. ჰ-ს, რომ გაექურდათ ქ. მ-სი მდებარე საცხოვრებელი სახლი. იმავე დღეს (ზუსტი საათი დაუდგენელია), კ. ხ-ი და მ. ჰ-ი ამ უკანასკნელის კუთვნილი ავტომანქანით – „ოპელ-ასტრა“, ს-ს სახელმწიფო ნომრით – ..... მივიღნენ ქ. მ-სი, ნ-ს მე-.. ჩიხში, ბინა №..-ში მდებარე ო. ა-ს საცხოვრებელ სახლთან. მ. ჰ-ი ტერიტორიის თვალთვალის მიზნით გაჩერდა საცხოვრებელი სახლის მიმდებარედ, ხოლო კ. ხ-მ უკანონოდ შეაღწია აღნიშნულ სახლში, სადაც ფარულად დაეუფლა: ორ სამაჯურს, ღირებულს – 1700 ლარად, ოქროს საათს, ღირებულს – 2000 ლარად, ოქროს სამეულს, ღირებულს – 2400 ლარად, ოქროს სამეულს, ღირებულს – 4000 ლარად, კულონს ოქროს ჯაჭვით, ღირებულს – 800 ლარად, თვალის ფორმის ოქროს კულონს, ღირებულს – 100 ლარად, ტიტის ფორმის კულონს, ღირებულს – 800 ლარად, ტიტის ფორმის ბეჭედს, ღირებულს – 1500 ლარად, ოქროს სამ ძენებებს, ღირებულს – 6000 ლარად, ბაჯალლოს სამ ბეჭედს, ღირებულს – 5000 ლარად, საქორწინო სამ ბეჭედს, ღირებულს – 1500 ლარად, თურქული ნარმოების ოქროს ბეჭედს, ღირებულს – 600 ლარად, ოქროს ბეჭედს წითელი თვლით, ღირებულს – 1000 ლარად, საყურებებს წითელი თვლით, ღირებულს – 250 ლარად, მზის ფორმის ოქროს საყურებებს, ღირებულს – 400 ლარად, წითელი ფერის ოქროს საყურებებს, ღირებულს – 200 ლარად და ფულად მეტად გადასახლდებოდა.

თანხას - 100 ლარს. ო. ა-ს მიადგა დიდი ოდენობით – 28550 ლარის ზიანი.

მ. ო-მ „უკანონოდ შეიძინა და საკუთარ ავტომანქანში – „ოპელ-ასტრა“, ს-ს სახელმწიფო ნომრით – ....., უკანონოდ შეინახა კანა-ბინომიმეტურად მოქმედ ქიმიურ ნაერთთა კლასის ახალი ფსიქო-აქტიური ნივთიერება – 5-fluoro ADB, რაც 2019 წლის 7 ნოემბერს, 11:55 საათზე, ქ. მ-სი, გ-ს ქუჩაზე, მ. ჰ-ის ავტომანქანის ჩხრეკის შედეგად ამოიღეს მ-ს რაიონული სამმართველოს თანამშრომლებ-მა.

3. სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება:

3.1. ბოლნისის რაიონული სასამართლოს 2020 წლის 31 ივლისის განაჩენი თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამარ-თლის საქმეთა პალატაში გაასაჩივრეს როგორც ბრალდების, ისე დაცვის მხარეებმა. ბრალდების მხარემ მოითხოვა მსჯავრდებუ-ლების დამნაშავედ ცნობა მათთვის წარდგენილ ყველა ბრალდე-ბაში, ხოლო დაცვის მხარემ მოითხოვა მ. ჰ-ის უდანაშაულოდ ცნო-ბა და კ. ხ-სათვის დანიშნული სასჯელის შემსუბუქება. დაცვის მხა-რის სააპელაციო საჩივარზე ბრალდების მხარემ წარადგინა შესა-გებელი.

3.2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2021 წლის 3 დეკემბრის განაჩენით ბრალდებისა და დაცვის მხარეთა სააპელაციო საჩივრები არ დაკმაყოფილდა და უცვლელად დარჩა ბოლნისის რაიონული სასამართლოს 2020 წლის 31 ივლისის განაჩენი.

4. კასატორების არგუმენტები:

4.1. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2021 წლის 3 დეკემ-ბრის განაჩენი საკასაციო წესით გაასაჩივრეს მარნეულის რაიონუ-ლი პროექტურატურის პროექტორმა ზაზა ცქვიტარიაშ და მსჯავრდე-ბულების – მ. ჰ-სა და კ. ხ-ს ინტერესების დამცველმა ადვოკატმა – ა. კ-მ. ბრალდების მხარემ საკასაციო საჩივრით მოითხოვა გასა-ჩივრებულ განაჩენში ცვლილების შეტანა, მ. ჰ-ის დამნაშავედ ცნო-ბა მისთვის წარდგენილ ყველა ბრალდებაში, ხოლო კ. ხ-სათვის 2019 წლის 28 სექტემბრისა და 15 ოქტომბრის ეპიზოდებში, მათ შორის, წინასწარი შეთანხმებით ჯგუფის მიერ ჩადენილი ქურდობის მსჯავრად შერაცხვა. დაცვის მხარემ საკასაციო საჩივრით მოით-ხოვა გასაჩივრებულ განაჩენში ცვლილების შეტანა, მ. ჰ-ის უდანა-შაულოდ ცნობა მისთვის ბრალად წარდგენილ ყველა ქმედებაში, ხოლო კ. ხ-ს მიმართ – დანიშნული სასჯელის შემსუბუქება.

4.2. ბრალდების მხარის განმარტებით, გასაჩივრებული განაჩე-ნი მ. ჰ-ის ქურდობის ორ ეპიზოდში უდანაშაულოდ ცნობისა და ამა-ვე ეპიზოდებში კ. ხ-სათვის დამამიმებელი გარემოების (წინასწა-

რი შეთანხმებით ჯგუფის მიერ ჩადენილი ქურდობის) ამორიცხვის ნაწილში არის არაობიექტური, რადგან სასამართლომ სათანადოდ არ შეაფასა მ. პ-ის გამოკითხვისა და მისი მონაწილეობით ჩატარებული საგამოძიებო ექსპერიმენტის ოქმები.

4.3. დაცვის მხარის განმარტებით, გასაჩივრებული განაჩენი არ ემყარება გონივრულ ეჭვს მიღმა არსებულ უტყუარ მტკიცებულებათა ერთობლიობას, კერძოდ: მოწმეთა ჩვენებები წინააღმდეგობრივია, არ არსებობს მ. პ-ის მიერ დანაშაულის ჩადენის თვითმხილველი მოწმე, ჩერეკის შედეგად ამოღებულ ნივთებზე მ. პ-ის თითის ანაბეჭდები არ აღმოჩნდა, მ. პ-ი არ ფლობდა ინფორმაციას კ. ხ-ს დანაშაულებრივი განზრახვის შესახებ, ამოცნობა ჩატარდა კანონის დარღვევით, მსჯავრდებული დაექვემდებარა ფიზიკურ და ფსიქოლოგიურ ძალადობას. კასატორის განმარტებით, 2019 წლის 3 და 6 ნოემბრის ეპიზოდებში კ. ხ-ს უნდა ამორიცხოს წინასწარი შეთანხმებით ჯგუფის მიერ ქურდობის ჩადენა და შეუმსუბუქდეს შეფარდებული სასჯელი.

5. საკასაციო სასამართლოს შეფასებები:

5.1. საკასაციო სასამართლო შეისწავლა სისხლის სამართლის საქმის მასალები, შეამოწმა საკასაციო საჩივრების მოთხოვნის საფუძვლიანობა და მიზნია, რომ ბრალდების მხარის საკასაციო საჩივარი არ უნდა დაკმაყოფილდეს, ხოლო დაცვის მხარის საკასაციო საჩივარი უნდა დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ, შემდეგ გარემოებათა გამო:

5.2. საკასაციო სასამართლო გასაჩივრებული განაჩენის კანონიერებას შეამოწმებს თითოეულ მსჯავრდებულთან მიმართებით ცალ-ცალკე, საკასაციო საჩივრებისა და შესაგებლის ფარგლებში. შესაბამისად, იმსჯელებს თითოეულ ეპიზოდთან მიმართებით რამდენად საკმარისია საქმეში არსებული მტკიცებულებები მ. პ-ის მიმართ გამამტყუნებელი განაჩენის გამოსატანად, ასევე, შეაფასებს კ. ხ-სათვის დაწინული სასჯელის სამართლიანობას.

5.3. საკასაციო სასამართლო, უპირველეს ყოვლისა, აღნიშნავს, რომ განსახილველ სისხლის სამართლის საქმეში მ. პ-სათვის ბრალად წარდგენილ ეპიზოდებთან მიმართებით არსებული მტკიცებულებიდან მოწმეების: ბ. გ-ს, რ. ბ-ს, ე. ბ-ს, ი. ქ-ს, დ. გ-ს, გ. ი-ს, ვ. ქ-ს, დ. ბ-ის, გ. ნ-ს, ე. ბ-ს, ფ. დ-ს, ხ. ჯ-სა და კ. კ-ს ჩვენებები, სადაც ფაქტურივი გარემოებების დადასტურების/უარყოფის თვალსაზრისით, არარელევანტურია, რადგან აღნიშნული მოწმეები ადასტურებენ მათ მიერ ან მათი მონაწილეობით ჩატარებული საგამოძიებო მოქმედებების სისწორეს. შესაბამისად, ამ მოწმეთა ჩვენებები ვერ გამოდგება პირის ბრალეულობის დამადასტურებელ მტკიცებულებებად.

5.4. საკასაციო სასამართლო სრულად იზიარებს სააპელაციო სა-სამართლოს გადაწყვეტილებას მ. ჰ-ის საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“, „გ“ ქვეპუნქტებით, ამავე მუხლის მე-4 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტითა (2019 წლის 28 სექტემბრის ეპიზოდი, დაზარალებული – ე. მ-ი) და საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით, ამავე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“, „გ“ ქვეპუნქტებით (2019 წლის 15 ოქტომბრის ეპიზოდი, დაზარალებული – კ. ჰ-ი) წარდგენილ ბრალდებებში გამართლების შესახებ და ალნიშნავს, რომ მითითებულ ეპიზოდებთან მიმართებით საქმეში წარმოდგენილი მტკიცებულებები არ არის საკმარისი გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტით მ. ჰ-ის მიმართ გამამტყუნებელი განაჩენის გამოსატანად, კერძოდ:

5.5. დაზარალებულ ე. მ-ს განმარტებით, ცხოვრობს ქ. მ-სი, მ-ს ქ. №..-ში, ოჯახთან ერთად. მისი მეუღლეა ზ. ს-ა. 2019 წლის 28 სექტემბერს, დაახლოებით 11-ის 4-5 ნუთხე, მეუღლე წაიყვანა მაღალიაში. უკან დაბრუნდა 30-40 ნუთხში. სახლში დაბრუნებისას ნახა, რომ ფანჯარა ღია იყო და ტალახიანი ფეხის ნაკვალევი ემჩნეოდა. სახლში მეტალოპლასტმასის ფანჯრები აქვს და გადაწეული იყო. სახლს ქვის ღობე აქვს. მათი გასვლის შემდეგ სახლში არავინ იყო. სახლიდან ოქროს ნაკეთობები (მამაკაცის ორი ყელსაბამი, ქალის ერთი ყელსაბამი, სამი „კალიცო“, ორი წყვილი საყურე, ერთი საათი, ერთი ვერცხლის ყელსაბამი, ორი მობილური ტელეფონი) და ფულადი თანხა – 4500 ლარი მოიპარეს. სულ მიადგა 10500 ლარის ზიანი.

5.6. მოწმე ზ. ს-ას განმარტებით, 2019 წლის 28 სექტემბერს მეუღლემ დაახლოებით ათის ნახევარზე წაიყვანა მაღაზიაში. ერთ საათში მეუღლემ დაურეკა და უთხრა, რომ გაქურდეს. მისი სახლი-დან წაიღეს ფულადი თანხა და ძეირფასეულობა.

5.7. 2019 წლის 28 სექტემბრის შემთხვევის ადგილის დათვალი-ერების ოქმის თანახმად, შსს-ის მ-ს რაიონული სამმართველოს უბნის გამომძიებელმა დ. ბ-მ, ექსპერტების – გ. ო-სა და ზ. ბ-ს, კინოლოგ ნ. ბ-ს, ბინის მესაკუთრე ე. მ-ს მონაწილეობით, დაათვალიერა ქ. მ-სი, მ-ს ქუჩა №..-ში მდებარე ე. მ-ს საცხოვრებელი სახლი, რადროსაც ექსპერტებმა ამოიღეს სუნის ოთხი ნიმუში და თითის ხუთი კვალი, რომლებიც კანონის შესაბამისად დაილუქა.

5.8. დაზარალებულ კ. ჰ-ის განმარტებით, ცხოვრობს ქ. მ-სი, კ-ას ქ. №..-ში, ოჯახთან ერთად. ქურდობა მოხდა ოქტომბერში მის ძველ საცხოვრებელ მისამართზე – ქ. მ-სი, ...ს ქუჩაზე. დილიდან სამსახურში იყენებ და სახლში არ იმყოფებოდნენ. სახლში დაახლოებით საღამოს ცხრა საათზე დაბრუნდა. გასაღების გადატრიალებისას ხარვეზი შეამჩნია. შესვლისას სახლი არეული დახვდა. მიხ-

ვდა, რომ სახლში ქურდი იყო ნამყოფი. სახლიდან მოიპარეს 840 აშშ დოლარი და 1000 ლარი, ხოლო ოქროს ორი ჯაჭვი, რომელთა შესახებ საწყის ეტაპზე, გამოკითხვისას განაცხადა, სახლში აღმოჩნდა.

5.9. 2019 წლის 16 ოქტომბრის შემთხვევის ადგილის დათვალი-ერების ოქმის თანახმად, შსს-ის მარნეულის რაიონული სამმარ-თველოს დეტექტივ-გამომძიებელმა რ. ბ-მ ექსპერტ კრიმინალის-ტების – კ. კ-ს, ნ. ჯ-ს, კინოლოგ ნ. ბ-ს, თარჯიმან ნ. გ-ს მონაწილე-ობით, დათვალიერა ქ. მ-სი, ...ის ქუჩა №..-ში მდებარე კ. ჰ. ი-ს საცხოვრებელი სახლი, რა დროსაც ექსპერტებმა ამოიღეს ანაწ-მენდები, სუნის ნიმუში და ნაჭრის საფულე, რომლებიც კანონის შესაბამისად დაილუქა.

5.10. ზემოაღნიშნული მტკიცებულებების გაანალიზების სა-ფუძველზე საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ 2019 წლის 28 სექტემბრისა და 2019 წლის 15 ოქტომბრის ეპიზოდებთან მიმარ-თებით ბრალდების მხარის მიერ მ. ჰ-ის ბრალეულობის დასადას-ტურებლად წარმოდგენილია დაზარალებულების/მოწმეთა (ე. მ-ს, ზ. ს-ას, კ. ჰ. ი-ს) ჩვენებები და შემთხვევის ადგილის დათვალიერე-ბის ოქმები, რომლებიც აღწერს დანაშაულის ჩადენის ფაქტს და არც პირდაპირ და არც არაპირდაპირ მიუთითებს აღნიშნული და-ნაშაულების მ. ჰ-ის მიერ ჩადენაზე.

5.11. ბრალდების მხარის განმარტებით, აღნიშნულ ეპიზოდებ-თან მიმართებით სააპელაციო სასამართლომ სათანადო არ შეა-ფასა მ. ჰ-ის გამოკითხვისა და მისი მონაწილეობით ჩატარებული საგამოძიებო ექსპერიმენტის ოქმები. საკასაციო სასამართლო აღ-ნიშნავს, რომ საქართველოს სსკ-ის 74-ე მუხლის პირველი ნაწი-ლის თანახმად, ბრალდებულის ჩვენება არის მის მიერ სასამარ-თლოში მიცემული ინფორმაცია სისხლის სამართლის საქმის გარე-მოებათა შესახებ. სასამართლოში დაკითხვისას მ. ო-მ თავი არ ცნო დამნაშავედ წარდგენილ ბრალდებებში და გამორიცხა მისი კავში-რი ჩადენილ დანაშაულებთან. შესაბამისად, მტკიცებულებას წარ-მოადგენს მის მიერ სწორედ სასამართლოში მიცემული ჩვენება. რაც შეეხება გამოკითხვის ოქმს, მოცემულ ვითარებაში მას არ აქვს სასამართლებრივი ძალა, ვერ მიერიქება მტკიცებულების სტატუსი და შესაბამისად, სასამართლო განაჩენის გამოტანისას ვერ გამოი-ყენებს.

5.12. საგამოძიებო ექსპერიმენტის ოქმის გამამტყუნებელი გა-ნაჩენის დასაბუთებისათვის გამოყენებასთან დაკავშირებით სა-სამართლო ითვალისწინებს, რომ მ. ო-მ უარყო გამოძიების სტადი-აზე მიცემული აღიარებითი ჩვენება, რის გამოც დაუშვებელია იმ ინფორმაციის გამოყენება, რომელიც პირმა (ბრალდებულმა/მსჯავ-

რდებულმა) მიაწოდა გამომძიებლებს საგამოძიებო ექსპერიმენტის მიმდინარეობის დროს, ჩვენების ადგილზე შემოწმებისას. ეს წესი არ ვრცელდება იმ შემთხვევაზე, როდესაც ბრალდებული საგამოძიებო ექსპერიმენტის მიმდინარეობისას აღადგენს ქმედების ჩადენის ვითარებას. როგორც საქმეში არსებული საგამოძიებო ექსპერიმენტი ჩატარებული იყო მ. ჰ-ის მიერ გამოკითხვისას მიცემული ჩვენების შემოწმების მიზნით და არა – გამოძიების პროცესში წარმოშობილი ვერსიისა და გამოსაკვლევი გარემოების აღდგენის მიზნით. შესაბამისად, იმ პირობებში, როდესაც მსჯავრდებულმა უარყო გამოკითხვისას მიცემული ინფორმაცია, სასამართლო მოკლებულია შესაძლებლობას, გამამტყუნებელი განაჩენი გამოიტანოს საგამოძიებო ექსპერიმენტის ოქმზე დაყრდნობით (საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2016 წლის 28 აპრილის განაჩენი, საქმე №561აპ-15, საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2016 წლის 30 დეკემბრის განაჩენი, საქმე №424აპ-16).

5.13. ამდენად, საკასაციო სასამართლოს შეფასებით, წარმოდგენილ სისხლის სამართლის საქმეში სასამართლო სხდომაზე გამოკვლეული მტკიცებულებებით უტყუარად არ დასტურდება მ. ჰ-ის მიერ საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“, „გ“ ქვეპუნქტებით, ამავე მუხლის მე-4 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტითა (2019 წლის 28 სექტემბრის ეპიზოდი, დაზარალებული – ე. მ-ი) და საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით, ამავე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“, „გ“ ქვეპუნქტებით (2019 წლის 15 ოქტომბრის ეპიზოდი, დაზარალებული – კ. ჸ. ი-ი) გათვალისწინებული დანაშაულების ჩადენა, რის გამოც მტკიცებულებათა შეფასებისას წარმოშობილი ეჭვი ქვედა ინსტანციის სასამართლოებმა სამართლიანად გადაწყვიტეს ბრალდებულის სასარგებლოდ. რისი გათვალისწინებითაც მსჯავრდებულ კ. ხ-ს მითითებულ ეპიზოდებში სწორად ამოერიცხა დამამძიმებელი გარემოება – წინასწარი შეთანხმებით ჯგუფის მიერ ჩადენილი ქურდობა.

5.14. საკასაციო სასამართლო ასევე სრულად ეთანხმება სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილებას მ. ჰ-ის საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტითა და ამავე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“, „გ“ ქვეპუნქტებით (2019 წლის 3 ნოემბრის ეპიზოდი, დაზარალებული – ტ. ა-ა) წარდგენილ ბრალდებაში მსჯავრდების შესახებ.

5.15. მოწმე ა. ა-ს გამოკითხვის ოქმის თანახმად, 2019 წლის 3 ნოემბერს იმყოფებოდნენ ნათლობაში. სახლიდან გასვლისას დაკეტეს შესასვლელი მთავარი კარი და ჭიშკარს დაადეს ბოქლომი.

დაახლოებთ 19:00 საათზე დედამ უთხრა, რომ სახლში წასულიყო და აიგანზე შუქი აენთო. სახლში მისვლისას დაინახა, რომ მისი ძმის საძინებელი ოთახის ფანჯარა იყო ღია და ოთახში შუქი ჩანდა. სახლში შესასვლელი კარი ჩაკეტილი იყო და დაზიანება არ აღენიშნებოდა. სახლში შესვლისას ნახა, რომ მისი და დედის საძინებელ ოთახში მიმოფანტული და გადმოყრილი იყო ნივთები, ხოლო ფანჯარა – ღია. მისი ძმისა და რძლის ოთახშიც მიმოფანტული დახვდა ნივთები, ხოლო საწოლის უკან ფანჯარა ღია იყო. დაურეკა დედას და აცნობა მომხდარის შესახებ. დედამ დაათვალიერა ნივთები და აღმოაჩინა, რომ მოპარული იყო მისი რძლის ერთი წყვილი ბრილი-ანტის საყურე. სახლში სხვა ოქროს ნაკეთობები და ფულადი თანხა არ ჰქონდათ. სხვა ნივთები არ მოუპარავთ.

5.16. მოწმე ტ. ა-ს გამოკითხვის ოქმის თანახმად, 2019 წლის 3 ნოემბერს იმყოფებოდნენ ნათლობაში. სახლიდან გასვლისას დაკეტეს შესასვლელი მთავარი კარი და ბოქლომი დაადეს ჭიშკარს. დაახლოებთ 19:00 საათზე შვილს – ა. ა-ს უთხრა, რომ სახლში წასულიყო და აიგანზე შუქი აენთო. მისმა შეიღმა რამდენიმე წუთში დაურეკა და უთხრა, რომ სახლში ნივთები იყო გადმოყრილი. ამის შემდეგ, თავად მივიდა სახლში და ნახა, რომ მისი და მისი შვილის – ა. ა-ს საძინებელ ოთახში მიმოფანტული და გადმოყრილი იყო ნივთები, ხოლო ფანჯარა – ღია. შემდეგ შევიდა რძლის ოთახში, სადაც ასევე მიმოფანტული დახვდა ნივთები, ხოლო საწოლის უკან ფანჯარა იყო გაღებული. მან დაათვალიერა და ნახა, რომ მოპარული იყო მისი რძლის ერთი წყვილი ბრილიანტის საყურე. სახლში ოქროს სხვა ნაკეთობები და ფული არ ჰქონდათ. ბრილიანტის საყურის ლირებულება შეადგენს 1000 ლარს, რაც მისთვის მნიშვნელოვანი ზიანია.

5.17. ტ. ა-ს დამატებითი გამოკითხვის ოქმის თანახმად, მოწმემ განმარტა, რომ სახლის დალაგების შემდეგ აღმოაჩინა, რომ ბრილიანტის საყურის გარდა, მოპარულა რამდენიმე თურქული მონეტა, 5 საათი: ერთი – თეთრი, ზემოდან თვლებით და შავი ტყავის სამელაურით; მეორე – ოქროსფერი, ლითონის ოქროსფერი სამკლაურით; მესამე – ვერცხლისფერი, მონიკელებული სამაჯურით; მეოთხე – მოოქროვილი ფერის, ლითონის ოქროსფერი და შავი ფერის სამაჯურით; მეხუთე – პლასტმასის კრემისფერი, ამავე ფერის სამაჯურით. ამ საათებს ყოველდღიურად მოიხმარდა და მათი აღნერილობა კარგად ახსოვს. მათი ამოცნობა შეუძლია. პირველ საათში გადახდილი აქვს 50 ლარი, მეორეში – 100 ლარი, მესამეში – 70 ლარი, მეოთხეში – 90 ლარი, ხოლო მეხუთეში – 40 ლარი. სულ – 350 ლარი. მოწმის განმარტებით, სახლიდან ასევე მოპარულია: ვერცხლის ერთი ძენკვი, რომელზეც კიდია ვერცხლისფერი გასაღები

და ამავე ფერის ლათინური ასო „A“. ვერცხლის ძენკვში გადახდილი აქვს 30 ლარი; ვერცხლის ორი ბეჭედი, რომელთაგან ერთს აქვს წითელი ფერის თვალი, ხოლო მეორე არის ვერცხლისფერი. ბეჭედების ამოცნობა შეუძლია. ბეჭედებში გადახდილი აქვს 60 ლარი. ქურდობის შედეგად სულ მიადგა 1440 ლარის ზიანი.

5.18. 2019 წლის 3 ნოემბრის შემთხვევის ადგილის დათვალიერების ოქმის თანახმად, შსს-ის მ-ს რაიონული სამმართველოს დეტექტივ-გამომძიებელმა ე. ბ-მ ექსპერტების – ფ. დ-ისა და ზ. ბ-ს, კინოლოგ რ. წ-ს, თარჯიმან ვ. პ-ს მონაწილეობით, დაათვალიერა მარნეულის რაიონის სოფელ წ-ში მდებარე ტ. ა-ს საცხოვრებელი სახლი, რა დროსაც ექსპერტებმა ამოიღეს სუნის ნიმუშები და ხელის კვლები, რომლებიც დაილუქა კანონის შესაბამისად.

5.19. მოწმე ა. ა-ს განმარტებით, ცხოვრობს მ-ს რაიონის სოფელ წ-სი. ამავე სოფელში აქვს მაღაზია. მან დაინახა, რომ ბრალდებულებმა აიარეს და ჩაიარეს მ-ს რაიონის სოფელ წ-სი მდებარე სახლთან, რომელიც გაქურდეს. იმ დღეს სახლში არავინ იმყოფებოდა – სახლის პატრონები ქრისტიანი იყვნენ. უფრო მაღალ ბრალდებულს კრემისფერი ქუდი ეხურა, დაბალს ტყავის ქურთუკი ეცვა. მაღალი ქუჩის მხარეს მიდიოდა და მოდიოდა. შემდეგ ორივენი უკანა მხარეს წავიდნენ. მოგვიანებით დაინახა ერთ-ერთი რკინის ჭიშკართან ღობეზე. იგი გამზდარი იყო. ბრალდებულები მან ამოიცნოდა და დაადასტურა, რომ ესენი იყვნენ ის პირები, რომლებიც ქუჩაში დაინახა. რამდენიმე ხანში ორივენი მ-ს მიმართულებით წავიდნენ.

5.20. 2019 წლის 8 ნოემბრის პირის ამოცნობის ოქმის თანახმად, ა. ა-მ წარდგენილი სამი პირიდან ამოიცნო შუაში მდგარი პირი – მ. ჰ-ი და განმარტა, რომ 2019 წლის 3 ნოემბერს, დაახლოებით 14:00 საათიდან 15:00 საათამდე, აღნიშნული პირი იმყოფებოდა რკინიგზის მეორე მხარეს, სოფელ წ-კენ და იქცეოდა საეჭვოდ თანმხლებ, შედარებით დაბალ პირთან ერთად. იგი გადავიდა რკინიგზაზე, სოფელ წ-სკენ და მივიდა დასახლებასთან, სადაც დგას სოფელ წ-ს მცხოვრებთა სახლები, მათ შორის, ტ. ა-ს სახლი. ამოცნობილი პირი იდგა ა-ბის სახლის მიმდებარედ.

5.21. 2019 წლის 8 ნოემბრის პირის ამოცნობის ოქმის თანახმად, ა. ა-მ წარდგენილი სამი პირიდან ამოიცნო რიგით №... პირი – კ. ხ-ი და განმარტა, რომ 2019 წლის 3 ნოემბერს, დაახლოებით 14:00 საათიდან 15:00 საათამდე, აღნიშნული პირი იმყოფებოდა რკინიგზის მეორე მხარეს, სოფელ წ-სკენ და იქცეოდა საეჭვოდ თანმხლებ, შედარებით მაღალ პირთან – მ. ჰ-თან ერთად. ამოცნობილი პირი გადავიდა რკინიგზაზე, სოფელ წ-სკენ და მივიდა დასახლებასთან, სადაც დგას სოფელ წ-ს მცხოვრებთა სახლები, მათ შორის, ტ. ა-ს სახლი. ამოცნობილი პირი

5.22. 2019 წლის 7 ნოემბრის ავტომანქანის ჩხრეკის ოქმით დასტურდება, რომ შსს-ის მ-ს რაიონული სამმართველოს დეტექტივ-გამომძიებელმა ე. ბ-მ, ექსპერტების – ფ. დ-სა და კ. კ-ს, მ-ს რაიონული სამმართველოს დეტექტივის თანაშემნე დ. გ-ს, თარჯიმან გ-ს მონაწილეობით ჩაატარა მ. ჰ-ის კუთვნილი ავტომანქანა – „ოპელ-ასტრა“, ს-ს სახელმწიფო ნომრით ..... – ჩხრეკა. ჩხრეკის შედეგად ამოიღეს სხვადასხვა ნივთები, მათ შორის ძვირფასეულობა.

5.23. 2019 წლის 8 ნოემბრის ნივთის ამოცნობის ოქმებით დასტურდება, რომ ტ. ა-მ ამოიცნო მ. ჰ-ის ავტომანქანიდან ჩხრეკის შედეგად ამოიღებული კუთვნილი ნივთები.

5.24. საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს საექსპერტო-კრიმინალუსტიკური დეპარტამენტის 2020 წლის 15 იანვრის №..... ოდოროლოგიური ექსპერტიზის დასკვნის თანახმად, სს №..... საქმეზე, ტ. ა-ს, ჰ. ი. კ-ს, მ-ს და ე. გ-ს საცხოვრებელი სახლების გაქურდვის ფაქტებთან დაკავშირებით, ოდოროლოგიურ ექსპერტიზაზე წარმოდგენილი შემთხვევის ადგილებიდან ამოღებული სუნის კვლის ნიმუშები იდენტურია კ. ხ-სგან აღებული სუნის ნიმუშის. აღნიშნული დასკვნის სისწორე დაადასტურა სასამართლო სხდომაზე მოწმის სახით დაკითხულმა ექსპერტმა ბ. ი-მ.

5.25. ამდენად, საქმეში არსებული მტკიცებულებებით: ა. ა-ს გამოკითხვის ოქმით, ტ. ა-ს გამოკითხვის ოქმებით, შემთხვევის ადგილის დათვალიერების ოქმით, მოწმე ა. ა-ს ჩვენებით, პირის ამოცნობის ოქმით, ავტომანქანის ჩხრეკის ოქმითა და ამოღებული ნივთმტკიცებებით, ნივთის ამოცნობის ოქმებით უტყუარად დასტურდება მ. ჰ-ის მიერ, კ. ხ-თან ერთად, ბინაში უკანონო შეღწევით, ტ. ა-ს კუთვნილი ნივთების მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით დაუფლების ფაქტი, რამაც მნიშვნელოვანი ზიანი გამოიწვია. ამასთან, საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ თანაამსრულებლობის შემთხვევაში აუცილებელი არ არის თითოეულმა ამსრულებელმა ცალ-ცალკე და დამოუკიდებლად, სრულად განახორციელოს ქმედების ობიექტური შემადგენლობის ყველა ნიშანი, მათ შორის – ბინაში უკანონო შეღწევა, არამედ მნიშვნელოვანია, რომ მათ ერთობლივად, ერთიანი განზრახვით, თავიანთი ქმედებებით შეასრულონ ქმედების შემადგენლობა.

5.26. ამდენად, საკასაციო სასამართლოს შეფასებით, სააპელაციო სასამართლოს განაჩენი მ. ჰ-ის საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტითა და ამავე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“, „გ“ ქვეპუნქტებით (2019 წლის 3 ნოემბრის ეპიზოდი, დაზარალებული – ტ. ა.) მსჯავრდების ნაწილში ეფუძნება კანონის მოთხოვნათა სრული დაცვით, სრულყოფილად და ობიექტურად გა-

მოკვლეულ, ერთმანეთთან შეთანხმებულ, აშკარა და დამაჯერებელ მტკიცებულებათა ერთობლიობას, რომელიც გონივრულ ეჭვს მიღმა ადასტურებს მსჯავრდებულის დანაშაულის ჩადენას.

5.27. ზემოაღნიშნულ მტკიცებულებათა ცალ-ცალკე და ერთობლივად შეფასების შედეგად, საკასაციო სასამართლოს მოსაზრებით, აღნიშნულ ეპიზოდთან მიმართებით დაცვის მხარის არგუმენტი მტკიცებულებათა არასაკმარისობის, თვითმხილველი მოწმის არარსებობისა და მოწმეთა ჩვენებების ურთიერთწინააღმდეგობის შესახებ მოკლებულია საფუძველს. საკასაციო სასამართლო ასევე არ იზიარებს კასატორის არგუმენტს მ. ჰ-ის უდანაშაულობის შესახებ იმ მოტივით, რომ ჩერეკის შედეგად ამოღებულ ნივთებზე მსჯავრდებულის თითის ანაბეჭდების არსებობა ვერ დასტურდება. სასამართლო ითვალისწინებს იმ გარემოებას, რომ მოცემულ შემთხვევაში ამოღებულ ნივთებზე შესაბამისი ექსპერტიზა არ ჩატარებულა, თუმცა, ექსპერტიზის დასკვნა, თუნდაც იგი ადასტურებდეს ნივთზე ბრალდებულის გენეტიკური პროფილის არარსებობას, არ წარმოადგინს უპირობოდ გამამართლებელი განაჩენის გამოტანის საფუძველს (საქართველოს უზენაესი სასამართლოს 2017 წლის 13 ოქტომბრის განაჩენი, საქმე №262აპ-17). საკასაციო სასამართლოს შეფასებით, საქმის მასალებით ასევე არ დასტურდება ამოცნობის კანონის დარღვევით ჩატარების ფაქტი, ხოლო ადვოკატის არგუმენტი ამის შესახებ დაუსაბუთებელი და საფუძველს მოკლებულია.

5.28. იმავდროულად, საკასაციო სასამართლო არ იზიარებს საპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილებას მ. ჰ-ის საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“, „გ“ ქვეპუნქტებითა და ამავე მუხლის მე-4 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით (2019 წლის 6 ნოემბრის ეპიზოდი, დაზარალებული – ო. ა-ა) წარდგენილ ბრალდებაში მსჯავრდების შესახებ და მიაჩნია, რომ ამ ნაწილში დაცვის მხარის საკასაციო საჩივარი უნდა დაკმაყოფილდეს, შემდეგ გარემოებათა გამო:

5.29. დაზარალებულ ო. ა-ს განმარტებით, 2019 წლის 5 ნოემბერს, საღამოს, დაახლოებით ექვს საათზე ან შვიდის ნახევარზე, იყო მისი შვილის ქორწილი. სახლში არავინ იმყოფებოდა. სანამ მის სახლს გაქურდავდნენ, მეუღლემ დაინახა, რომ „ოპელის“ მარკის ვერცხლისფერი ავტომანქანა საეჭვოდ დადიოდა მათ ქუჩაზე. ქორწილიდან დაბრუნებულებს სახლი გაქურდული დახვდათ. სახლიდან ოქრო იყო მოპარული. ოქრო კარადაში ჰქონდათ შენახული. ოქროს ნაკეთობები დაახლოებით 25000-30000 ლარის ლირებულების იქნებოდა. ქურდი სახლში ფანჯრიდან იყო გადასული. ოთახი დაკეტილი იყო და გააღეს.

5.30. მოწმე 6. ი-ს განმარტებით, 2019 წლის 5 ნოემბერს, საღა-მოს, ექვსის ნახევარზე, მთელი ოჯახი ნავიდა მისი შვილის ქორ-ნილში. სახლი ჩაკეტეს, მაგრამ ფანჯარა აივნის მხრიდან გაღებული დარჩა. ქორნილიდან თორმეტი საათისთვის დაბრუნდნენ. სახ-ლში შესვლის შემდეგ ნახა, რომ ოთახები არეული იყო. იგრძნო, რომ ახალი გასული იყო ქურდი სახლიდან. ქურდი პატარძლის ოთახშიც იყო ნამყოფი. იქაც ყველაფერი არეული დახვდა. სახლი-დან მოიპარეს ოქროს ნაკეთობები, ფულადი თანხა – 100 ლარი, ორი კომპლექტი ბრილიანტი, ორი ბაჯალლოს ბეჭედი – ერთ-ერთს ვარდისფერი ძაფი ჰქონდა შემოხვეული, ყელსაბაზი, ბრილიანტის კულონი იქროს ძეწკვით, ძეწკვი, ორი კულონი – ერთი დაშლილი იყო, ორი სამაჯური, ოქროს საათი იქროს სამაჯურით, ოქროს სამი ძეწკვი, ბეჭდები, რამდენიმე წყვილი საყურე. ოქროს ნაკეთობები მთლიანად – 10000 აშშ დოლარის, 28550 ლარის ლირებულების იყო. ბრალდებულებს არ იცნობს. მან უცხო ავტომანქანა მათ ქუჩაზე დაინახა ქურდობამდე ორი დღით ადრე. ნომერი შვიდასით იწყებოდა. მოგვიანებით გაიგო, რომ იმ მანქანის მეპატრონე დაუკავებიათ.

5.31. 2019 წლის 6 ნოემბრის შემთხვევის ადგილის დათვალიერების იქმის თანახმად, შსს-ის მ-ს რაიონული სამმართველოს ინ-სპექტორ-გამომძიებელმა გ. ნ-მ, ექსპერტების – დ. კ-ისა და მ. მ-ს, მოწმე ო. ა-ს, კინოლოგ რ. წ-ს, თარჯიმან ნ. გ-ს მონაწილეობით, დაათვალიერა ქ. მ-სი, ნ-ს მე-.. ჩიხში, №..-ში მდებარე ო. ა-ს საცხოვრებელი სახლი, რა დროსაც ექსპერტებმა ამოიღეს სუნის ნიმუშები და ხელის კვლები, რომლებიც დაიღუქა კანონის შესაბამისად.

5.32. 2019 წლის 7 ნოემბრის ავტომანქანის ჩხრეკის ოქმით დასტურდება, რომ შსს-ის მ-ს რაიონული სამმართველოს დეტექტიფიგამომძიებელმა ე. ბ-მ, ექსპერტების – ფ. დ-სა და კ. კ-ს, მ-ს რაიონული სამმართველოს დეტექტივის თანაშემწე დ. გ-ს, თარჯიმან ნ. გ-ს მონაწილეობით ჩაატარა მ. ჰ-ის კუთვნილი ავტომანქანა – „ოპერასტრა“, ს.ს სახელმწიფო ნომრით ..... – ჩხრეკა, რა დროსაც ამოიღეს სხვადასხვა ნივთები, მათ შორის ძვირფასეულობა.

5.33. 2019 წლის 8 ნოემბრის ნივთის ამოცნობის ოქმების თანახმად, ნ. ი-მ ამოიცნო მ. ჰ-ის ავტომანქანის ჩხრეკის შედეგად ამოღებული კუთვნილი ნივთები.

5.34. საკასაციო სასამართლო კვლავაც აღნიშნავს, რომ მტკიცებულებები, რომლებიც საფუძვლად ედება გამამტყუნებელ განაჩენს, პირველ რიგში, უნდა შეფასდეს მათი უტყუარობისა და საკმარისობის თვალსაზრისით. საქართველოს კონსტიტუციის 31-ე მუხლის მე-7 პუნქტის იმპერატიული დანაწესის თანახმად, გამამ-

ტყუნებელი განაჩენი უნდა ემყარებოდეს მხოლოდ უტყუარ მტკი-ცებულებებს და ყოველგვარი ეჭვი, რომელიც კანონის შესაბამი-სად ვერ დადასტურდება, ბრალდებულის (მსჯავრდებულის) სა-სარგებლოდ უნდა გადაწყდეს. საქართველოს სსსკ-ის 269-ე მუხ-ლის მე-2 ნაწილის თანახმად არ შეიძლება გამამტყუნებელ განა-ჩენს საფუძვლად დაედოს ვარაუდი, ხოლო სსსკ-ის მე-13 მუხლის მე-2 ნაწილისა და 82-ე მუხლის მე-3 ნაწილის თანახმად, გამამტყუ-ნებელი განაჩენი უნდა ეფუძნებოდეს მხოლოდ ერთმანეთთან შე-თანხმებულ, აშკარა და დამაჯერებელ მტკიცებულებათა ერთობ-ლიობას, რომელიც გონივრულ ეჭვს მიღმა ადასტურებს პირის ბრა-ლეულობას, რაც, სსსკ-ის მე-3 მუხლის მე-13 ნაწილის თანახმად, გულისხმობს მტკიცებულებათა ისეთ ერთობლიობას, რომელიც ობიექტურ პირს დაარნმუნებს პირის ბრალეულობაში.

5.35. ზემოაღნიშნული მტკიცებულებების გაანალიზების სა-ფუძველზე საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ 2019 წლის 6 ნოემბრის ეპიზოდთან მიმართებით საქმეში არსებული მტკიცე-ბულებები არ არის საკმარისი გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტით მ. ჰ-ის მიმართ გამამტყუნებელი განაჩენის გამოსატანად ბრალ-დების მხარის მიერ მ. ჰ-ის ბრალეულობის დასადასტურებლად წარ-მოდგენილია დაზარალებულების/მოწმეთა (ო. ა-ს, ნ. ი-ს) ჩვენებე-ბი და შემთხვევის ადგილის დათვალიერების ოქმი, რომლებიც აღ-წერს დანაშაულის ჩადენის ფაქტს და არც პირდაპირ და არც არა-პირდაპირ მიუთითებს აღნიშნული დანაშაულების მ. ჰ-ის მიერ ჩა-დენაზე. რაც შეეხება ავტომანქანის ჩჩრეკის ოქმს, ამოლებულ ნივ-თმტკიცებებსა და ნ. ი-ს მიერ კუთვნილი ნივთების ამოცნობას, სა-კასაციო სასამართლო კვლავაც განმარტავს: „მხოლოდ ის ფაქტი, რომ პირთან აღმოჩნდა დაზარალებულის მფლობელობიდან ფარუ-ლად გატაცებული ნივთი (ქონება) ან თანხა, ვერ განიხილება უტ-ყუარ და საკმარის საფუძვლად ქურდობაში ამ პირის ბრალეულად ცნობისათვის, თუკი ასეთი ფაქტის დანაშაულებრიობა დადასტუ-რებული არ არის კიდევ სხვა ისეთი მტკიცებულებით, რომელიც მას უშუალოდ ამხელს დანაშაულის ჩადენაში“ (საქართველოს უზე-ნაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 14 ივლისის განაჩენი, საქმე №51აპ.-17).

5.36. საკასაციო პალატა მიუთითებს, რომ მოცემულ შემთხვე-ვაში საქმეში არ მოიპოვება სხვა მამხილებელი მტკიცებულება და მ. ჰ-ის მიერ დაზარალებულ ო. ა-ს სახლიდან ნივთების მართლსა-წინააღმდეგო მისაკუთების მიზნით, ფარულად დაუფლება არ დას-ტურდება გონივრულ ეჭვს მიღმა არსებული, შეთანხმებული მტკი-ცებულებების ერთობლიობით. მხოლოდ ის ფაქტი, რომ ნივთები ამოიღეს მ. ჰ-ის ავტომანქანიდან, არ ადასტურებს მის მიერ ნივ-

თის ფარულად დაუფლების ფაქტს, ვინაიდან ბრალდების მხარის მიერ წარმოდგენილი მტკიცებულებებით უყუარად არ დგინდება, რა გზით მოხვდა აღნიშნული ნივთები ავტომანქანაში – ნამდვილად მ. ჰ-ი დაეუფლა მათ ფარულად, თუ კანონიერად ან უკანონოდ (წინასწარი შეცნობით დანაშაულებრივი გზით მოპოვებული ქონების შექენა) შეიძინა მოპარული ნივთები. წარმოდგენილი მტკიცებულებები არ არის საკმარისი მ. ჰ-ის მიერ ო. ა-ს სახლიდან ნივთების ფარულად დაუფლების ფაქტის დასადგენად და, შესაბამისად, მისი დამნაშავედ ცნობისათვის (საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2014 წლის 18 დეკემბრის განაჩენი, საქმე №218აპ.-14).

5.37. ამდენად, ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, მ. ჰ-ი უდანაშაულოდ უნდა იქნეს ცნობილი საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“, „გ“ ქვეპუნქტებითა და ამავე მუხლის მე-4 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით (2019 წლის 6 ნოემბრის ეპიზოდი, დაზარალებული – ო. ა-ა) წარდგენილ ბრალდებაში და გამართლდეს, ხოლო კ. ხ-ს საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“, „ბ“, „გ“ ქვეპუნქტებითა და ამავე მუხლის მე-4 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით (2019 წლის 6 ნოემბრის ეპიზოდი, დაზარალებული – ო. ა-ა) წარდგენილ ბრალდებიდან უნდა ამოერიცხოს მე-3 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტი (ქურდობა, წინასწარი შეთანხმებით ჯგუფის მიერ).

5.38. საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ დაცვის მხარე ითხოვს გასაჩივრებული განაჩენის გაუქმებასა და მსჯავრდებულ მ. ჰ-ის გამართლებას, თუმცა, საჩივარში არაფერია ნათქვამი საქართველოს სსკ-ის 260-ე მუხლის მე-2 ნაწილით მსჯავრდებაზე. მიუხედავად ამისა, საკასაციო სასამართლო სააპელაციო სასამართლოს განაჩენის კანონიერებას მსჯავრდების ამ ეპიზოდშიც შეაფასებს.

5.39. 2019 წლის 7 ნოემბრის ავტომანქანის ჩერეკის ოქმით დასტურდება, რომ შსს-ის მ-ს რაიონული სამმართველოს დეტექტივ-გამომძიებელმა ე. ბ-მ, ექსპერტების – ფ. დ-სა და კ. კ-ს, მ-ს რაიონული სამმართველოს დეტექტივის თანაშემწე დ. გ-ს, თარჯიბან ნ. გ-ს მონაწილეობით ჩაატარა მ. ჰ-ის კუთვნილი ავტომანქანის – „ოპერა-ასტრა“, ს-ს სახელმწიფო ნომრით ..... – ჩერეკა, რა დრო-საც, მათ შორის, ამოიღეს პოლიეთილენის პარკში მოთავსებული მუქი ყავისფერი მცენარეული მასა.

5.40. საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს საექსპერტო-კრიმინალისტიკური დეპარტამენტის 2019 წლის 8 ნოემბრის №..... ქიმიური ექსპერტიზის დასკვნის თანახმად, ექსპერტიზაზე წარდგენილი, თეთრი ფერის ქალალდის პაკეტში მოთავსებული, უფერო, გამჭვირვალე, პოლიეთილენის ჩამკეტიან პაკეტში 2 ცა-

ლად დაფასოებული, მოყავისფრო მცენარეული მასა, სპეციფიკური სუნით, საერთო წონით – 2,54 გრამი, შეიცავს ნივთიერებებს: 5-fluoro ADB-სა და ნიკოტინს. 5-fluoro ADB მიეკუთვნება ახალი ფიქროების ნივთიერების კანაპინომიეტურად მოქმედ ქიმიურ ნაერთთა კლასს. ნიკოტინი არ მიეკუთვნება ნარკოტიკული საშუალებების, ფსიქოტროპული და ახალი ფსიქოაქტიური ნივთიერების კატეგორიას. აღნიშნული დასკვნის სისწორე დაადასტურა სასამართლო სხდომაზე მოწმის სახით დაკითხულმა ექსპერტმა 6. ნ-მ.

5.41. ლევან სამხარაულის სახელმის სასამართლო ექსპერტიზის ეროვნული ბიუროს 2020 წლის 18 მაისის №..... დასკვნის თანახმად, გენეტიკური კვლევითა და სტატისტიკური ანალიზით დადგინდა, პაკეტში, ნარჩერით: „ანანმენდი 2 (ორი) ცალი პოლიეთოლენის პაკეტიდან“, მოთავსებულ ანანმენდზე არსებული ბიომასალის (ობ.№1) გენეტიკური პროფილი შერეულია. მაჟორული ნილი ეკუთვნის მ. ჰ-ს (ობ.№2; პაკეტი ნარჩერით „ნერნევის ნიმუში აღებული ბრალდებულ მ. ს-ს ძე ჰ-ის პირის ღრუდან“), მინორული ნილი იდენტიფირაციისათვის არაინფორმატიულია. აღნიშნული დასკვნის სისწორე დაადასტურა სასამართლო სხდომაზე მოწმის სახით დაკითხულმა ექსპერტმა 6. კ-მ.

5.42. ზემოაღნიშნული მტკიცებულებების შეფასების შედეგად უტყუარად დასტურდება მ. ჰ-ის მიერ ახალი ფსიქოაქტიური ნივთიერების შეძენა, შენახვის ფაქტი. ამდენად, საკასაციო სასამართლოს შეფასებით, სააპელაციო სასამართლოს განაჩენი მ. ჰ-ის საქართველოს სსკ-ის 260-ე მუხლის მე-2 ნანილით მსჯავრდების ეპიზოდში ეფუძნება კანონის მოთხოვნათა სრული დაცვით, სრულყოფილად და ობიექტურად გამოკვლეულ, ერთმანეთთან შეთანხმებულ, აშეარა და დამაჯერებელ მტკიცებულებათა ერთობლიობას, რომელიც გონიერულ ეჭვს მიღმა ადასტურებს მსჯავრდებულის მიერ მისთვის მსჯავრად შერაცხული ქმედების ჩადენას.

6. სასჯელის დასაბუთება

6.1. საკასაციო სასამართლო ითვალისწინებს, რომ სასჯელი სამართლიანობის აღდგენის, ახალი დანაშაულის თავიდან აცილებისა და დამნაშავის რესოციალიზაციის მიზნებს ემსახურება. სასჯელის მიზანს არ წარმოადგენს ადამიანის ფიზიკური ტანჯვა. თავისუფლების აღკვეთა, როგორც ადამიანის თავისუფლების შეზღუდვის უმკაცრესი ფორმა, გამოყენებულ უნდა იქნეს მხოლოდ უკიდურეს შემთხვევაში, როდესაც ეს აუცილებელია ქმედების სიმძიმის, მოსალოდნელი საფრთხეების, დანაშაულის ჩადენის კონკრეტული გარემოებების, დამნაშავის პიროვნებისა და სხვა ფაქტორების გათვალისწინებით.

6.2. „დანაშაულისთვის გათვალისწინებული სასჯელი, ერთი

მხრივ, უნდა იყოს ქმედებით გამოწვევად საფრთხეებთან გონივრულ პროპორციაში, ხოლო, მეორე მხრივ, უნდა იყოს შესაძლებლობა, ყოველ კონკრეტულ შემთხვევაში სასჯელის დაკისრება მოხდეს დანაშაულის ინდივიდუალურ გარემოებების გათვალისწინებით” (საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს 2015 წლის 24 ოქტომბრის №1/4/592 გადაწყვეტილება საქმეზე „საქართველოს მოქალაქე ბექა ნიქარიშვილი საქართველოს პარლამენტის წინააღმდეგ“, II-38).

6.3. „მხოლოდ ზოგადი პრევენცია ვერ იქნება საკმარისი და თვითკმარი პირის მიმართ ნებისმიერი სასჯელის გამოყენებისთვის, რადგან ასეთი მიღვიმით ადამიანი გადაიქცევა სახელმწიფოს ხელში საზოგადოების „დაშინების იარაღად“, იძულების ღონისძიების გამოყენების მუქარის შიშველ ობიექტად, რაც გამორიცხულია და დაუშვებელი სამართლებრივ სახელმწიფოში“ (საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს 2015 წლის 24 ოქტომბრის №1/4/592 გადაწყვეტილება საქმეზე „საქართველოს მოქალაქე ბექა ნიქარიშვილი საქართველოს პარლამენტის წინააღმდეგ“, II-52).

6.4. სასჯელის მიზნის რეალიზაციას სასჯელის სიმკაცრე კი არა, მისი გარდაუვალობა განაპირობებს. მთავარია, არა დამნაშავის მკაცრად დასჯა, არამედ ის, რომ დანაშაულის შემთხვევა არ დარჩეს სათანადო რეაგირების გარეშე და ეს რეაგირება იყოს დამნაშავის პიროვნების, მის მიერ ჩადენილი ქმედების, მის მიმართ არსებული შემამსუბუქებელი და დამამძიმებელი გარემოებების მაქსიმუმი სიზუსტით შეფასების ადეკვატური.

6.5. საქართველოს სსკ-ის 53-ე მუხლის პირველი ნაწილის შესაბამისად, სასამართლო დამნაშავეს სამართლიან სასჯელს დაუწინავს ამ კოდექსის კერძო ნაწილის შესაბამისი მუხლით დადგენილ ფარგლებში და ამავე კოდექსის ზოგადი ნაწილის დებულებათა გათვალისწინებით. სასჯელის უფრო მკაცრი სახე შეიძლება დაინიშნოს მხოლოდ მაშინ, როდესაც ნაკლებად მკაცრი სახის სასჯელი ვერ უზრუნველყოფს სასჯელის მიზნის განხორციელებას. ვინაიდან თავისუფლების ადგენერა წარმოადგენს ადამიანის თავისუფლების შეზღუდვის უმკაცრეს ფორმას, ამა თუ იმ ქმედებისათვის სასჯელის სახით პატიმრობის გამოყენება უნდა მოხდეს მხოლოდ იმ შემთხვევაში, როდესაც ეს აუცილებელია ქმედების სიმძიმის, მოსალოდნელი საფრთხეების, დანაშაულის ჩადენის კონკრეტული გარემოებების, დამნაშავის პიროვნებისა და სხვა ფაქტორების გათვალისწინებით, როდესაც თუ არა საზოგადოებისაგან პირის იზოლირება, შეუძლებელი იქნება მისგან პოტენციურად მომდინარე სხვა საფრთხეების განეიტრალება და სასჯელის მიზნების მიღწევა და თუ კონკრეტულ შემთხვევაში სასჯელის მიზ-

ნის მისაღწევად ობიექტურად საკმარისი არ არის პასუხისმგებლობის სხვა, არასაპატიმრო ალტერნატივები.

6.6. საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ სააპელაციო სასამართლომ მ. ჰ-ს საქართველოს სსკ-ის 260-ე მუხლის მე-2 ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისთვის განუსაზღვრა სასაჯელის ისეთი სახე და ზომა, რომელიც შესაბამისი მუხლის საწერის ფარგლებშია, არ ეწინააღმდეგება საქართველოს უზენაესი სასამართლოს პრაქტიკას, შეესაბამება საქართველოს სსკ-ის 53-ე მუხლის მე-3 ნაწილით დადგენილ სასჯელის დანიშვნის ზოგადსავალდებულო მოთხოვნებსა და ამავე კოდექსის 39-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებულ სასჯელის მიზნებს. თუმცა, საკასაციო სასამართლო ითვალისწინებს „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2021 წლის 11 იანვრის კანონის მე-5 მუხლის პირველი პუნქტის დანაწესს, რომლის თანახმად, სისხლისსამართლებრივი პასუხისმგებლობისა და სასჯელისაგან თავისიუფლდება პირი, რომელმაც ჩაიდინა საქართველოს სსკ-ის 260-ე მუხლის მე-2 ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაული. შესაბამისად, მსჯავრდებულ მ. ჰ-ზე უნდა გავრცელდეს „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2021 წლის 11 იანვრის კანონი და უნდა გათავისუფლდეს საქართველოს სსკ-ის 260-ე მუხლის მე-2 ნაწილით დანიშნული სასჯელისაგან. მასვე, ამავე კანონის მე-11 მუხლის მე-4 ნაწილის შესაბამისად, უნდა აღუდგეს „ნარკოტიკული დანაშაულის წინააღმდეგ ბრძოლის შესახებ“ საქართველოს კანონის საფუძველზე ჩამორთმეული უფლებები, გარდა იარაღის დამზადების, შეძნის, შენახვისა და ტარების უფლებისა.

6.7. მ. ჰ-სათვის საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტითა და ამავე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“, „გ“ ქვეპუნქტებით (2019 წლის 3 ნოემბრის ეპიზოდი, დაზარალებული – ტ. ა-ი) დანიშნულ სასჯელთან მიმართებით საკასაციო სასამართლო ითვალისწინებს ჩადენილი ქმედების ხასიათს, ამ ქმედებაში მ. ჰ-ის მონანილეობის ხასიათსა და ხარისხს, ქმედების განხორციელების სახეს, ხერხსა და დამდგარ შედეგს, ქმედებაში გამოვლენილ მართლსაწინააღმდეგო ნებას, მოვალეობათა დარღვევის ხასიათსა და ზომას, მსჯავრდებულის პიროვნებას, მის წარსულ ცხოვრებას და მიზანშეწონილად მიაჩინა, მ. ჰ-სათვის დანიშნული სასჯელის – 5 წლითა და 6 თვეთ თავისუფლების აღკვეთის – შემცირება 4 წლამდე და 6 თვემდე.

6.8. რაც შეეხება კ. ხ-სათვის დანიშნულ სასჯელს, საკასაციო სასამართლოს შეფასებით, სააპელაციო სასამართლომ სრულად გაითვალისწინა შემამსუბუქებელი და დამამიმებელი გარემოებები, ჩადენილი ქმედების სიმძიმე, ქმედებაში გამოვლენილი მართლსაწინააღმდეგო ნება, მოვალეობათა დარღვევის ხასიათი და

ზომა, ქმედების განხორციელების სახე, ხერხი, მართლსაწინააღმდეგო შედეგი, მსჯავრდებულის პიროვნება, წარსული ცხოვრება და თითოეულ ეპიზოდთან მიმართებით მსჯავრდებულს დაუნიშნა შესაბამისი მუხლების სანქციით გათვალისწინებული სამართლიანი და კანონიერი სასჯელი, თუმცა, საკასაციო სასამართლო არ იზიარებს სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილებას კ. ხ-სათვის დანაშაულთა და განაჩენთა ერთობლიობისას საბოლოო სასჯელის განსაზღვრისას სასჯელთა ნაწილობრივი შეერების წესის გამოყენების შესახებ. ამასთან, საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ კ. ხ-ს 2016 წლის 23 ივნისისა (რომ ეპიზოდი) და 2016 წლის 31 მაისის ეპიზოდები ჩადენილი აქვს მის მიმართ 2017 წლის 1 მარტის განაჩენის გამოტანამდე (ამ ეპიზოდების ჩადენისას იგი იყო ნასამართლობის არმქონე), რაც გამორიცხავს ამ ეპიზოდებთან მიმართებით საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-3 ნაწილის გამოყენებას – დანაშაულთა ერთობლიობისას სასჯელის ნაწილობრივ შეკრებას. ზემოაღნიშნულის გათვალისწინებით, საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-3 და მე-5 ნაწილების საფუძველზე, საკასაციო პალატას მიზანშენილია დანაშაულთა და განაჩენთა ერთობლიობით კ. ხ-სათვის სასჯელის განსაზღვრისას სასჯელთა შთანთქმის წესის გამოყენება.

7. იმავდროულად, სასამართლო ითვალისწინებს, რომ კასატორი საკასაციო საჩივარში უთითებს სამართალწარმოების მიმდინარეობისას პოლიციის თანამშრომლების მიერ მსჯავრდებულის უფლებების დარღვევაზე, რაც საქართველოს სსსკ-ის 191¹-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, წარმოადგენს შესაბამისი გამოძიების ორგანოსათვის მიმართვის საფუძველს.

8. საქართველოს სსსკ-ის 81-ე მუხლის შესაბამისად, საქმეზე არსებული ნივთიერი მტკიცებულებები: მ. ჰ-ის ავტომანქანის ჩხრეკისას ამოღებული ძვირფასეულობა, მ. ჰ-ის მობილური ტელეფონები, კ. ხ-ს მობილური ტელეფონი უნდა დაუბრუნდეს კანონიერ მფლობელებს.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს სსსკ-ის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის პირველი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით, ამავე მუხლის მე-3 ნაწილით, 191¹-ე მუხლის პირველი ნაწილით, 81-ე მუხლით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. მარნეულის რაიონული პროკურატურის პროკურორ ზაზა

ცქვიტარიას საკასაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს; მსჯავრდებულების – მ. ჰ-სა და კ. ხ-ს ინტერესების დამცველი ადვოკატის – ა. კ-ს საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ;

2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2021 წლის 3 დეკემბრის განაჩენში შევიდეს ცვლილება:

3. მ. ჰ-ი ცნობილ იქნეს უდანაშაულოდ და გამართლდეს საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“, „გ“ ქვეპუნქტებითა და ამავე მუხლის მე-4 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით წარდგენილ ბრალდებაში (2019 წლის 28 სექტემბრის ეპიზოდი);

4. მ. ჰ-ი ცნობილ იქნეს უდანაშაულოდ და გამართლდეს საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტებითა და ამავე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“, „გ“ ქვეპუნქტით წარდგენილ ბრალდებაში (2019 წლის 15 ოქტომბრის ეპიზოდი);

5. მ. ჰ-ი ცნობილ იქნეს უდანაშაულოდ და გამართლდეს საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“, „გ“ ქვეპუნქტებითა და ამავე მუხლის მე-4 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით წარდგენილ ბრალდებაში (2019 წლის 6 ნოემბრის ეპიზოდი);

6. მ. ჰ-ი ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტითა და ამავე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“, „გ“ ქვეპუნქტებით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენაში (2019 წლის 3 ნოემბრის ეპიზოდი) და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს თავისუფლების აღკვეთა 4 წლითა და 6 თვით;

7. მ. ჰ-ი ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 260-ე მუხლის მე-2 ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენაში და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს თავისუფლების აღკვეთა 1 წლით. მ. ჰ-ს, როგორც ნარკოტიკული საქმიანობის ხელშემწყობ პირს, „ნარკოტიკული დანაშაულის წინააღმდეგ ბრძოლის შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-3 მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, 5 წლით ჩამოერთვას: სატრანსპორტო სამუალების მართვის უფლება; საადვოკატო საქმიანობის უფლება; პედაგოგიური და საგანმანათლებლო დაწესებულებაში საქმიანობის უფლება; სახელმწიფო და ადგილობრივი თვითმმართველობის სახაზინო (საბიუჯეტო) დანესებულებებში – საჯარო ხელისუფლების ორგანიზებში საქმიანობის უფლება; პასიური საარჩევნო უფლება; იარაღის დამზადების, შეძენის, შენახვისა და ტარების უფლება, ხოლო 10 წლით – საექიმო ან/და ფარმაცევტული საქმიანობის უფლება, აგრეთვე აფთიაქის დაფუძნების, ხელმძღვანელობისა და წარმომადგენლობის უფლება;

8. „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2021 წლის 11 იანვრის კანონის მე-5 მუხლის პირველი პუნქტის საფუძველზე მ. ჰ-ი გათა-

ვისუფლდეს საქართველოს სსკ-ის 260-ე მუხლის მე-2 ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის დანიშნული სასჯელის – 1 ნლით თავისუფლების აღკვეთისაგან; მასვე, ამავე კანონის მე-11 მუხლის მე-4 ნაწილის შესაბამისად, აღუდგეს „ნარკოტიკული დანაშაულის წინააღმდეგ ბრძოლის შესახებ“ საქართველოს კანონის საფუძველზე ჩამორთმებული უფლებები, გარდა იარაღის დამზადების, შექნის, შენახვისა და ტარების უფლებისა;

9. გ. ჰ-ს სასჯელის მოხდის ვადის ათვლა დაწყოს დაკავების მომენტიდან – 2019 წლის 8 ნოემბრიდან;

10. კ. ხ-ი ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტითა და ამავე მუხლის მე-3 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენაში (2016 წლის 31 მაისის ეპიზოდი) და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს თავისუფლების აღკვეთა 5 წლითა და 6 თვით;

11. კ. ხ-ი ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტითა და ამავე მუხლის მე-3 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენაში (2016 წლის 23 ივნისის, დაზარალებულ მ. ნ-ს ეპიზოდი) და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს თავისუფლების აღკვეთა 6 წლით;

12. კ. ხ-ი ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენაში (2016 წლის 23 ივნისის, დაზარალებულ ე. ა-ს ეპიზოდი) და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს თავისუფლების აღკვეთა 5 წლითა და 6 თვით;

13. კ. ხ-ს საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“, „ბ“, „გ“ ქვეპუნქტებითა და ამავე მუხლის მე-4 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით წარდგენილი ბრალდებიდან (2019 წლის 28 სექტემბრის ეპიზოდი) ამოერიცხოს საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტი;

14. კ. ხ-ი ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ბ“, „გ“ ქვეპუნქტებითა და ამავე მუხლის მე-4 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენაში (2019 წლის 28 სექტემბრის ეპიზოდი) და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს თავისუფლების აღკვეთა 9 წლით;

15. კ. ხ-ს საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტითა და ამავე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“, „ბ“, „გ“ ქვეპუნქტებით წარდგენილი ბრალდებიდან (2019 წლის 15 ოქტომბრის ეპიზოდი) ამოერიცხოს საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტი;

16. კ. ხ-ი ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 177-

ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტითა და ამავე მუხლის მე-3 ნაწილის „ბ“, „გ“ ქვეპუნქტებით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენაში (2019 წლის 15 ოქტომბრის ეპიზოდი) და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს თავისუფლების აღკვეთა 6 წლით;

17. კ. ხ-ი ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტითა და ამავე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“, „ბ“, „გ“ ქვეპუნქტებით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენაში (2019 წლის 3 ნოემბრის ეპიზოდი) და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს თავისუფლების აღკვეთა 6 წლით;

18. კ. ხ-ს საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“, „ბ“, „გ“ ქვეპუნქტითა და ამავე მუხლის მე-4 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით წარდგენილი ბრალდებიდან (2019 წლის 6 ნოემბრის ეპიზოდი) ამოერიცხოს საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტი;

19. კ. ხ-ი ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ბ“, „გ“ ქვეპუნქტითა და ამავე მუხლის მე-4 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენაში (2019 წლის 6 ნოემბრის ეპიზოდი) და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს თავისუფლების აღკვეთა 9 წლით;

20. საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-3 ნაწილის საფუძველზე საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ბ“, „გ“ ქვეპუნქტითა და ამავე მუხლის მე-4 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით (2019 წლის 6 ნოემბრის ეპიზოდი) დანიშნულმა სასჯელმა შთანთქას ნაკალებად მკაცრი/თანაბარი სიმძიმის სასჯელები და კ. ხ-ს დანაშაულთა ერთობლიობით სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს თავისუფლების აღკვეთა 9 წლით;

21. საქართველოს სსკ-ის 67-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე, გაუქმდეს თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2017 წლის 1 მარტის განაჩენით საქართველოს სსკ-ის 19,177-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“, „გ“ ქვეპუნქტითა და გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისთვის დანიშნული და საქართველოს იუსტიციის სამინისტროს მმართველობის სფეროში მოქმედი სახელმწიფო საქვეუწყებო დაწესებულების – სპეციალური პენიტენციური სამსახურის აღმოსავლეთ საქართველოს მეორე ადგილობრივი საბჭოს 2019 წლის 7 აგვისტოს №..... გადაწყვეტილებით დადგენილი პირობითი მსჯავრი;

22. საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-5 ნაწილის შესაბამისად, ბოლო განაჩენით დანიშნულმა სასჯელმა შთანთქას თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2017 წლის 1 მარტის განაჩენით დანიშნული სასჯელის მოუხდელი ნაწილი – 1 წლით, 4 თვითა და 22 დღით თავისუფლების აღკვეთა და საბოლოოდ, განაჩენთა ერთობლიობით, კ. ხ-ს სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს თავი-

სუფლების აღკვეთა 9 წლით;

23. ქ. ხ-ს სასჯელის მოხდის ვადის ათვლა დაეწყოს დაკავების მომენტიდან – 2019 წლის 8 ნოემბრიდან;

24. მსჯავრდებულების მ. ჰ-სა და კ. ხ-ს ინტერესების დამცველი ადვოკატის ა. კ-ს საკასაციო საჩივარი შემდგომი რეაგირებისათვის გადაეზარდოს საქართველოს გენერალურ პროკურატურას;

25. ნივთიერი მტკიცებულებები: მ. ჰ-ის ავტომანქანის ჩხრეკი-სას ამოღებული ძვირფასეულობა, მ. ჰ-ის მობილური ტელეფონები, კ. ხ-ს მობილური ტელეფონი დაუბრუნდეს კანონიერ მფლობელებს;

26. განაჩენი კანონიერ ძალაში შედის და აღსასრულებლად მიექცევა გამოტანისთანავე;

27. განაჩენი საბოლოოა და არ გასაჩივრდება.

**განაჩენი ცვლილების შეტანა და ქვედაგის
გადაკვალიციცირება საქართველოს სისხლის
სამართლის კოდექსის 118-ე მუხლის მე-3 ნაწილიდან
126-ე მუხლის 1^ს ნაწილის „პ“ ქვეპუნქტზე**

**განაჩენი
საქართველოს სახელი**

№250აპ.-22

28 ივნისი, 2022 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:

6. სანდოძე (თავმჯდომარე),
- მ. გაბინაშვილი,
- შ. თაღუმაძე

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა, ზუგდიდის რაიონული პროკურატურის პროკურორ ნინო უვანიას და მსჯავრდებულების: მ. მ-ს, ი. და ე. მ-ს ინტერესების დამცველი ადვოკატის – ზ-ის საკასაციო საჩივრები ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2021 წლის 14 დეკემბრის განაჩენზე.

აღწერილობით – სამოტივაციო ნაწილი:

1. პირველი ინსტაციის სასამართლოს გადაწყვეტილება:

1.1. ზუგდიდის რაიონული სასამართლოს 2021 წლის 4 აგვისტოს განაჩენით დადგინდა: 2020 წლის 15 აპრილს, დღის საათებში,

ქ., თ-ს და ნ-ს საცხოვრებელ სახლში მივიღნენ მ. მ., ე. მ. და ო. მ. სხვა პირებთან ერთად, რა დროსაც შურისძიების მოტივით სამივე მათგანმა ნ-ს ფეხი მოუყოლა სამზარეულო ოთახის კარში და აწვე-ბოდნენ კარს. მ. მ-ს, ე. მ-ს და ო-ს ქმედებების შედეგად ნ-მ მიიღო სხეულის ნაკლებად მძიმე ხარისხის დაზიანება ჯანმრთელობის ხანგრძლივი მოშლით.

1.2. ზუგდიდის რაიონული სასამართლოს 2021 წლის 4 აგვის-ტოს განაჩენით:

მ. მ. ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 118-ე მუხ-ლის მე-3 ნაწილით და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა 3 წლით თავისუფლების აღკვეთა.

ი. ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 118-ე მუხ-ლის მე-3 ნაწილით და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა 3 წლითა და 6 თვით თავისუფლების აღკვეთა.

ე. მ. ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 118-ე მუხ-ლის მე-3 ნაწილით და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა 4 წლით თავისუფლების აღკვეთა.

2. სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება:

2.1. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2021 წლის 14 დეკემბრის განაჩენით მ. მ-ს, ო-ს და ე. მ. ბრალდების სისხლის სამართლის საქმეზე გამოტანილ ზუგ-დიდის რაიონული სასამართლოს 2021 წლის 4 აგვისტოს განაჩენში შევიდა ცვლილება:

მ. მ. ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სისხლის სამარ-თლის კოდექსის 118-ე მუხლის მესამე ნაწილით და სასჯელის სა-ხედ და ზომად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 3 (სამი) წლით, რაც საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 63-ე-64-ე მუხლების საფუძველზე ჩაეთვალა პირობით, 3 (სამი) წლით გა-მოსაცდელი ვადით.

მ. მ-ს სასჯელის ვადაში მოხდილად ჩაეთვალა პატიმრობაში ყოფნის დრო – 2021 წლის 4 აგვისტოდან 2021 წლის 14 დეკემბრის ჩათვლით და დაუყოვნებლივ გათავისუფლდა პატიმრობიდან, სპე-ციალური პენიტენციური დანესებულებიდან ამ განაჩენის გამოც-ხადებისთანავე.

ი. ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 118-ე მუხლის მესამე ნაწილით და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 3 (სამი) წლით, რაც საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 63-ე-64-ე მუხლე-ბის საფუძველზე ჩაეთვალა პირობით, 3 (სამი) წლით გამოსაცდე-ლი ვადით.

ო-ს სასჯელის ვადაში მოხდილად ჩაეთვალა პატიმრობაში ყოფ-

ნის დრო – 2021 წლის 4 აგვისტოდან 2021 წლის 14 დეკემბრის ჩათვლით და დაუყოვნებლივ გათავისუფლდა პატიმრობიდან, სპეციალური პენიტენციური დაწესებულებიდან ამ განაჩენის გამოცხადებისთანავე.

ე. მ. ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 118-ე მუხლის მესამე ნაწილით და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 3 (სამი) წლით, რაც საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 63-ე-64-ე მუხლების საფუძველზე ჩაეთვალა პირობით, 3 (სამი) წლით გამოსაცდელი ვადით.

ე. მ-ს სასჯელის ვადაში მოხდილად ჩაეთვალა პატიმრობაში ყოფნის დრო – 2021 წლის 4 აგვისტოდან 2021 წლის 14 დეკემბრის ჩათვლით და დაუყოვნებლივ გათავისუფლდა პატიმრობიდან, სპეციალური პენიტენციური დაწესებულებიდან ამ განაჩენის გამოცხადებისთანავე.

3. კასატორების არგუმენტები:

3.1. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს 2021 წლის 14 დეკემბრის განაჩენი საკასაციო წესით გაასაჩივრეს ზუგდიდის რაიონული პროკურატურის პროკურორმა ნინო ქვანიამ და მსჯავრდებულების: მ. მ-ს, ი. და ე. მ. ინტერესების დამცველმა ადვოკატმა ზ.ე-მ.

3.2. ადვოკატმა ზ. ე-მ საკასაციო საჩივრით მოითხოვა მსჯავრდებულების: მ. მ-ს, ი. და ე. მ-ის უდანაშაულოდ ცნობა საქართველოს სსკ-ის 118-ე მუხლის მესამე ნაწილით გათვალისწინებულ დანაშაულში, მსჯავრდებულების ქმედების დაკვალიფიცირება საქართველოს სსკ-ის 126-ე მუხლის 11-ლი ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით და 2021 წლის 11 იანვრის „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-3 მუხლის მე-3 ნაწილის თანახმად, მსჯავრდებულების: მ. მ-ს, ი. და ე. მ-ს მიმართ სისხლისსამართლებრივი დევნის შენყვეტა.

3.3. პროკურორმა ნინო ქვანიამ საკასაციო საჩივრით მოითხოვა ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს 2021 წლის 14 დეკემბრის განაჩენში ცვლილების შეტანა, კერძოდ: მსჯავრდებულების: მ. მ-ს, ი. და ე. მ-ს მიმართ დანიშნული სასჯელის გამკაცრება და მათ მიმართ სასჯელის სახედ და ზომად თავისუფლების აღკვეთის განსაზღვრა პენიტენციურ დაწესებულებაში მოხდით.

4. საკასაციო სასამართლოს შეფასებები:

4.1. საკასაციო პალატამ ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა საკასაციო საჩივრები, შეამოწმა მათი საფუძვლიანობა და მიაჩნია, რომ ზუგდიდის რაიონული პროკურატურის პროკურორ ნინო ქვანიას საკასაციო საჩივრი არ უნდა დაკმაყოფილდეს, ხოლო მსჯავ-

რდებულების: მ.მ-ს, ი. და ე. მ-ის ინტერესების დამცველი ადვოკატის – ზ-ის საკასაციო საჩივარი უნდა დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ, შემდეგ გარემოებათა გამო:

4.2. საქართველოს სსკ-ის 118-ე მუხლის მესამე ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაული (2020 წლის 15 აპრილს მოქმედი რედაქცია) გულისხმობს ჯანმრთელობის განზრას ნაკლებად მძიმე დაზიანებას, რაც ჩადენილია ამ კოდექსის 117-ე მუხლის მე-3, მე-5 ან მე-7 ნაწილით გათვალისწინებული დამამძიმებელი გარემოების არსებობისას. ხოლო საქართველოს სსკ-ის 117-ე მუხლის მე-5 ნაწილით გათვალისწინებული დამამძიმებელი გარემოებაა დანაშაულის ჩადენა ჯგუფურად.

4.3. საქართველოს სსკ-ის 118-ე მუხლით გათვალისწინებული დანაშაულის ობიექტური შემადგენლობის სავალდებულო ნიშანია შედეგი – ჯანმრთელობის განზრას ნაკლებად მძიმე დაზიანების სახით. ამასთან, ვინაიდან მოცემული დანაშაული მატერიალური შემადგენლობისაა, აუცილებელია ქმედებასა და შედეგს შორის მიზზობრივი კავშირის არსებობა, ე.ი. იმის დადგენა, რომ ბრალდებულის ქმედება შედეგის – ჯანმრთელობის ნაკლებად მძიმე დაზიანების გამომწვევი აუცილებელი პირობაა, ურომლისოდაც ეს შედეგი არ დადგებოდა ან ასეთი საფრთხე არ შეიქმნებოდა.

4.4. საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ ადამიანის ჯანმრთელობის ნინაალმდეგ მიმართულ დანაშაულებს განასხვავებს ხელყოფის ინტენსივობა და დამდგარი შედეგი. ამასთან, მნიშვნელოვანია აქვარა, ურთიერთშესაბამისი და უტყუური მტკიცებულებებით დასტურდებოდეს როგორც ქმედება, ისე შედეგი და მათ შორის არსებული უწყვეტი, სისხლისამართლებრივად რელევანტური მიზეზობრივი კავშირი. საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ განსახილებელ საქმეში უტყუურობის მაღალი სტანდარტით ვერ დადასტურდა მსჯავრდებულების – მ. მ-ს, ი. და ე. მ-ის ქმედებებით დაზარალებულ ნ-ს ჯანმრთელობის ნაკლებად მძიმე დაზიანების გამოწვევის ფაქტი, შემდეგ გარემოებათა გამო: მხარეებს შორის სადავო გარემოებას არ წარმოადგენს ის, რომ 2020 წლის 15 აპრილს, დღის საათებში, ქ., თ-ში და ნ-ს საცხოვრებელ სახლში, მივიდნენ მ. მ., ე. მ. და ი. სხვა პირებთან ერთად, რა დროსაც შურისძიების მოტივით სამივე მათგანმა ნ-მ ფეხი მოუყოლა სამზარეულო ოთახის კარში და აწვებოდნენ კარს.

4.5. მხარეებს შორის სადავო მსჯავრდებულთა ქმედებებით დაზარალებულ ნ-სათვის მიყენებული დაზიანების ხარისხი. საქმეში წარმოდგენილია ორი კატეგორიული სამედიცინო ექსპერტიზის დასკვნა, კერძოდ:

– ლევან სამხარაულის სახელობის სასამართლო ექსპერტიზის

ეროვნული ბიუროს 2020 წლის 29 აპრილის სამედიცინო ექსპერტიზის № დასკვნის თანახმად: „... 22:55-23:14 სთ-ზე ჩატარებული პირადი შემოწმებისას მოქ. ნ-ს სხეულზე გარეგნულად აღნიშნებოდა დაზიანებები ნაჭდევებისა და სისხლნაჟღენთების სახით; დაზიანებები განვითარებული არიან რაიმე მკვრივი-ბლაგვი საგნის (საგნების) ზემოქმედების შედეგად, ცალ-ცალკე და ერთად აღებულნი მიეკუთვნებიან სხეულის დაზიანებათა მსუბუქ ხარისხს, ჯანმრთელობის მოუწლელად; დაზიანება ნაჭდევის სახით ხანდაზმულობით არ შეესაბამება დადგენილებაში მითითებულ თარიღს, ხოლო დაზიანებები სისხლნაჟღენთების სახით ხანდაზმულობით არ ენინააღმდეგებიან დადგენილებაში მითითებულ თარიღს.“.

– ლევან სამხარაულის სახელობის სასამართლო ექსპერტიზის ეროვნული ბიუროს .... სამედიცინო ექსპერტიზის № დასკვნის შესაბამისად: „თანახმად წარმოდგენილი სამედიცინო დოკუმენტაციის ჯანმრთელობის მდგომარეობის შესახებ (დათარიღებული ...ნ.)

– მონაცემებისა: მიღებულ ტრავმასთან დაკავშირებით მოქ. ნ-მ აღნიშნულ საავადმყოფოს მიმართა .ნ-ს 12:30 სთ-ზე, საიდანაც გაეწერა იმავე დღეს 13:30 სთ-ზე დიაგნოზით: მარჯვენა ლატერალური გოჯის მოტეხილობა, მაჯის და მტევნის სხვა ნაწილების დაზუებულობა, მარცხნა მტევნის რბილი ქსლვილებს დაჟეჟილობა“. ამავე სამედიცინო დოკუმენტაციის ჩანაწერების თანახმად, მას ასევე აღნიშნებოდა კანქვეშა ჰემატომა მარჯვენა კოქ-წვივის არეში. დაზიანებები განვითარებულია რაიმე მკვრივ-ბლაგვი საგნის (საგნების) ზემოქმედების შედეგად და ერთობლიობაში მიეკუთვნება სხეულის დაზიანებათა ნაკლებად მძიმე ხარისხს, ჯანმრთელობის ხანგრძლივი მოშლის ნიშნით.

4.6. საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ საექსპერტო კვლევა წარმოადგენს ყველაზე კომპეტენტურ, სანდო და უტყუარ მტკიცებულებას ჯანმრთელობის დაზიანების ხარისხის დასადგენად. ჯანმრთელობასთან დაკავშირებულ საკითხებს სპეციფიკური ცოდნის გათვალისწინებით, ადგენს სწორედ სამედიცინო დარგის სპეციალისტი, შესაბამისი საექსპერტო კვლევის საფუძველზე, რა დროსაც ის ხელმძღვანელობს სათანადო კვლევის მეთოდოლოგიით და შეუძლია, კატეგორიულობის შესაბამისი ხარისხით დადგინოს ან უარყოს მის წინაშე დასმული საკითხები. საკასაციო სასამართლო თავდაპირველად ხაზს უსვამს იმ გარემოებას, რომ საქმის მასალებით არ იკვეთება მითითებული ექსპერტიზის დასკენების სარწმუნობასა და სანდოობაში ეჭვის შეტანის საფუძველი. ამასთან, საკასაციო სასამართლო სრულად იზიარებს სააპელაციო სასამართლოს განმარტებებს, სადაც პალატა მიუთითებს

ექსპერტიზის დასკვნებს შორის არსებულ მეთოდოლოგიურ განსხვავებაზე. როგორც ზემოაღნიშნული დასკვნებიდან ირკვევა, დაზარალებულ ნ-ს შემთხვევის დღეს – 20.. წლის .. აპრილს ექსპერტის მიერ ჩაუტარდა პირადი გასინჯვა, რა დროსაც მას სხეულზე აღენიშნებოდა სხვადასხვა სახის სისხლნაჟღენთები, რომლებიც ექსპერტის შეფასებით ცალ-ცალკე და ერთობლივად მიეკუთვნებოდა სხეულის დაზიანებათა მსუბუქ ხარისხს, ჯანმრთელობის მოუშლელად. სამედიცინო ექსპერტიზის № დასკვნა ემყარება ე-ის ზ-ის № რეფერალური ჰოსპიტლის მიერ 20.. წლის ... გაცემულ ცნობას ჯანმრთელობის მდგომარეობის შესახებ, რომლის კვლევით ნაწილში მითითებულია სამედიცინო დოკუმენტაციის შემდეგი მონაცემი: „6-მ აღნიშნულ საავადმყოფოს მიმართა ... 6-ს 12:30 სთ-ზე, საიდანაც გაეწერა იმავე დღეს 13:30 სთ-ზე. პაციენტის გადმოცემით ტრავმა მიიღო რამოდენიმე საათის წინ, კარი მოხვდა ფეხზე...“. სასამართლო სხდომაზე გამოკვლეულ ჩვენებაში დაზარალებული ნ. განმარტავს, რომ ი-მ, ე. მ-მ და მ. მ-მ ფეხი მოუყოლეს რეინის კარში, რის გამოც ძალიან ეტკინა, გაუსივდა და მოტყვდა კოჭთან. მისივე ჩვენებით, კარის ზღურბლზე გადადიოდა, როცა სამივე ბრალდებული აჭერდა კარს ხელს. ამდენად, საქმის მასალებით დადგენილია შემდეგი ფაქტობრივი გარემოებები: შემთხვევის დროა .. წლის .., როდესაც მ-... – მ-მ, ი-მ და ე. მ-მ 6-ს ფეხი მოუყოლეს კარში და აწვებოდნენ მას; დაზარალებულ 6-ს ჩვენების თანახმად, მას ფეხი ძალიან ეტკინა და მოტყვდა კოჭთან; იმავე დღეს – .. წლის 1.. ექსპერტმა პირადად გასინჯა ნ. და დასკვნაში დეტალურად აღნერა მისი ჯანმრთელობის დაზიანების მორფოლოგიური სურათი, თუმცა მის სხეულზე აღმოჩენილი დაზიანებები მიაკუთვნა სხეულის დაზიანებათა მსუბუქ ხარისხს ჯანმრთელობის მოუშლელად. ამასთან, .. წლის .. ის გასინჯვის საფუძველზე გაცემულ დასკვნაში არსად არის მითითება მარჯვენა ლატერალური გოჯის მოტეხილობის ან მისი დაზიანების კვალის შესახებ. შესაბამისად, მოტეხილობა, რომელიც ასახულია შემთხვევიდან მეორე დღეს, .. წლის .. ზუგდიდის რეფერალური ჰოსპიტლის მონაცემებსა და სამედიცინო ექსპერტიზის № დასკვნაში, აღმოჩენილია პირველი ექსპერტიზის ჩატარების შემდგომ პერიოდში და განაპირობებს ექსპერტთა მიერ ჯანმრთელობის დაზიანების ხარისხის სხვაგვარ შეფასებას. ამდენად, ჩნდება საფუძლიანი ეჭვი, თუ რამდენად არის მარჯვენა ლატერალური გოჯის მოტეხილობა სწორედ ის დაზიანება, რაც დაზარალებულმა 6-მ .. წლის .. მიიღო მსჯავრდებულთა ქმედების შედეგად.

4.7. მხარეებს სადაცოდ არ გაუსხიათ სამედიცინო ექსპერტიზის დასკვნების სისწორე, შესაბამისად, ფაქტები და გარემოებე-

ბი, რაც ზემოაღნიშნული დასკვნებით დგინდება, მიიღება მტკიცებულებად. საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ მტკიცებულებათა უდავოდ ცნობა მხარეთა უფლებაა და მისი სამართლებრივი შედეგი უკავშირდება მტკიცებულებისათვის პრეიუდიციული ძალის მინიჭებას. თუმცა, უდავონობა არ ანიჭებს მტკიცებულებას საქმისათვის წინასწარ დადგინდლი იურიდიულ ძალას და ცალკე განსჯის საკითხია, თუ რამდენად აკმაყოფილებს იგი გამამტყუნებელი განაჩენის დასადგენად საჭირო მტკიცებულებით სტანდარტს. მოცემულ შემთხვევაში, საქმეში არ მოიპოვება არცერთი ობიექტური და აშკარა მტკიცებულება, რაც სასამართლოს დაარწმუნებდა, რომ სამედიცინო ექსპერტიზის № დასკვნაში ასახული მარჯვენა ლატერალური გოჯის მოტეხლობა ნ-მ მიიღო შემთხვევის დღეს და მსჯავრდებულთა ქმედების შედეგად. უფრო მეტიც, უშუალოდ ხსენებული ექსპერტიზის დასკვნის კვლევით ნაწილში მითითებულია ნ-ს განმარტება, რომ აღნიშნული დაზიანება რამდენიმე საათის წინ მიიღო. იმის გათვალისწინებით, რომ წინა დღეს გაცემული სამედიცინო ექსპერტიზის დასკვნის შედეგები კატეგორიულად ადასტურებს სხეულის მსუბუქი ხარისხის დაზიანებას, ჯანმრთელობის მოუშლელად, გაუქარწყლებელი რჩება ეჭვი 2020 წლის 16 აპრილის სამედიცინო დოკუმენტაციის საფუძველზე გაცემული ექსპერტიზის დასკვნაში ასახული დაზიანების წარმომავლობისა და წარმოშობის დროსთან მიმართებით.

4.8. გარდა ზემოაღნიშნული ექსპერტიზის დასკვნებისა, სისხლის სამართლის საქმეში არ მოიპოვება სხვა მტკიცებულებები იმის დასადასტურებლად, რომ ნ-ს სხეულზე არსებული მოტეხილობა სწორედ 2020 წლის 15 აპრილს მსჯავრდებულთა ქმედებების მიზეზობრივი შედეგია. გამომდინარე იქიდან, რომ ქმედება ჩადენილია 2020 წლის 15 აპრილს, ხოლო ჯამშირთელობის დაზიანების ნაკლებად მძიმე ხარისხი ექსპერტიზამ დაადგინა 16 აპრილის მოცემულობით, გაურკვეველია – რატომ არ აისახა ჯანმრთელობის დაზიანების იგივე მორთოლოგიური სურათი ექსპერტიზის მიერ 15 აპრილის პირადი გასინჯვის მონაცემებში. საექსპერტო კვლევათა განსხვავებული შედეგების მიღების შემდგომ, დაზიანების ხარისხის ყოველგვარი ეჭვის გამომრიცხავი შეფასებისათვის არ ჩატარებულა კომპლექსური ან დამატებითი სამედიცინო ექსპერტიზა, რაც ობიექტურ პასუხს გასცემდა ჯანმრთელობის ხანგრძლივი მოშლის განმასაზღვრელი დაზიანებების ხანდაზმულობისა და მსჯავრდებულების მართლსაწინააღმდეგო ქმედებებთან მათი მიზეზობრივი კავშირის საკითხებს. საკასაციო სასამართლო სრულად ეთანხმება პირველი და საპელაციო ინსტანციის სასამართლოების დასკვნას, რომ საქმეში წარმოდგენილი მოწმეთა ჩვე-

ნებებით ცალსახად დასტურდება მსჯავრდებულების მართლსა-ნინააღმდეგო და ბრალეული ქმედებები, რომ მათ 2020 წლის 15 აპრილს მომხდარი ინციდენტისას, კარში მოუყოლეს ფეხი დაზა-რალებულს და მიაწვნენ კარს. თუმცა, არცერთი მონმის ჩვენება არ შეიცავს რელევანტურ ინფორმაციას იმის დასადასტურებლად, რომ სწორედ კარში ფეხის მოყოლის შედეგად, ნ-მ მიიღო ჯანმრთე-ლობის ნაკლებად მძიმე დაზიანება. სასამართლოები სწორად მიუ-თითებენ მიზეზობრივი კავშირის არსებობის აუცილებლობაზე სა-ქართველოს სსკ-ის 118-ე მუხლით გათვალისწინებული დანაშაუ-ლის კვალიფიკაციისას. თუმცა, არ გაითვალისწინეს ის გონივრუ-ლი ეჭვი, რაც ნარმოშობილია საქმეში არსებული ორი ურთიერთსა-ნინააღმდეგო დასკვნით და შეეხება დაზარალებულის ჯანმრთე-ლობის დაზიანების ნარმოშობის დროისა და ნარმომავლობის და-უდგენლობას. გამომდინარე იქიდან, რომ შემთხვევის დღეს პირა-დი გასინჯვისას დაზარალებულ ნ-ს არ აღენიშნებოდა ჯანმრთე-ლობის ნაკლებად მძიმე დაზიანება, ხოლო ეს შედეგი დადასტურ-და შემთხვევიდან მეორე დღეს, სასამართლოს არ შეუძლია დაად-გინოს უწყვეტი მიზეზობრივი კავშირის არსებობა მსჯავრდებუ-ლების ქმედებასა და ბრალად შერაცხულ ჯანმრთელობის ნაკლე-ბად მძიმე დაზიანებას შორის.

4.9. საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის მე-13 მუხლის მეორე ნაწილის თანახმად: „გამამტყუნებელი განა-ჩენი უნდა ეფუძნებოდეს მხოლოდ ერთმანეთთან შეთანხმებულ, აშკარა და დამაჯერებელ მტკიცებულებათა ერთობლიობას, რო-მელიც გონივრულ ეჭვს მიღმა ადასტურებს პირის ბრალეულობას“. ხოლო, საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 82-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად: „მტკიცებულება უნდა შეფასდეს სისხლის სამართლის საქმესთან მისი რელევანტურო-ბის, დასაშვებობის და უტყუარობის თვალსაზრისით“. ამავე მუხ-ლის მეორე ნაწილის თანახმად: „მტკიცებულებას არა აქვს წინას-ნარ დადგენილი ძალა“. ამავე მუხლის მესამე ნაწილის თანახმად: „გამამტყუნებელი განაჩენით პირის დამნაშავედ ცნობისათვის სა-ჭირო გონივრულ ეჭვს მიღმა არსებულ შეთანხმებულ მტკიცებუ-ლებათა ერთობლიობა“.

4.10. საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ სამართლიანი სასამართლოს უფლება დაცულია მხოლოდ მაშინ, როდესაც პირის მსჯავრდებას საფუძვლად უდევს უტყუარ, აშკარა და დამაჯერე-ბელ მტკიცებულებათა ერთობლიობა. ადამიანის უფლებათა ევრო-პული სასამართლო არ ერევა ეროვნული სასამართლოების მიერ მტკიცებულებათა დასაშვებობასა და შეფასებაში და ადგენს ზო-გადსახელმძღვანელო სტანდარტს: განაჩენი უნდა ემყარებოდეს

საქმეში არსებულ მტკიცებულებათა თავისუფალ შეფასებას, დასკვნებს, რომლებიც გამომდინარებს ფაქტობრივი გარემოებები-დან და მხარეების მიერ წარდგენილი მოსაზრებებიდან. მტკიცება შეიძლება გამომდინარეობდეს საკმარისად ნათელი და დასაბუთებული დასკვნების ან ფაქტის თაობაზე გაუქარნყლებელი ვარაუდების ერთობლიობიდან (იხ: „ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს გადაწყვეტილებები საქმეებზე: „ელ მასრი მაკედონიის წინააღმდეგ“ (El-Masri v the Former Yugoslav Republic of Macedonia, (GC), 13.12.2012) და „ჰასანი გაერთიანებული სამეფოს წინააღმდეგ“ (Hassan v the UK, ECtHR, (GC), 16.09.2014). ამასთან, საქმეში წარმოდგენილი მტკიცებულებების ერთობლიობით შესაძლებელი უნდა იყოს არა მხოლოდ ფაქტების უტყუარი დადასტურება, არამედ მტკიცება უნდა მიემართებოდეს მატერიალური სამართლის ნორმის თითოეულ ელემენტს და უნდა ქმნიდეს დანაშაულის სრულყოფილ შემადგენლობას.

4.11. საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ განსახილველ შემთხვევაში უტყუარობის მაღალი ხარისხით არ დასტურდება ქმედებისა და შედეგის მიზეზობრივი ურთიერთმიმართება, რაც გამორიცხავს საქართველოს სსკ-ის 118-ე მუხლის მე-3 წანილით გათვალისწინებული დანაშაულის შემადგენლობას. უდანაშაულობის პრეზუმაცია დაძლეულია მხოლოდ მაშინ, თუ უტყუარი და დამაჯერებელი მტკიცებულებები აქარნყლებენ გონივრულ ეჭვს. წინააღმდეგ შემთხვევაში, ყოველგვარი ეჭვი, რაც ვლინდება დანაშაულის შემადგენლობის რომელიმე ნიშნის არსებობის მიმართ, უნდა გადაწყდეს ბრალდებულის სასარგებლოდ. ყოველივე ზემოაღნიშნულის გათვალისწინებით, საკასაციო პალატა მიიჩნევს, რომ წარმოდგენილი მტკიცებულებებით არ დადასტურდა მსჯავრდებულების – მ. მ-ს, ი. და ე. მ-ის მიერ საქართველოს სსკ-ის 118-ე მუხლის მე-3 წანილით გათვალისწინებული (2020 წლის 15 აპრილს მოქმედი რედაქცია) დანაშაულის ჩადენა.

4.12. საკასაციო სასამართლო არ ეთანხმება პირველი ინსტანციისა და სააპელაციო სასამართლოების შეფასებას მსჯავრდებულების ქმედების კვალიფიკაციის საკითხში, თუმცა სრულად იზიარებს მათ მიერ დადგენილ ფაქტობრივ გარემოებებს: მსჯავრდებულების – მ. მ-ს, ი. და ე. მ-ის მიერ 2020 წლის 15 აპრილს ჯვეფურად ჩადენილი ფიზიკური ძალადობის შესახებ დაზარალებულ 6-მ მიმართ. საკასაციო სასამართლოს მიაჩნია, რომ მსჯავრდებულების ქმედება შეიცავს საქართველოს სსკ-ის 126-ე მუხლის 1¹-ლი ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულის ყველა ნიშანს, რადგანაც დადგენილი ფაქტობრივი გარემოებები ცალსახად და უტყუარად ადასტურებენ, როგორც ფიზიკური ძალადობის

ჯგუფურად ჩადენის, ისე აღნიშნული ძალადობის შედეგად დაზარალებულის მიერ ფიზიკური ტკივილის განცდის ფაქტებს, რასაც არ მოჰყოლია სისხლის სამართლის კოდექსის 120-ე მუხლით გათვალისწინებული შედეგი.

5. სასჯელის დასაბუთება:

5.1. სასამართლოს მიაჩნია, რომ მსჯავრდებულები: მ. მ., ი. და ე. მ-ი დამნაშავედ უნდა იქნენ ცნობილი საქართველოს სსკ-ის 126-ე მუხლის 1¹-ლი ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის, რაც ისჯება ჯარიმით ან საზოგადოებისათვის სასარგებლო შრომით ვადით ას ოთხმოციდან ორას ორმოც საათამდე ანდა თავისუფლების აღკვეთით ვადით ორ წლამდე, იარაღთან დაკავშირებული უფლებების შეზღუდვით ან უამისოდ.

5.2. სისხლის სამართალწარმოების სამართლიანობა ვლინდება სამართლიანი სასჯელის დაკისრებაში, რა დროსაც სასამართლო შებოჭილია ვალდებულებით, რომ მის მიერ დანიშნული სასჯელი იყოს ეფუძებიანი და პროცესული. სასჯელის პროცესულობა გულისხმობს მის გამოყენებას მნიშვნელოვნად ინდივიდუალიზებული სახით, რა დროსაც მხედველობაში მიიღება დანაშაულის სიმძიმე, დამნაშავის ბრალი და დანაშაულის შედეგად გამოწვეული ზიანი (კონკრეტული დაზარალებულისთვის თუ საზოგადოების-თვის).

5.3. საქართველოს სსკ-ის 259-ე მუხლის მე-4 ნაწილის თანახმად, „სასამართლოს განაჩენი სამართლიანია, თუ დანიშნული სასჯელი შეესაბამება მსჯავრდებულის პიროვნებასა და მის მიერ ჩადენილი დანაშაულის სიძიმეს“. სასჯელის სამართლიანობის პრინციპს განამტკიცებს ასევე საქართველოს სსკ-ის 53-ე მუხლის 1-ლი ნაწილიც, რომელიც სასამართლოს ავალდებულებს დამნაშავეს დაუნიშნოს სამართლიანი სასჯელი და პრიორიტეტს ანიჭებს ნაკლებად მკაცრი სახის სასჯელის გამოყენებას, გარდა იმ შემთხვევისა, როდესაც იგი ვერ უზრუნველყოფს სასჯელის მიზნებს.

5.4. სასამართლომ სასჯელის დანიშვნისას უნდა გაითვალისწინოს საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 39-ე მუხლით დადგენილი სასჯელის მიზანი: სამართლიანობის აღდგენა, ახალი დანაშაულის თავიდან აცილება და დამნაშავის რესოციალიზაცია. ამავე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, სასჯელის მიზანი ხორციელდება მსჯავრდებულსა და სხვა პირზე ზემოქმედებით, რათა ისინი განიმსჭვალონ მართლწესრიგის დაცვისა და კანონის წინაშე პასუხისმგებლობის გრძნობით, ხოლო მე-3 ნაწილის თანახმად, სასჯელის მიზანი არ არის ადამიანის ფიზიკური ტანჯვა ან მისი ღირსების დამცირება.

5.5. ამასთან, სასჯელის დანიშვნის დროს, საქართველოს სსკ-

ის 53-ე მუხლის მე-3 ნაწილის თანახმად, გათვალისწინებულ უნდა იქნეს ბრალდებულის პასუხისმგებლობის შემამსუბუქებელი და დამამდიმებელი გარემოებები, კერძოდ, დანაშაულის ჩადენის მოტივი და მიზანი, ქმედებაში გამოვლენილი მართლსაწინააღმდეგო ნება, მოვალეობათა დარღვევის ხსიათი და ზომა, ქმედების განხორციელების სახე, ხერხი და მართლსაწინააღმდეგო შედეგი, დამნაშავის ნარსული ცხოვრება, პირადი და ეკონომიკური პირობები, ყოფაქცევა ქმედების შემდეგ. განსახილველ შემთხვევაში სასამართლო ითვალისწინებს მსჯავრდებულების პიროვნებას (ისინი არ არიან ნასამართლევები), მათ მიერ ბრალის აღიარებასა და მტკიცებულებათა უდავოდ ცნობას, რამაც მნიშვნელოვნად შეუწყო ხელი სწრაფ სამართალწარმოებას. გასათვალისწინებელია ის ფაქტობრივი მოცემულობაც, რომ ძალადობრივი ქმედებები ჩადენილია მსჯავრდებულებსა და დაზარალებულს, ისევე როგორც მისი ოჯახის სხვა წევრებს შორის მომხდარი ჩხუბისა და უკიდურესად გამწვავებული კონფლიქტის დროს. შესაბამისად, მსჯავრდებულთა ქმედებები თავისითაგად დასაძრახი და მართლსაწინააღმდეგოა, თუმცა საქმის კონკრეტული ვითარების გათვალისწინებით, მათი გასაკიცხაობის ხარისხი არ არის იმდენად მაღალი, რომ გაამართლოს მსჯავრდებულთა საზოგადოებისაგან იზოლირების აუცილებლობა. საქმეში არ მოიპოვება მსჯავრდებულთა მიმართ მკაცრი სასჯელის სახის გამოყენების ნინაპირობები და არ არსებობს სასჯელის დამამდიმებელი გარემოებები. ამდენად, სასამართლო მიიჩნევს, რომ მსჯავრდებულებს სასჯელის სახედ უნდა განესაზღვროთ ჯარიმა, ხოლო ჯარიმის ოდენობა უნდა დადგინდეს ჩადენილი უმართლობის (ძალადობრივი ხასიათის დანაშაული), გამოწვეული შედეგისა და დანაშაულის ამსრულებელთა თანაბარი როლის გათვალისწინებით.

5.6. საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ სასჯელის სახით ჯარიმის – 7000 ლარის განსაზღვრა წარმოადგენს პროპორციულ ღონისძიებას, ჩადენილი დანაშაულის ხასიათისა და სასჯელის ლეგიტიმური მიზნების გათვალისწინებით, ასევე თითოეული მსჯავრდებულის მიმართ ემსახურება მათი ეფუქტიანი რესოციალიზაციის მიზანს და უზრუნველყოფს ახალი დანაშაულის თავიდან აცილებას.

5.7. 2021 წლის 11 იანვრის „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-3 მუხლის მე-3 ნაწილის თანახმად, სისხლისსამართლებრივი პასუხისმგებლობისა და სასჯელისაგან გათავისუფლდება პირი, რომელმაც ჩაიდინა საქართველოს სსკ-ის 126-ე მუხლის 1¹-ლი ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაული, თუ თითოეული დაზარალებული ამ კანონის აღსრულებისას გა-

მოძიების ორგანოს ან სასამართლოს წინაშე თანხმობას განაცხადებს, რომ აღნიშნულ პირზე გავრცელდეს ამ პუნქტით გათვალისწინებული ამნისტია. ამავე კანონის მე-11 მუხლის 1-ლი ნაწილის თანახმად კი ამ კანონით გათვალისწინებული სისხლისამართლებრივი პასუხისმგებლობისა და სასჯელისაგან გათავისუფლება ვრცელდება თავისუფლების აღკვეთის სახით დანიშნულ რეალურ სასჯელზე, პირობით მსჯავრსა და გამოსაცდელ ვადაზე, აგრეთვე სხვა სასჯელზე, გარდა ჯარიმისა და ქრისტიანული მუხლის მე-3 ნაწილის თანახმად, საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის მსჯავრდებული პირი ჯარიმისაგან სრულად თავისუფლდება იმ შემთხვევაში, თუ ჯარიმის შეფარდების შესახებ სასამართლოს გადაწყვეტილება მიღებულია 2012 წლის 1 ოქტომბრამდე და ჯარიმის დაკისრების შესახებ გადაწყვეტილება აღსრულებული არ არის. ზემოაღნიშნული დანაწესების შესაბამისად, არ არსებობს მსჯავრდებულების – მ. მ-ს, ი. და ე. მ-ის მიმართ 2021 წლის 11 იანვრის „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს კანონით გათვალისწინებული სასჯელისაგან გათავისუფლების საფუძველი.

5.8. საქართველოს სსკ-ის 62-ე მუხლის მე-5 ნაწილის თანახმად: „თუ პირს, რომელიც სასამართლო განხილვამდე პატიმრობაში იყო, ძირითად სასჯელად დაენიშნა ჯარიმა ანდა თანამდებობის დაკავების ან საქმიანობის უფლების ჩამორთმევა, სასამართლო პატიმრობაში ყოფნის ვადის გათვალისწინებით შეუმსუბუქებს მას დანიშნულ სასჯელს ან მთლიანად გაათავისუფლებს მისი მოხდისაგან“. ხსენებული მუხლის დანაწესი ადგენს პატიმრობაში ყოფნის პერიოდის არასაპატიმრო სასჯელის ზომაში გათვალისწინების აუცილებლობას. დადგენილია, რომ მსჯავრდებულები პატიმრობაში იყენებ 2021 წლის 4 აგვისტოდან 2021 წლის 14 დეკემბრის ჩათვლით, შესაბამისად, პატიმრობაში ყოფნის ვადის ადეკვატური გაანგარიშებით შეფარდებული ჯარიმა – 7000 ლარი უნდა ჩაითვალოს მოხდილად.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 301-ე მუხლით, 303-ე მუხლის მე-6 ნაწილით, 307-ე მუხლის პირველი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. ზუგდიდის რაიონული პროკურატურის პროკურორ ნინო ჟვა-

ნიას საკასაციო საჩივარი არ დაქმაყოფილდეს;

2. მსჯავრდებულების: მ. მ-ს, ი. მ. და ე. მ-ის ინტერესების დამცველი ადვოკატის – ზ-ის საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2021 წლის 14 დეკემბრის განაჩენში შევიდეს ცვლილება:

3. მ. მ-ს მიმართ საქართველოს სსკ-ის 118-ე მუხლის მესამე ნაწილით წარდგენილი ბრალდება გადაკვალიფიცირდეს საქართველოს სსკ-ის 126-ე მუხლის 1¹-ლი ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტზე;

4. მ. ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 126-ე მუხლის 1¹-ლი ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს ჯარიმა – 7000 (შვიდი ათასი) ლარი;

5. საქართველოს სსკ-ის 62-ე მუხლის მე-5 ნაწილის შესაბამისად, პატიმრობაში ყოფნის ვადის გათვალისწინებით (2021 წლის 4 აგვისტოდან 2021 წლის 14 დეკემბრის ჩათვლით), მ. მ. მთლიანად გათავისუფლდეს დანიშნული ჯარიმის მოხდისაგან;

6. ი-ს მიმართ საქართველოს სსკ-ის 118-ე მუხლის მესამე ნაწილით წარდგენილი ბრალდება გადაკვალიფიცირდეს საქართველოს სსკ-ის 126-ე მუხლის 1¹-ლი ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტზე;

7. ი. ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 126-ე მუხლის 1¹-ლი ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს ჯარიმა – 7000 (შვიდი ათასი) ლარი;

8. საქართველოს სსკ-ის 62-ე მუხლის მე-5 ნაწილის შესაბამისად, პატიმრობაში ყოფნის ვადის გათვალისწინებით (2021 წლის 4 აგვისტოდან 2021 წლის 14 დეკემბრის ჩათვლით), ი. მ. მთლიანად გათავისუფლდეს დანიშნული ჯარიმის მოხდისაგან;

9. ე. მ. მიმართ საქართველოს სსკ-ის 118-ე მუხლის მესამე ნაწილით წარდგენილი ბრალდება გადაკვალიფიცირდეს საქართველოს სსკ-ის 126-ე მუხლის 1¹-ლი ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტზე;

10. ე. მ. ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 126-ე მუხლის 1¹-ლი ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს ჯარიმა – 7000 (შვიდი ათასი) ლარი;

11. საქართველოს სსკ-ის 62-ე მუხლის მე-5 ნაწილის შესაბამისად, პატიმრობაში ყოფნის ვადის გათვალისწინებით (2021 წლის 4 აგვისტოდან 2021 წლის 14 დეკემბრის ჩათვლით), ე.მ. მთლიანად გათავისუფლდეს დანიშნული ჯარიმის მოხდისაგან;

12. განაჩენი სხვა ნაწილში დარჩეს უცვლელად;

13. განაჩენი საბოლოოა და არ საჩივრდება.

**განაჩენი ცვლილების შეტანა და პირის
უძანაშაულოდ ცნობა საქართველოს სისხლის
სამართლის კოდექსის 11¹,381¹ მუხლით წარდგენილ
პრაღლისაში**

**განაჩენი
საქართველოს სახელით**

№270აპ-20

28 ივნისი 2022 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:
6. სანდოძე (თავმჯდომარე),
მ. გაბინაშვილი,
შ. თადუმაძე

ზეპირი მოსმენით, ღია სასამართლო სხდომაზე განიხილა
მსჯავრდებულ შ. ჩ-ს ინტერესების დამცველი ადვოკატის – ზ. გ-ს
საკასაციო საჩივარი თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის
სამართლის საქმეთა პალატის 2022 წლის 25 იანვრის განაჩენზე.

ალერილობით-სამოტივაციო ნაწილი:

1. პირველი ინსტანციის სასამართლოს გადაწყვეტილება:

1.1. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი
განხილვის კოლეგიის 2021 წლის 30 ივნისის განაჩენით:

შ. ჩ. საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 126¹-ე მუხ-
ლის მეორე ნაწილის „ე“ ქვეპუნქტით წარდგენილ ბრალდებაში
ცნობილ იქნა უდანაშაულოდ და გამართლდა.

შ. ჩ. საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 11¹,151¹-ე
მუხლის მეორე ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით წარდგენილ ბრალდება-
ში ცნობილ იქნა უდანაშაულოდ და გამართლდა.

შ. ჩ. საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 11¹,381¹-ე
მუხლის მესამე ნაწილით წარდგენილ ბრალდებაში (2021 წლის 21
მარტის ეპიზოდი მ. ჩ-ს მიმართ) ცნობილ იქნა უდანაშაულოდ და გა-
მართლდა.

შ. ჩ. საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 11¹,381¹-ე
მუხლის მესამე ნაწილით წარდგენილ ბრალდებაში (2021 წლის 21
მარტის ეპიზოდი ნ-ს მიმართ) ცნობილ იქნა უდანაშაულოდ და გა-
მართლდა.

შ. ჩ. ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სისხლის სამარ-
თლის კოდექსის 11¹,381¹-ე მუხლის მესამე ნაწილით გათვალისწი-

ნებული დანაშაულის ჩადენისათვის (2021 წლის 20 მარტის ეპიზოდი მ. ჩ-ს მიმართ) და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 2 (ორი) წლით.

საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 59-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე დანიშნულმა სასჯელმა შთანთქა 2020 წლის 19 ნოემბრის განაჩენით დანიშნული საზოგადოებისათვის სასარგებლო შრომა 20 საათი და საბოლოოდ შ. ჩ-ს სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 2 (ორი) წლით.

1.2. სასამართლომ დადგენილად მიიჩნაა, რომ შ. ჩ-მ ჩაიდინა ოჯახის ერთი წევრის მიერ ოჯახის სხვა წევრის მიმართ შემაკავებელი ორდერით გათვალისწინებული მოთხოვნებისა და ვალდებულებების შეუსრულებლობა, არაერთგზის (2021 წლის 20 მარტის ეპიზოდი, მ. ჩ-ს მიმართ), რაც გამოიხატა შემდეგში:

თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2020 წლის 19 ნოემბრის განაჩენით შ. ჩ. ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 11¹,381¹-ე მუხლის პირველი ნაწილით და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა საზოგადოებისათვის სასარგებლო შრომა 20 საათი.

2021 წლის 17 მარტს გამოცემული № შემაკავებელი ორდერით შ. ჩ-ს აეკრძალა მამასთან – მ. ჩ-ს მიახლოება, მის სამსახურსა და იმ ადგილებთან მიახლოება, სადაც მსხვერპლი იმყოფებოდა, ასევე ნებისმიერი სახის კომუნიკაცია. მიუხედავად იმისა, რომ შ-თვის ცნობილი იყო შემაკავებელი ორდერით გათვალისწინებული აკრძალვების შესახებ, 2021 წლის 20 მარტს, დილის საათებში, შ. ჩ. მივიდა თ-ი მდებარე მ. ჩ-ს საცხოვრებელ სახლთან, რითაც დაარღვია შემაკავებელი ორდერით გათვალისწინებული მოთხოვნები და ვალდებულებები.

3. სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება:

3.1. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2022 წლის 25 იანვრის განაჩენით თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლეგიის 2021 წლის 30 ივნისის განაჩენი დარჩა უცვლელად.

3.2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2022 წლის 25 იანვრის განაჩენი 2022 წლის 14 თებერვალს საკასაციო წესით გაასაზივრა მსჯავრდებულ შ-ს ადვოკატმა ზ-მ და მოითხოვა შ-ს უდანაშაულოდ ცნობა საქართველოს სსკ-ის 11¹,381¹-ე მუხლის მესამე ნაწილით გათვალისწინებულ ბრალდებაში (2021 წლის 20 მარტის ეპიზოდი მ. ჩ-ს მიმართ).

3.3. საკასაციო საჩივრის ზეპირი მოსმენისას დაცვის მხარემ მხარი დაუჭირა წარმოდგენილ საკასაციო საჩივრის, ხოლო პროკურორ-

მა მოითხოვა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2022 წლის 25 იანვრის განაჩენის ძალაში დატოვება.

4. კასატორის არგუმენტები:

4.1. ადვოკატ ზ-ს საკასაციო საჩივრის თანახმად, სისხლის სამართლის საქმეზე არ გამოკვლეულა მსჯავრდებულის საქართველოს საქმის 11¹, 38¹¹-ე მუხლის მე-3 ნაწილით წარდგენილ ბრალდებაში (2021 წლის 20 მარტის ეპიზოდი მ. ჩ-ს მიმართ) დამნაშავედ ცნობისათვის აუცილებელი, ურთიერთშეთანხმებული და დამაჯერებელი მტკიცებულებები. 1) დაზარალებულად ცნობილმა პირებმა – მ. ჩ-შ და ნ-მ ისარგებლეს კანონით მინიჭებული უფლებით და ახლო ნათესავის წინააღმდეგ არ მისცეს ჩვენება, ხოლო საქმეში არ არსებობს ერთი პირდაპირი მტკიცებულებაც კი შ-ს დამნაშავედ ცნობისათვის. გამომძიებელ ზ. მოწმის სახით დაკითხვისას აშკარად გამოიკვეთა, რომ შემაკავებელი ორდერი №..... არ ჩაბარებია და მასში ასახული აკრძალვები არ განმარტებია შ. ჩ-ს, შესაბამისად, არ არის შესრულებული ის სტანდარტი, რაც სავარაუდო მოძალადის მიმართ უფლებების განმარტებას და შესაბამისი ოქმის გასაჩივრების უფლების განმარტების წერილობით დადასტურებას შეეხება. ვინაიდან ინფორმაციის წყარომ უტყუარად არ დაადასტურა შესაბამისი ფაქტი, სასამართლომ შ-სათვის ბრალად წარდგენილ ოთხ ეპიზოდში არ გაიზიარა დაზარალებულ ნ-ს მხრიდან 112-ში შესული შეტყობინება და არ მიიჩნია იგი პირდაპირი ხასიათის დამოუკიდებელ მტკიცებულებად. შესაბამისად, ადვოკატის პოზიციით, სასამართლოს ანალოგიურად არ უნდა გაეზიარებინა მ. ჩ-ს მიერ ელსმენით შეტყობინების ოქმი №....., რადგან მ. ჩ-ს ჩვენება არ მისცა სასამართლოს და კანონით დადგენილი წესით არ დადასტურებულა სამართალდამცავებისათვის შეტყობინებისა და შემაკავებელი ორდერის დარღვევის ფაქტები. 2) ადვოკატი საკასაციო საჩივრით ითხოვს სააპელაციო სასამართლოს საქმის განხილვისას წარდგენილი ახალი მტკიცებულების – მ. ჩ-ს ჯანმრთელობის მდგომარეობის შესახებ დოკუმენტაციის დასაშვებ მტკიცებულებად ცნობას. ადვოკატის განმარტებით, აღნიშნული მტკიცებულების დაშვება და მკურნალი ექიმის დაკითხვა საქმისათვის იყო მნიშვნელოვანი, რადგან შ. ჩ-ს ბრალი ედება შემაკავებელი ორდერის დარღვევაში, რაც შესაძლოა, გამოწვეული ყოფილიყო მ. ჩ-ს მოჩვენებითი სმენითი ჰალუცინაციებით.

5. საკასაციო სასამართლოს შეფასება:

5.1. საკასაციო პალატამ განიხილა მსჯავრდებულ შ. ჩ-ს ადვოკატ ზ. გ-ს საჩივარი თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2022 წლის 25 იანვრის განჩინებაზე ახალი მტკიცებულებების მიღებაზე უარის თქმის შესახებ და მიაჩნია, რომ იგი უნდა დარჩეს ძალა-

ში, შემდეგ გარემოებათა გამო:

5.2. 2022 წლის 25 იანვარს, სააპელაციო სასამართლოში საქმის განხილვის მიმდინარეობისას, მსჯავრდებულ შ-ს ადვოკატმა ზ-მ საქართველოს სსსკ-ის 93-ე და 239-ე მუხლების საფუძველზე წარადგინა შუამდგომდგომლობა ახალი მტკიცებულებების – მ. ჩ-ს სამედიცინო დოკუმენტაციის დასაშვებად ცნობის შესახებ. ადვოკატმა განმარტა, რომ მისთვის ცნობილი იყო მ. ჩ-ს ფსიქიურ დაავადებათა შესახებ, თუმცა ამ დრომდე მოცემული მტკიცებულებების წარმოდგენა ობიექტურად შეუძლებელი იყო. სააპელაციო სასამართლომ განიხილა ზემოაღნიშნული შუამდგომლობა და არ დააკმაყოფილა ადვოკატ ზ-ს მოთხოვნა.

5.3. საკასაციო სასამართლოს მიაჩინა, რომ ადვოკატ ზ.გ-ს მოთხოვნა მტკიცებულებების დასაშვებად ცნობის თაობაზე არ უნდა დაკმაყოფილდეს, შემდეგ გარემოებათა გამო: სააპელაციო სასამართლომ სწორად მიუთითა ადვოკატს საქართველოს სსსკ-ის 297-ე მუხლის „დ“ ქვეპუნქტზე, რომლის თანახმად, „მხარის შუამდგომლობის საფუძველზე სასამართლოს გადაწყვეტილებით ახალი მტკიცებულება შესაძლოა გამოკვლეულ იქნეს სააპელაციო სასამართლოს, თუ შუამდგომლობის აუტორი დაასაბუთებს, რომ იგი განსაკუთრებით მნიშვნელოვანია მისი პოზიციის დასასაბუთებლად და პირველი ინსტანციის სასამართლოში საქმის განხილვისას მისი წარმოდგენა ობიექტურად შეუძლებელი იყო“. ადვოკატი თავისივე შუამდგომლობაში განმარტავს, რომ დაცვის მხარისთვის ცნობილი იყო მ. ჩ-ს ფსიქიური დაავადების შესახებ, რაც ასევე დაადასტურა მსჯავრდებულმა შ. ჩ-მ. თუმცა, ადვოკატის პოზიციით დაცვის მხარეს ობიექტურად არ გააჩნდა მითითებული მტკიცებულებების მოპოვებისა და წარდგენის შესაძლებლობა, სანამ აღნიშნული ცნობები მ. ჩ-ს მინდობილმა პირმა არ გადასცა. საკასაციო სასამართლო ვერ გაიზიარებს დაცვის მხარის პოზიციას და განმარტავს, რომ სისხლის სამართლის პროცესში მხარეები სარგებლობენ გამოძიების წარმოების შეჯიბრებითი უფლებით, რა დროსაც დაცვის მხარე ბრალდების მხარესთან თანასწორად უფლებამოსილია მოიპოვოს და წარადგინოს სასამართლოში მისთვის მნიშვნელოვანი მტკიცებულება. ინფორმაცია, რომელიც დაცვის მხარეს არ შეუძლია დამოუკიდებლად მოიპოვოს, შესაძლებელია გამოთხოვილ იქნეს სასამართლოს მეშვეობით. როგორც ირკვევა, დაცვის მხარე ფლობდა ინფორმაციას მ. ჩ-ს ჯანმრთელობის მდგომარეობასთან დაკავშირებით, თუმცა მას არც გამოძიებისა და არც პირველი ინსტანციის სასამართლოში საქმის განხილვისას არ მიუმართავს სასამართლოსათვის სამედიცინო დაწესებულებიდან ჯანმრთელობის შესახებ დოკუმენტაციის ამოღების შუამდგომლობით.

საკასაციო სასამართლო ეთანხმება სააპელაციო სასამართლოს და-
საბუთებას და მიიჩნევს, რომ ადვოკატმა ვერ დაასაბუთა პირვე-
ლი ინსტანციის სასამართლოში ახალი მტკიცებულების წარდგე-
ნის შეუძლებლობის ფაქტი, რის გამოც დაცვის მხარეს სწორად ეთ-
ქვა უარი მოთხოვნის დაკმაყოფილებაზე.

5.4. საკასაციო სასამართლომ განიხილა საკასაციო საჩივარი, მო-
ისმინა მხარეთა პოზიციები, შეამოწმა მათი საფუძვლიანობა და
მიაჩნია, რომ მსჯავრდებულ შ-ს ინტერესების დამცველი ადვოკა-
ტის – ზ-ს საკასაციო საჩივარი უნდა დაკმაყოფილდეს, შემდეგ გა-
რემოვებათა გამო:

5.5. საქართველოს სსკ-ის 381¹-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით დასჯა-
დია: „შემაკავებელი ორდერით ან დამცავი ორდერით გათვალისწი-
ნებული მოთხოვნებისა და ვალდებულებების შეუსრულებლობა ან-
და ელექტრონული ზედამხედველობის განხორციელებისას მოძა-
ლადის მიერ ელექტრონული ზედამხედველობის განხორციელების
წესით განსაზღვრულ საგანგაშო ზონაში შეღწევა ანდა მოძალა-
დის მიერ საგანგაშო ან ბუფერული ზონის დატოვების შესახებ უფ-
ლებამოსილი პირის მოთხოვნის შეუსრულებლობა ანდა მოძალა-
დის მიერ ელექტრონული ზედამხედველობისთვის თავის არიდე-
ბა, ესე იგი ქმედება, რომლის შედეგადაც შეუძლებელი გახდა ელექ-
ტრონული ზედამხედველობის განხორციელება“.² ამავე მუხლის შე-
3 ნაწილი კი მოიცავს 1-ლი ნაწილით გათვალისწინებულ ქმედებას,
ჩადენილს არაერთგზის. განსახილველი საჩივრის ფარგლებში, შ-ს
მიმართ წარდგენილი ბრალდების არსი შეეხება შემაკავებელი ორ-
დერით გათვალისწინებული ვალდებულებების შეუსრულებლობას.
ხსენებული დანაშაული წარმოადგენს ამკრძალავ ბლანკეტურ
ნორმას, რომელშიც მოცემული არ არის შემაკავებელი ორდერის
მოთხოვნებისა და ვალდებულებების არსი და აღნიშნული საკითხი
რეგულირდება სპეციალური კანონმდებლობით, რომელიც აწესრი-
გებს შემაკავებელი ორდერის გამოცემისა და შედგენის წესს. ამ-
დენად, დანაშაულის იბიქტური მხარის გამოკვლევისას, უნდა
დადგინდეს შემაკავებელი ორდერის სათანადო წესით გამოცემის
ფაქტი და საქმის ფაქტობრივ გარემოებებზე დაყრდნობით – კონ-
კრეტულად რაში ვლინდება დადგენილი მოთხოვნებისა და ვალ-
დებულებების დარღვევა.

5.6. „ქალთა მიმართ ძალადობის ან/და ოჯახში ძალადობის აღ-
კვეთის, ძალადობის მსხვერპლთა დაცვისა და დახმარების შესა-
ხებ“ საქართველოს კანონის (2021 წლის 17 მარტს მოქმედი რე-
დაქცია) მე-10 მუხლის მე-3² ნაწილის თანახმად, შემაკავებელ ორ-
დერს ხელს აწერენ მისი გამოცემის უფლების მქონე პირი, მსხვერ-
პლი და მოძალადე, ხოლო შემაკავებელი ორდერი შეიძლება ითვა-

ლისწინებდეს მოძალადის გაფრთხილებას ამ ორდერით გათვალისწინებული მოთხოვნების დარღვევის შემთხვევაში საქართველოს კანონმდებლობით განსაზღვრული პასუხისმგებლობის დაკისრების შესახებ; ამავე მუხლის მე-3³ ნაწილის თანახმად: „თუ მსხვერპლი ან/და მოძალადე რაიმე მიზეზის გამო ხელს არ/ვერ აწერს შემაკავებელ ორდერს, მას ხელს აწერს მხოლოდ შემაკავებელი ორდერის გამოცემის უფლების მქონე პირი. ამ შემთხვევაში შემაკავებელ ორდერში სათანადო ჩანაწერი კეთდება და მიეთითება მსხვერპლის ან/და მოძალადის მიერ მის ხელმოწერაზე უარის თქმის/მისი ხელმოწერის შეუძლებლობის მიზეზი“. ამავე მუხლის მე-3⁴ ნაწილის თანახმად: „შემაკავებელი ორდერი ამოქმედდება გამოცემისთანავე. იგი 24 საათის განმავლობაში ეგზავნება/პბარდება მსხვერპლსა და მოძალადეს, ხოლო შემაკავებელი ორდერის ერთი ეგზემპლარი რჩება მის გამომცემ ორგანოში“. ამავე მუხლის მე-3⁵ ნაწილის თანახმად: „მსხვერპლმა ან მოძალადემ შემაკავებელი ორდერი შეიძლება გაასაჩივროს მისთვის ამ ორდერის გადაცემიდან/ჩაბარებიდან 3 დღის ვადაში“.

5.7. განსახილველ სისხლის სამართლის საქმეში მოთავსებულია 2021 წლის 17 მარტს გამოცემული შემაკავებელი ორდერი №..... და თანდართული შემაკავებელი ორდერის ოქმი, რომლითაც „ქალთა მიმართ ძალადობის ან/და ოჯახში ძალადობის აღკვეთის, ძალადობის მსხვერპლთა დაცვისა და დახმარების შესახებ“ საქართველოს კანონის საფუძველზე მოძალადე შ. ჩ-ს 7 (შვიდი) დღით აეკრძალა: იმ სახლთან მიახლოება, სადაც მსხვერპლი ცხოვრობს; მსხვერპლთან, მის სამსახურსა და იმ ადგილთან მიახლოება, სადაც მსხვერპლი იმყოფება და მსხვერპლთან წებისმიერი სახის კომუნიკაცია, მათ შორის – ტელეფონის, სოციალური ქსელისა და სხვა ტექნიკური საშუალებების გამოყენებით. შემაკავებელ ორდერზე № 14 გრაფაში, რომელიც განკუთვნილია მსხვერპლისა და მოძალადის მიერ შემაკავებელი ორდერის გასაჩივრების უფლებისა და წესის განმარტებისათვის, მითითებულია მინაწერი: „მოძალადე უარს აცხადებს ჩვენთან ვყელა სახის თანამშრომლობაზე“, ხოლო ორდერზე დატანილი არ არის მოძალადის ხელმოწერა, ასევე არ არის აღიშნული ხელმოწერაზე უარის თქმის ფაქტი.

5.8. მოცემულ შემთხვევაში №..... შემაკავებელ ორდერში აღნიშნულია, რომ მოძალადე ადგილზე იმყოფება და იქცევა არაადეკვატურად, ასევე უარს აცხადებს ყოველგვარ თანამშრომლობაზე. თუმცა ორდერში არ არის მითითებული კანონის შესაბამისი მონაცემები, რომ მოძალადეს გაეცნო ორდერი, განემარტა დაწესებული აკრძალვები და ორდერის გასაჩივრების უფლება, მაგრამ ხელმოწერაზე რაიმე მიზეზით განაცხადა უარი. საკასაციო სასა-

მართლო საილუსტრაციოდ მიუთითებს ამავე სისხლის სამართლის საქმეში მოთავსებულ – 2021 წლის 20 მარტს გამოცემულ №..... შემაკავებელ ორდერზე, რომელშიც ორდერის გამომცემი პირის – ზ-ს მიერ გარკვევით არის აღნიშნული, რომ შ. ჩ-ს ორდერი გაეცნო და მან უარი განაცხადა ოქმზე ხელის მონერაზე, რისგან განსხვავებითაც მსაგავსი ჩანაწერი არ იყითხება 2021 წლის 17 მარტს გამოცემულ №..... შემაკავებელ ორდერზე, რომლის დარღვევასაც ბრალდება ედავება შ. ჩ..

5.9. თავად შ. ჩ. უარყოფს შემაკავებელი ორდერის გამოცემის ფაქტის ცოდნასა და დაწესებული აკრძალვების შესახებ განმარტების მიღებას. ბრალდების მხარეს არ გამოუკითხავს საქმეზე კვალიფიკიციისათვის მნიშვნელოვანი საპროცესო დოკუმენტის – შემაკავებელი ორდერის შემდგენი პატრულ-ინსპექტორი ლ., რის გამოც სასამართლოს არ ჰქონია შესაძლებლობა გაცნობოდა მის ახ-სნა-განმარტებებს ორდერის შედგენა/გაცნობასთან დაკავშირებული საეჭვო საკითხების ირგვლივ. სისხლის სამართლის საქმეში მოთავსებულია პოლიციის ლეიტენანტ ო-ს მიერ 2021 წლის 19 მარტს შედგენილი ოქმი სატელეფონო გასაუბრების შესახებ, სა-დაც მითითებულია, რომ მან ვერ მოახერხა მოძალადე შ. ჩ-ს სატელეფონო დაკავშირება 2021 წლის 17 მარტს გაცემული შემაკავებელი ორდერის მონიტორინგის მიზნით. აღნიშნული გარემოება და-ადასტურა მოწმე ო-მ სასამართლოში ჩვენების მიცემისას.

5.10. ამდენად, საკასაციო სასამართლო მხოლოდ ერთადერთი მტკიცებულებით – შემაკავებელი ორდერით (№.....) უნდა დარწმუნდეს, რომ შ. ჩ-მ ნამდვილად იცოდა მის მიმართ, ზოგადად, შემაკავებელი ორდერის გამოცემისა და კონკრეტულად კი დაწესებული აკრძალვების შესახებ. როგორც უკვე აღინიშნა, შემაკავებელ ორდერსა და მის ოქმში დაფიქსირებულია, რომ მოძალადე იმყოფებოდა ადგილზე, იქცეოდა არაადეკვატურად და უარს აცხადებდა ყოველგვარ თანამშრომლობაზე. თუმცა, მხოლოდ ის ფაქტი, რომ შ. ჩ. ადგილზე იმყოფებოდა ან არაადეკვატურად იქცეოდა, არ არის რელევანტური და არ იძლევა იმის დადასტურების შესაძლებლობას, რომ მოძალადეს გააცნეს ინფორმაცია შემაკავებელი ორდერის გამოცემის შესახებ გადაწყვეტილების მიღების თაობაზე და განუმარტეს რა სახის აკრძალვები დაუწესდა მას.

5.11. ბრალდების მხარე თავის განმარტებაში შ-ს მიერ შემაკავებელი ორდერის გამოცემის ცოდნის ფაქტის პრეზუმეციას უშვებს იმ გარემოებაზე დაყრდნობით, რომ შ. ჩ. ნასამართლევია შემაკავებელი ორდერის შეუსრულებლობისათვის. საკასაციო სასამართლო ვერ დაეთანხმება ამგვარი ანალოგიის დაშვებას, რადგანაც ყოველი შემაკავებელი ორდერი გამოიცემა ინდივიდუალურად

და განსხვავებულია, როგორც ფაქტობრივი გარემოებები, ისე დაწესებული აკრძალვების მოქმედების ვადა, შინაარსი და რაოდენობა. შესაბამისად, სათანადო განმარტებების მიუღებლობის პირობებში, ნაკლებად დამაჯერებელია – როგორ უნდა ევარაუდა შ.ჩ-ს, თუნდაც წინა ნასამართლობის გამოცდილებით, რომ 2021 წლის 17 მარტს მის მიმართ გამოიცა შემაკავებელი ორდერი და განეჭვრიტა მასში მითითებული აკრძალვები.

5.12. საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ, მართალია, შემაკავებელი ორდერის ოქმის კითხვარი შეესებულია მსხვერპლის მითითებით და მას ხელს აწერს მ. ჩ-ს, მაგრამ მსხვერპლის მიერ შემაკავებელი ორდერისა და ოქმის ხელმოწერა, არ არის საკმარისი იმ ფაქტის დადგენისათვის, რომ შესრულებულია შემაკავებელი ორდერის მოძალადისათვის გაცნობის კანონისმიერი ვალდებულება. საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ „ქალთა მიმართ ძალადობის ან/და ოჯახში ძალადობის აღკვეთის, ძალადობის მსხვერპლთა დაცვისა და დახმარების შესახებ“ საქართველოს კანონი 2020 წლის 1 სექტემბრიდან ამოქმედდა ცვლილებები, როთაც განისაზღვრა მოძალადისათვის შემაკავებელი ორდერის აკრძალვებისა და ვალდებულებების გაცნობის, ასევე მოძალადის მიერ ორდერის ხელის მოწერის ან მოწერაზე უარის თქმის შესახებ სათანადო ჩანაწერის არსებობის ვალდებულება. საკანონმდებლო ცვლილება განპირობებულია სწორედ იმ გარემოებებით, რომ უტყუარად დადასტურდეს მოძალადისათვის შემაკავებელი ორდერით დაწესებული აკრძალვებისა და ვალდებულებების გაცნობის, უფლებებისა და გასაჩივრების წესის განმარტების ფაქტები.

5.13. ყოველივე ზემოაღნიშნულის გათვალისწინებით, საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ არსებობს საფუძვლიანი ეჭვი შემაკავებელი ორდერის გაცნობის, ჩაბარებისა და გასაჩივრების უფლების განმარტების შესახებ, რის გამოც მოკლებულია შესაძლებლობას, იხელმძღვანელოს შემაკავებელ ორდერში მოცემული ინფორმაციებით და მიიღოს ისინი უტყუარა, აშკარა და დამაჯერებელ მტკიცებულებად. საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ შემაკავებელი ორდერით გათვალისწინებული აკრძალვებისა და ვალდებულებების დარღვევა პირს მხოლოდ მაშინ შეიძლება შეერაცხოს, როდესაც საქმეში არსებული მტკიცებულებებით უტყუარად დასტურდება მოძალადისათვის შემაკავებელი ორდერის გამოცემის, დაწესებული აკრძალვების გაცნობისა და გასაჩივრების უფლების განმარტების ფაქტები. წინააღმდეგ შემთხვევაში, დაუშეცებულია, პირი დაისაჯოს იმ ქმედებისათვის, რომლის დაცვის ვალდებულების შესახებ ის არ იყო სათანადო ინფორმირებული. მოცემულ შემთხვევაში ნორმით აკრძალული ქმედების განსაზ-

ლვრულობა წარმოადგენს საქართველოს სსკ-ის 381¹-ე მუხლით გათვალისწინებული დანაშაულის კვალიფიკაციისათვის სავალდებულო ელემენტს, რის გარეშეც გამოირიცხება აღნიშნული დანაშაულის ობიექტური შემადგენლობა.

5.14. საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის მე-13 მუხლის მეორე ნაწილის თანახმად: „გამამტყუნებელი განაჩენი უნდა ეფუძნებოდეს მხოლოდ ერთმანეთთან შეთანხმებულ, აშკარა და დამაჯერებელ მტკიცებულებათა ერთობლიობას, რომელიც გონივრულ ეჭვს მიღმა ადასტურებს პირის ბრალეულობას“, ხოლო საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 82-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად: „მტკიცებულება უნდა შეფასდეს სისხლის სამართლის საქმესთან მისი რელევანტურობის, დასაშვებობის და უტყუარობის თვალსაზრისით“. ამავე მუხლის მეორე ნაწილის მიხედვით: „მტკიცებულებას არა აქვს ნინასწარ დადგენილი ძალა“, ხოლო ამავე მუხლის მესამე ნაწილის შესაბამისად: „გამამტყუნებელი განაჩენით პირის დამნაშავედ ცნობისათვის საჭიროა გონივრულ ეჭვს მიღმა არსებულ შეთანხმებულ მტკიცებულებათა ერთობლიობა“.

5.15. საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ სამართლიანი სასამართლოს უფლება დაცულია მხოლოდ მაშინ, როდესაც პირის მსჯავრდებას საფუძვლად უდევს უტყუარ, აშკარა და დამაჯერებელ მტკიცებულებათა ერთობლიობა. ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლო არ ერევა ეროვნული სასამართლოების მიერ მტკიცებულებათა დასაშვებობასა და შეფასებაში და ადგენს ზოგადსახელმძღვანელო სტანდარტს: განაჩენი უნდა ემყარებოდეს საქმეში არსებულ მტკიცებულებათა თავისუფალ შეფასებას, დასკვნებს, რომლებიც გამომდინარეობს ფაქტობრივი გარემოებებიდან და მხარეების მიერ ნარდგენილი მოსაზრებებიდან. მტკიცება შეიძლება გამომდინარეობდეს საკარისად ნათელი და დასაბუთებული დასკვნების ან ფაქტის თაობაზე გაუქარნებლებელი ვარაუდების ერთობლიობიდან (იხ: ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს გადაწყვეტილებები საქმეში: „ელ მასრი მაკედონიის წინააღმდეგ“ (El-Masri v the Former Yugoslav Republic of Macedonia, (GC), 13.12.2012) და „ჰასანი გაერთიანებული სამეფოს წინააღმდეგ“ (Hassan v the UK, ECtHR, (GC), 16.09.2014). ამასთან, საქმეში წარმოდგენილი მტკიცებულებების ერთობლიობით შესაძლებელი უნდა იყოს არა მხოლოდ ფაქტების უტყუარი დადასტურება, არამედ მტკიცება უნდა მიემართებოდეს მატერიალური სამართლის ნორმის თითოეულ ელემენტს და უნდა ქმნიდეს დანაშაულის სრულყოფილ შემადგენლობას.

5.16. საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ უდანაშაულო-

ბის პრეზუმფცია დაძლეულია მხოლოდ მაშინ, თუ უტყუარი და დამაჯერებელი მტკიცებულებები აქარწყლებენ გონივრულ ეჭვს. წინააღმდეგ შემთხვევაში, ყოველგვარი ეჭვი, რაც ვლინდება დანაშაულის შემადგენლობის რომელიმე ნიშნის არსებობის მიმართ, უნდა გადაწყდეს ბრალდებულის სასარგებლოდ. ყოველივე ზემოაღნიშნულის გათვალისწინებით, საკასაციო სასამართლო ადგენს, რომ განსახილველ სისხლის სამართლის საქმეში არ არსებობს შ-ს საქართველოს სსკ-ის 111,381¹-ე მუხლის მე-3 ნაწილით წარდგენილ ბრალდებაში (2021 წლის 20 მარტის ეპიზოდი, მ. ჩ-ს მიმართ) მსჯავრდების საფუძველი, რის გამოც შ-ს ინტერესების დამცველი ადგომატის – ზ-ს საკასაციო საჩივარი უნდა დაკმაყოფილდეს.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სსკ-ის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით, მე-3 ნაწილით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

- შ. ჩ-ს ინტერესების დამცველი ადგომატის – ზ. გ-ს საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდეს;
- თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2022 წლის 25 იანვრის განაჩენში შევიდეს ცვლილება:
- შ. ჩ. საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 11¹,381¹-ე მუხლის მესამე ნაწილით წარდგენილ ბრალდებაში (2021 წლის 20 მარტის ეპიზოდი, მ. ჩ-ს მიმართ) ცნობილ იქნეს უდანაშაულოდ და გამართლდეს;
- გამართლებული შ. ჩ. დაუყოვნებლივ გათავისუფლდეს სასამართლო სხდომის დარბაზიდან;
- გამართლებულ შ. ჩ-ს განემარტოს, რომ უფლება აქვს, საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 92-ე მუხლით დადგენილი წესით მოითხოვოს ზიანის ანაზღაურება;
- განაჩენი სხვა ნაწილში დარჩეს უცვლელად;
- განაჩენი საბოლოოა და არ გასაჩივრდება.

**განაჩენის ცვლილების შეტანა და გამართლებული
პირების დამატებითი ცოდნა საქართველოს სისხლის
სამართლის კოდექსის 126-ე მუხლის 1¹ ნაწილის „ბ“
ქვეაუცნაურითა და 181-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და „ბ“
ქვეაუცნაურით ნარდგენილ პრაღლებები**

**განაჩენი
საქართველოს სახელით**

№549აპ-21

19 აპრილი, 2022 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:

ლ. ფაფუაშვილი (თავმჯდომარე),
მ. გაბინაშვილი,
მ. ვასაძე

ზეპირი მოსმენით განიხილა დასავლეთ საქართველოს საოლქო
პროკურატურის საპროკურორო სამმართველოს უფროსის – ირაკ-
ლი კოძახიძის საკასაციო საჩივარი ქუთაისის სააპელაციო სასამარ-
თლოს 2021 წლის 23 მარტის განაჩენზე გ. გ-ს, ბ. მ-ისა და ნ. ქ-ის
მიმართ.

აღნერილობითი ნაწილი:

1. ბრალდების შესახებ დადგენილებით გ. გ-ს, – დაბადებულს
1.. წელს, – ბრალად ედებოდა: 1. ცემა, რამაც დაზარალებულის ფი-
ზიკური ტკივილი გამოიწვია, მაგრამ არ მოჰყოლია საქართველოს
სისხლის სამართლის კოდექსის (შემდგომაში – საქართველოს სსკ-
ის) 120-ე მუხლით გათვალისწინებული შედეგი, ჩადენილი ჯგუფუ-
რად, დანაშაული, გათვალისწინებული – საქართველოს სსკ-ის 126-
ე მუხლის 1¹ ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით; 2. გამოძალვა, ესე იგი სხვი-
სი ნივთის მოთხოვნა, რასაც ერთვის დაზარალებულის მიმართ ძა-
ლადობის გამოყენების მუქარა, ჩადენილი ჯგუფურად და დიდი
ოდენობით ქონების მიღების მიზნით, დანაშაული, გათვალისწინე-
ბული – საქართველოს სსკ-ის 181-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და
„ბ“ ქვეპუნქტით; 3. ნარკოტიკული საშუალების უკანონო შექენა
და შენახვა, ჩადენილი დიდი ოდენობით, დანაშაული, გათვალის-
წინებული – საქართველოს სსკ-ის 260-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“
ქვეპუნქტით;

ბ. მ-ეს, – დაბადებულს 1.. წელს, – ბრალად ედებოდა: 1. ცემა,
რამაც დაზარალებულის ფიზიკური ტკივილი გამოიწვია, მაგრამ არ
მოჰყოლია საქართველოს სსკ-ის 120-ე მუხლით გათვალისწინებუ-

ლი შედეგი, ჩადენილი ჯგუფურად, დანაშაული, გათვალისწინებული – საქართველოს სსკ-ის 126-ე მუხლის 1¹ ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით; 2. გამოძალვა, ესე იგი სხვისი ნივთის მოთხოვნა, რასაც ერთვის დაზარალებულის მიმართ ძალადობის გამოყენების მუქარა, ჩადენილი ჯგუფურად და დიდი ოდენობით ქონების მიღწით, დანაშაული, გათვალისწინებული – საქართველოს სსკ-ის 181-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და „გ“ ქვეპუნქტებით;

6. ქ-ეს, – დაბადებულს 1.. წელს, – ბრალად ედებოდა: 1. ცემა, რამაც დაზარალებულის ფიზიკური ტკივილი გამოიწვია, მაგრამ არ მოჰყოლა საქართველოს სსკ-ის 120-ე მუხლით გათვალისწინებული შედეგი, ჩადენილი ჯგუფურად, დანაშაული, გათვალისწინებული – საქართველოს სსკ-ის 126-ე მუხლის 1¹ ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით; 2. გამოძალვა, ესე იგი სხვისი ნივთის მოთხოვნა, რასაც ერთვის დაზარალებულის მიმართ ძალადობის გამოყენების მუქარა, ჩადენილი ჯგუფურად და დიდი ოდენობით ქონების მიღწით, დანაშაული, გათვალისწინებული – საქართველოს სსკ-ის 181-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და „გ“ ქვეპუნქტებით.

2. ბრალდებულების მიერ ჩადენილი ქმედებები გამოიხატა შემდეგში:

2017 წლის 1 ივლისს, დაახლოებით 15:00 საათიდან 16:00 საათამდე დროის მონაცემთში, ზ-ს რაიონის სოფელ ფ-ში მდებარე სასაფლაოს ტერიტორიაზე, გ. გ-მა, ბ. მ-მ და ნ. ქ-მ ჯგუფურად, სხეულის სხვადასხვა არეში სცემეს თ. კ-ს. კერძოდ, ნ. ქ-მ სცემა სპეციალურად მომარჯვებული ხელკეტის გამოყენებით, ხოლო გ. გ-მა და ბ. მ-მ - ხელებით, რამაც გამოიწვია დაზარალებულის ფიზიკური ტკივილი; ცემის შედეგად თ. კ-ს მიადგა სხეულის მსუბუქი ხარისხის დაზიანებები ჯანმრთელობის მოუწლელად, სისხლნაჟღენთების სახით მარცხენა მხრის გარეთა ზედაპირზე, ზედა მესამედში, მარცხენა მხრის გარეთა ზედაპირზე, შუა და ზედა მესამედების დონეზე, მარჯვენა ბეჭზედა მიდამოში, გულმკერდის უკანა ზედაპირზე, მარცხნივ, ზედა მესამედში და მარცხენა თვალბუდის მიდამოში, ქვედა ქუთუთოზე;

2017 წლის 1 ივლისს, დაახლოებით 15:00 საათზე, ქ. ზ-ში, ს-ს ქუჩის №-..ში მდებარე, თავის კუთვნილ სწრაფი კვების ობიექტში, თ. კ-ს მიაკითხეს ნაცნობებმა – გ. გ-მა, ნ. ქ-მ, ბ. მ-მ და გ. ს-მ და იმ მოტივით, რომ თითქოს, ნ. ქ-ს სურდა სწრაფი კვების ობიექტის წინ გასაყიდად დაყენებული, თ. კ-ის კუთვნილი „ტოიოტა პრიუ-სის“ მარკის ავტომანქანის მეუღლისთვის შეძენა და მისი წინასწარი შემოწმება, ავტომანქანის საჭესთან მოთავსდა ნ. ქ-ე, მის გვერდით – თ. კ-ე, ხოლო უკანა სალონში – გ. გ.. მათ მოძრაობა დაიწყეს ზ-ს რაიონის სოფელ ფ-ს მიმართულებით, სადაც ნ. ქ-მ ავტომანქა-

ნა შეაჩერა სასაფლაოს ტერიტორიაზე; თ. კ-ე ავტომანქანიდან გადმოიყვანის შემდეგ, თითქოსდა გასაუბრების მიზნით, გ. გ-მა და ნ. ქ-მ ხელებით ცემა დაუწყეს მას, ამასთან, მუქარით მოითხოვდნენ მისგან 15 000 აშშ დოლარისა და 50 აბი „სუბოქსინის“ დათქმულ დროს გადაცემას, რაც, მათი განმარტებით, ეკუთვნოდა იმუამად პატიმრობაში მყოფ საერთო ნაცნობს – ლ. შ-ს, ხოლო თ. კ-მ კი იცოდა მათი ადგილსამყოფელი. მიუხედავად უარყოფითი პასუხისა, გ. გ-მა და ნ. ქ-მ დასახელებული ნივთების მომავალში გადაცემის მოთხოვნით განაგრძეს მისი ცემა, ხოლო მცირე ხანში მათ შეუერთდა გ. გ-ს მფლობელობაში არსებული ავტომანქანით შემთხვევის ადგილზე მისული ბ. მ-ც, რომელმაც ნ. ქ-ს, მისივე თხოვნით, გადასცა ხელებეტი, რა დროსაც ემუქრებოდნენ მას მოკვლით, თუ იგი მათ მოთხოვნას არ შეასრულებდა. აღნიშნულის შემდგომ გ. გ-მა და ბ. მ-მ თ. კ-ის ცემა განაგრძეს ხელებით, ხოლო ნ. ქ-მ – ხელეკეტით.

გარდა ამისა, გ. გ. მოკვლის მუქარას გამოხატავდა დანის დემონსტრირებითაც. მუქარის, ძალადობისა და ფსიქოლოგიური ზენოლის ქვეშ მყოფი თ. კ-ე იძულებული გახდა, დაპირებოდა ბოროტმოქმედებს, რომ დიდი ოდენობით ფულად თანხას – 15 000 აშშ დოლარს (ე.ო. დაახლოებით 36 000 ლარს) და 50 აბ ნარკოტიკულ საშუალება „სუბოქსინს“ თავად გადასცემდა მათ 2017 წლის 10 ივლისისათვის, რის შემდეგაც გ. გ-მა და მისმა თანმხლებმა პირებმა თ. კ-ე მისივე ავტომანქანით დატოვეს ქალაქ ზ-ს ტერიტორიაზე.

2018 წლის 17 იანვარს გ. გ-მ უკანონოდ შეიძინა ორ ე.ნ. „ბაშად“ დაფასოებული, დიდი ოდენობით – 0,5354 გრ ნარკოტიკული საშუალება, „ჰეროინის“ შემცველი ფხვნილი, რომელიც უკანონოდ შეინახა თავისავე შარვლის წინა, მარცხენა ჯიბემი. იმავე დღეს, 03:10 საათზე, გ. გ. ქ. ზ-ს მიმართულებით ავტომანქანით მოძრაობისას, თ-ს საავტომობილო მაგისტრალზე, ზ-ს რაიონის სოფელ წევას გადასახვევთან, გააჩერეს პოლიციის მუშაკებმა, რა დროსაც პირადი ჩხრეკის შედეგად მისივე შარვლის წინა, მარცხენა ჯიბიდან ამოუღეს ზემოაღნიშნული ნარკოტიკული საშუალება.

3. ქუთაისის საქალაქო სასამართლოს 2018 წლის 11 დეკემბრის განაჩენით:

3.1 გ. გ. ცნობილ იქნა დამნაშავედ და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა:

საქართველოს სსკ-ის 126-ე მუხლის 1¹ ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით – თავისუფლების აღკვეთა 1 წლითა 6 თვით;

საქართველოს სსკ-ის 181-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და „გ“ ქვეპუნქტებით – თავისუფლების აღკვეთა 5 წლით;

საქართველოს სსკ-ის 260-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით – თავისუფლების აღკვეთა 5 წლით;

საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, თანაბარი სასჯელებიდან ერთმა სასჯელმა შთანთქა მეორე სასჯელი, ხოლო უფრო მკაცრმა სასჯელმა შთანთქა ნაკლებად მკაცრი სასჯელი და გ. გ-ს საბოლოო სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 5 წლით;

საქართველოს სსკ-ის 62-ე მუხლის მე-3 ნაწილის თანახმად, გ. გ-ს სასჯელის ვადაში ჩაეთვალა სასამართლო განხილვამდე დაკავებისა და პატიმრობის დრო – 2018 წლის 17 იანვრიდან 19 იანვრის ჩათვლით და სასჯელის მოხდის ვადის ათვლა დაეწყო განმეორებით დაკავების მომენტიდან – 2018 წლის 23 მარტიდან;

გ. გ-ს სასარგებლოდ გირაოს შემტანს (ბ. მ-ს) განაჩენის აღსრულებიდან 1 თვის ვადაში უნდა დაუბრუნდეს 2018 წლის 19 იანვარს გირაოს სახით შეტანილი ფულადი თანხა – 7000 ლარი;

„ნარკოტიკული დანაშაულის წინააღმდეგ ბრძოლის შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-2 მუხლისა და მე-3 მუხლის მე-3 ნაწილის საფუძველზე გ. გ-ს 5 წლით ჩამოერთვა სატრანსპორტო საშუალების მართვის უფლება; საადვოკატო საქმიანობის უფლება; პედაგოგიური და საგანმანათლებლო დაწესებულებაში საქმიანობის უფლება; სახელმწიფო და ადგილობრივი თვითმმართველობის სახაზინო (საბიუჯეტო) დაწესებულებებში – საჯარო ხელისუფლების ორგანოებში საქმიანობის უფლება; პასიური საარჩევნო უფლება; იარაღის დამზადების, შექნის, შენახვისა და ტარების უფლება, ხოლო 10 წლით – საექიმო ან/და ფარმაცევტული საქმიანობის უფლება, აგრეთვე აფთიაქის დაუქმნების, ხელმძღვანელობისა და წარმომადგენლობის უფლება.

3.2. ბ. მ-ე ცნობილ იქნა დამნაშავედ და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა:

საქართველოს სსკ-ის 126-ე მუხლის 1^ს ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით – თავისუფლების აღკვეთა 1 წლითა და 6 თვით;

საქართველოს სსკ-ის 181-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და „გ“ ქვეპუნქტებით – თავისუფლების აღკვეთა 5 წლით;

საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-3 ნაწილის თანახმად, უფრო მკაცრმა სასჯელმა შთანთქა ნაკლებად მკაცრი სასჯელი და ბ. მ-ს საბოლოო სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 5 წლით;

საქართველოს სსკ-ის 62-ე მუხლის მე-3 ნაწილის თანახმად, ბ. მ-ს სასჯელის ვადაში ჩაეთვალა სასამართლო განხილვამდე პატიმრობაში ყოფნის დრო და მისი მოხდის ვადის ათვლა დაეწყო დაკავების მომენტიდან – 2018 წლის 23 მარტიდან.

3.3. 6. ქ-ე ცნობილ იქნა დამნაშავედ და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა:

საქართველოს სსკ-ის 126-ე მუხლის 1¹ ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით – თავისუფლების აღკვეთა 1 წლითა და 6 თვით;

საქართველოს სსკ-ის 181-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და „გ“ ქვეპუნქტებით – თავისუფლების აღკვეთა 5 წლით;

საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, უფრო მკაცრმა სასჯელმა შთანთქა ნაკლებად მკაცრი სასჯელი და 6. ქ-ს საბოლოო სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 5 წლით;

მსჯავრდებულ 6. ქ-ს თავისუფლების აღკვეთის სახით დანიშნული სასჯელის მოხდის ვადის ათვლა დაეწყო დაპატიმრების მომენტიდან – 2018 წლის 11 დეკემბრიდან;

6. ქ-ის მიმართ ქუთაისის საქალაქო სასამართლოს 2018 წლის 12 ოქტომბრის განჩინებით შერჩეული აღკვეთის ღონისძიება – გირაო და საქართველოს სსკ-ის 199-ე მუხლის მე-2 ნაწილის საფუძვლზე გამოყენებული გალდებულებები გაუქმდა და განაჩენის აღსრულებიდან ერთი თვის ვადაში, ქუთაისის საქალაქო სასამართლოს 2018 წლის 23 ოქტომბრის განჩინებით 6. ქ-ის მიმართ აღკვეთის ღონისძიების სახით შეფარდებული – 15000 ლარი გირაოს უზრუნველსაყოფად გ. ქ-ის (პ/ნ ...) საკუთრებაში არსებული უძრავი ქონების – მდებარე ქ. ზ...., ... (საკადასტრო კოდი 3.....) – 15000 ლარის ღირებულების წილზე დადგბული ყადაღა უნდა მოიხსნას.

4. აღნიშნული განაჩენი სააპელაციო წესით გაასაჩივრეს მსჯავრდებულებმა – გ. გ-მა, ბ. მ-მ, 6. ქ-მ და მათმა ადვოკატმა ს. ბ-მა და ითხოვეს ქუთაისის საქალაქო სასამართლოს 2018 წლის 11 დეკემბრის გამამტყუნებელი განაჩენის გაუქმება და მათ მიმართ გამამართლებელი განაჩენის დადგენა.

5. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს 2021 წლის 23 მარტის განაჩენით მსჯავრდებულების – ბ. მ-ის, 6. ქ-ისა და მათი ინტერესების დამცველი ადვოკატის – ს. ბ-ის სააპელაციო საჩივარი დაკმაყოფილდა ხოლო მსჯავრდებულ გ. გ-სა და მისი ინტერესების დამცველი ადვოკატის – ს. ბ-ის სააპელაციო საჩივარი დაკმაყოფილდა ნაწილობრივ; ქუთაისის საქალაქო სასამართლოს 2018 წლის 11 დეკემბრის განაჩენის შევიდა ცვლილება და ჩამოყალიბდა შემდეგი რედაქციით:

5.1. გ. გ. ცნობილ იქნა უდანაშაულოდ საქართველოს სსკ-ის 126-ე მუხლის 1¹ ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით, საქართველოს სსკ-ის 181-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და „გ“ ქვეპუნქტებით და გამართლდა;

გ. გ. ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 260-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით და სასჯელის სახედ და ზომად

განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 5 წლით, „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2021 წლის 11 იანვრის კანონის მე-6 მუხლის პირველი პუნქტის საფუძველზე, გაუნახევრდა დანიშნული სასჯელი და საბოლოოდ განესაზღვრა 2 წლითა და 6 თვით თავისუფლების აღკვეთა;

საქართველოს სსკ-ის 62-ე მუხლის მე-3 ნაწილის თანახმად, გ. გ-ს სასჯელის ვადაში ჩატვალა სასამართლო განხილვამდე დაკავებისა და პატიმრობის დრო – 2018 წლის 17 იანვრიდან 19 იანვრის ჩატვლით და სასჯელის მოხდის ვადის ათვლა დაეწყო განმეორებით დაკავების მომენტიდან – 2018 წლის 23 მარტიდან;

გ. გ. დაუყოვნებლივ გათავისუფლდა პენიტენციური დაწესებულებიდან;

გ. გ-ს სასარგებლოდ გირაოს შემტანს (ბ. მ-ს) განაჩენის აღსრულებიდან 1 თვის ვადაში უნდა დაუბრუნდეს 2018 წლის 19 იანვარს გირაოს სახით შეტანილი ფულადი თანხა – 7000 ლარი;

„ნარკოტიკული დანაშაულის წინააღმდეგ ბრძოლის შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-2 მუხლისა და მე-3 მუხლის მე-3 ნაწილის საფუძველზე გ. გ-ს 5 წლით ჩამოერთვა სატრანსპორტო საშუალების მართვის უფლება; საადვოკატო საქმიანობის უფლება; პედაგოგიური და საგანმანათლებლო დაწესებულებაში საქმიანობის უფლება; სახელმწიფო და ადგილობრივი თვითმმართველობის სახაზინო (საბიუჯეტო) დაწესებულებებში – საჯარო ხელისუფლების ორგანოებში საქმიანობის უფლება; პასიური საარჩევნო უფლება; იარაღის დამზადების, შექნის, შენახვისა და ტარების უფლება, ხოლო 10 წლით – საექიმო ან/და ფარმაცევტული საქმიანობის უფლება, აგრეთვე აფთიაქის დაუქმნების, ხელმძღვანელობისა და წარმომადგენლობის უფლება.

5.2. ბ. მ-ე ცნობილ იქნა უდანაშაულოდ საქართველოს სსკ-ის 126-ე მუხლის 1¹ ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტითა და საქართველოს სსკ-ის 181-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და „გ“ ქვეპუნქტებით და გამართლდა;

ბ. მ-ე დაუყოვნებლივ გათავისუფლდა პენიტენციური დაწესებულებიდან.

5.3. ნ. ქ-ე ცნობილ იქნა უდანაშაულოდ საქართველოს სსკ-ის 126-ე მუხლის 1¹ ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტითა და საქართველოს სსკ-ის 181-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და „გ“ ქვეპუნქტებით და გამართლდა;

ნ. ქ-ე დაუყოვნებლივ გათავისუფლდა პენიტენციური დაწესებულებიდან;

ნ. ქ-ის მიმართ ქუთაისის საქალაქო სასამართლოს 2018 წლის 12 ოქტომბრის განჩინებით შერჩეული აღკვეთის ღონისძიება – გი-

რაოდა საქართველოს სსკ-ის 199-ე მუხლის მე-2 ნაწილის საფუძველზე გამოყენებული ვალდებულებები გაუქმდა და განაჩენის აღსრულებიდან ერთი თვის ვადაში, ქუთაისის საქალაქო სასამართლოს 2018 წლის 23 ოქტომბრის განჩინებით ნ. ქ-ის მიმართ აღკვეთის ღონისძიების სახით შეფარდებული – 15000 ლარი გირაოს უზრუნველსაყოფად გ. ქ-ის (პ/ნ ...) საკუთრებაში არსებული უძრავი ქონების – მდებარე ქ. ზ., ... (საკადასტრო კოდი ...) – 15000 (თხუთმეტი ათასი) ლარის ღირებულების ნილზე დადებული ყადაღა უნდა მოიხსნას.

6. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს განაჩენი საკასაციო წესით გაასაჩივრა დასავლეთ საქართველოს საოლქო პროკურატურის საპროკურორო სამმართველოს უფროსმა ი. კოძახიძემ და საკასაციო საჩივრით ითხოვა ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს 2021 წლის 23 მარტის განაჩენში ცვლილების შეტანა და გ. გ-ს, ნ. ქ-ისა და პ. მ-ის საქართველოს სსკ-ის 126-ე მუხლის 1¹ ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტითა და საქართველოს სსკ-ის 181-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და „გ“ ქვეპუნქტებით დამნაშავედ ცნობა.

7. საკასაციო სასამართლოს სხდომაზე პროკურორმა ირაკლი კოძახიძემ მხარი დაუჭირა საკასაციო საჩივრას და მოითხოვა მისი დაკმაყოფილება.

8. დაცვის მხარე არ დაეთანხმა პროკურორის საკასაციო საჩივრას და ითხოვა გაასაჩივრებული განაჩენის უცვლელად დატოვება იმ მოტივით, რომ ბრალდების მხარის პოზიცია აგებულია მხოლოდ დაზარალებულის და მისი ოჯახის ნევრების ირიბ ჩვენებებზე:

8.1. ადვოკატმა ს. ბ-მა მიუთითა, რომ: თ. კ-ე ჩართული იყო ნარკოტიკული საშუალების რეალიზაციაში ლ. შ-ის დაპატიმრების შემდეგ, რომელიც ასევე ნარკოტიკული საშუალების გამსაღებელია. სამართალდამცავი ორგანოს თანამშრომლებისაგან თ. კ-მ მიიღო შეთავაზება, რომ გათავისუფლდებოდა პასუხისმგებლობისაგან, თუ „დააჭირინებდა“ ნარკოტიკული საშუალების მომხმარებლებს. ნ. ქ-ე, გ. გ. და პ. მ-ე კი იყვნენ ნარკოტიკული საშუალების აქტიური მომხმარებლები. შესაბამისად, დაზარალებულმა თ. კ-შ ცოლს სთხოვა დაეჩემიტა, რათა შემდეგ დაზიანებები აესახა ფოტოებზე და მიერნოდებინათ სამართალდამცავი ორგანოსათვის იმის დასადასტურებლად, თითქოს, გამართლებულებმა სასაფლაოზე სცემეს; შესაბამისად, დაზარალებულ თ. კ-ს დაზიანებები მიაყენა მეუღლემ ჩქმეტით და არა გამართლებულმა პირებმა – ბეისბოლის ჯობისა და ხელის დარტყმებით; გამართლებულების უდანაშაულობას ადასტურებს სატელეფონო კომუნიკაციის ფარული მიყურადება-ჩანერის მასალები, სადაც მათი მხრიდან არ ფიქსირდება არც ნარკოტიკული საშუალების და არც ფულის მოთხოვნა; ნ. ქ-ს, გ. გ-

ს და ბ. მ-ს ბრალი წარუდგინეს მოგვიანებით, რის გამოც დაცვის მხარეს არ მიეცა შესაძლებლობა, მოეპოვებინა და სასამართლოს-თვის წარედგინა მტკიცებულებები, რომლებიც მათ უდანაშაულობას ადასტურებდა; დაზარალებული ნ. ქ-ს არ იცნობდა, რადგან ის ს-სი ახალი ჩამოსული იყო, ხოლო გ. გ-ს და ბ. მ-ს კარგად იცნობდა, დაზარალებული გაიზარდა ბ. მ-ესთან ერთად, ისინი არიან ნათესავები.

8.2. ნ. ქ-მ დამატებით მიუთითა, რომ: თავს არ ცნობს დამანაშავედ, რადგან ბრალად წარდგენილი ქმედება არც მას და არც გ. გ-ს ან/და ბ. მ-ს არ ჩაუდენია; საგამოძიებო ორგანოს თანამშრომლებმა ბრალი წარუყენეს მოგვიანებით, რის გამოც მოესპო საშუალება, მოეპოვებინა მტკიცებულებები, მათ შორის, ჩაეტარებინა დაზარალებულის დაზიანებების შესახებ ალტერნატიული ექსპერტიზა; მას სურდა თ. კ-ის ავტომანქანის შექნა და შემონმება, რის გამოც დაზარალებულის თანხმობით წავიდნენ მის (ნ. ქ-ის) ბიძებთან, რომლებიც არიან თუნუქის ხელოსნები და მუშაობენ მისი (ნ. ქ-ის) სახლისა და სასაფლაოს გვერდზე მდებარე სახელოსნოში; რაც შეეხება დაზარალებულის კაფეს გვერდზე არსებულ პროფილაქტიკას და შ. ხ-ს, ის არის საბურავების ხელოსანი და არ შეუძლია შეამონმოს ავტომანქანის თუნუქი და დაადასტუროს, ავტომანქანა დამტვრებული და აღდგენილი არის თუ არა.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო სასამართლომ შეისწავლა სისხლის სამართლის საქ-მის მასალები, შეამონმა ბრალდების მხარის საკასაციო საჩივრის მოთხოვნების საფუძვლიანობა და მითჩნია, რომ საჩივარი უნდა დაკ-მაყოფილდეს და გასაჩივრებული განაჩენი უნდა შეიცვალოს, შემ-დეგ გარემოებათა გამო:

2. სასამართლო ითვალისწინებს, რომ საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის (შემდგომში – საქართველოს სსსკ-ის) 306-ე მუხლის მე-4 ნაწილის თანახმად, საკასაციო საჩივარი განიხილება საჩივრისა და მისი შესაგებლის ფარგლებში. მოცემულ შემთხვევაში სააპელაციო სასამართლოს განაჩენი გაასაჩივრა პროცესურორმა და ითხოვა გ. გ-ს, ნ. ქ-ისა და ბ. მ-ის საქართველოს სსკ-ის 126-ე მუხლის 1¹ ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტითა და საქართველოს სსკ-ის 181-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და „გ“ ქვეპუნქტებით დამნაშავედ ცნობა.

3. სასამართლო ითვალისწინებს, რომ სააპელაციო სასამართლოს განაჩენი დაცვის მხარეს არ გაუსაჩივრებია გ. გ-ს საქართველოს სსკ-ის 260-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით მსჯავრდებისა და „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2021 წლის 11 იან-

ვრის კანონის საფუძველზე სასჯელის ნაწილში. შესაბამისად, სა-სამართლო არ იმსჯელებს აღნიშნულთან დაკავშირებით, მითუფ-რო, საქმეზე წარმოდგენილი მტკიცებულებების ანალიზით არ იკ-ვეთება ისეთი გარემოება, რომელმაც შესაძლოა საეჭვო გახადოს გ. გ-ს მითითებული მსჯავრდება.

4. სასამართლო ითვალისწინებს ზედა ინსტანციის სასამართლო-ების უფლებას დაეთანხმონ ქვედა ინსტანციის სასამართლოს და-საბუთებას, საფუძვლების გამეორების გარეშე (იხ., Hirvisaari v. Finland, no49684/99, §30, ECtHR, 25/12/2001), ასევე იმ გარემოებას, რომ ქვედა ინსტანციის სასამართლოს მსჯელობის გაზიარება არ არ-ღვევს დასაბუთებული გადაწყვეტილების უფლებას (იხ., Gorou v. Greece (No. 2) no 12686/03, §37, §41, ECtHR, 20/03/2009) და მიზანშეწო-ნილად არ მიაჩინია გასაჩივრებულ განაჩენები მოყვანილი იმ და-საბუთების გამეორება, რომელსაც ეთანხმება.

5. საქმეში წარმოდგენილი მტკიცებულებების ერთობლიობით გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტით დასტურდება სადაც დანა-შაულების ჩადენში გამართლებული პირების – გ. გ-ს, ბ. მ-ისა და ნ. ქ-ის (მემდგომში – გამართლებულების) მიერ ბრალად წარდგენი-ლი თითოეული დანაშაულებრივი ქმედების ჩადენა.

6. დაზარალებულმა თ. კ-მ სასამართლო სხდომაზე განმარტა, რომ 2017 წლის 1 ივლისს იმყოფებოდა სწრაფი კვების ობიექტში, რომელიც მასთან ერთად ეკუთვნოდა ს. შ-ს და რომლის წინაც გა-საყიდად ეყენა კუთვნილი „ტოიოტა პრიუსის“ მარკის ავტომანქა-ნა. ობიექტში შევიდნენ გ. გ., ბ. მ-ე და ნ. ქ-ე. ამ უკანასკნელმა უთ-ხრა, რომ სურდა გასაყიდი ავტომანქანის შემოწმება. თ. კ-ე, ნ. ქ-ე და გ. გ. ჩასხდნენ ავტომანქანაში და წავიდნენ შესამოწმებლად. ნ-ი, რომელიც იჯდა საჭესთან, მივიდა სოფელ ფ-ს სასაფლაოზე, რო-გორც კი გააჩერა ავტომანქანა და თ. კ-მ ჰკითხა, რატომ მიიყვანეს სასაფლაოს ტერიტორიაზე, ნ. ქ-მ ხელი დაარტყა. გ. გ-მა და ნ. ქ-მ მასზე დაიწყეს ზენოლა. საუბრისას განუმარტეს, რომ ლ. შ. ყიდდა ნარკოტიკულ საშუალება – სუბოტექსს, ხოლო თ. კ-მ იცოდა, სად ჰქონდა ლ. შ-ს ნარკოტიკი და თანხა შენხსული. უთხრეს, რომ 10 ივლისს უნდა მიეტანა 15 000 აშშ დოლარი და 50 აპი სუბოტექსი. დაზარალებულმა განმარტა, რომ მას ლ. შ-ის ნარკოტიკის შესახებ ინფორმაცია არ ჰქონდა, თუმცა ისინი უმეორებდნენ, რომ ლ. შ. მას დაუტოვებდა, რადგან მას დაჰყვებოდა საკუთარი ტაქსით (17:50:55). მონმებ განმარტა, რომ სასაფლაოზე მისვლიდან დაახ-ლოებით 15 წუთში მათთან მივიდნენ ბ. მ-ე და გ. ს-ე, მას შემდეგ, რაც დაურევეს (არ ახსოვს ზუსტად რომელმა დაურევა, თუმცა და-რეკვის შემდეგ მალე მივიდნენ). ბეისბოლის ჯონი ავტომანქანი-დან გადმოიტანა ბ. მ-მ და მიაწოდა ნ. ქ-ს. ზენოლას ახდენდნენ ბ.

მ-ე, გ. გ. და ნ-ი ქ-ე, ბეისბოლის ჯოხისა და ხელის დარტყმების პარალელურად, კერძოდ, ნ. ქ-ე თავიდან სცემდა ხელით, შემდეგ ბეისბოლის ჯოხს ურტყამდა ფერდებისა და გვერდების მიდამოში, გ. გ-ს შავი ფერის გასაშლელი დანა ეჭირა ხელში, ასევე ემუქრებოდა ბ. მ-ე. გარდა ამისა, ნ. ქ-ე სთავაზობდა მისი კუთხინილი ავტომანქანა „ჰიუნდაი ელანტრას“ მის სახელზე გადაფორმებას და 15 000 აშშ დოლარიდან 6000 აშშ დოლარის გაქვითვას, რის შემდეგაც მას 10 ივლისს მისაცემი დარჩებოდა მხოლოდ 9000 აშშ დოლარი. გ. ს-ე ავტომანქანიდან გადავიდა, მაგრამ მასთან შეხება არ ჰქონია. მათ გარდა, სხვა გარეშე პირი არ დაუნახავს. თავის გადასარჩენად ყველაფერზე დასთანხმდა.

6.1. დაზარალებულმა განმარტა, რომ სოფელ ფ-ს სასაფლაომ-დე მისასვლელად დასჭირდათ მაქსიმუმ ნახევარი საათი, სასაფლაოზე იყვნენ დახელოებით 2 საათი. როდესაც პასუხობდა, რომ არ იცოდა ლ. შ-ის ნარკოტიკისა და თანხის შესახებ, მას სცემდნენ ხელითა და ბეისბოლის ჯოხით (17:30:39). მისგან დაპირების მიღების შემდეგ, რომ 10 ივლისს თანხასა და ნარკოტიკულ სამუალებას მიუტანდა, წამოვიდნენ სასაფლაოდან. თ. კ-ე და ნ. ქ-ე ჩასხდნენ მის ავტომანქანაში, ეს უკანასკნელი გზაშიც აგრძელებდა უდიერად მოპყრობას მის მიმართ. ტრასაზე გასვლისას ნ. ქ-ე გადაჯდა გ. გ-თან, ხოლო დაზარალებული დაჯდა თავისი ავტომანქანის საჭესთან და წავიდა სწრაფი კვების ობიექტში, სადაც დახვდნენ მშობლები და ცოლისძმა. ოჯახის წევრებთან ერთად წავიდნენ სახლში. მომხდარის შემდეგ არავინ დაკავშირებია. მოწმემ განმარტა, რომ მას ნ. ქ-ის, გ. გ-ს, ბ. მ-ის მიმართ რაიმე ფინანსური ვალდებულება არ გააჩნია. ამ ადამიანებს მისთვის არც ფინანსური დახმარება გაუწევიათ როდესმე (17:34:07). ფ-ს სასაფლაოზე ყოფინისას, მისი ტელეფონი ჰქონდა ნ. ქ-ს და აძლევდა მაშინ, როცა ოჯახის წევრები ურეკავდნენ, საუბრის შემდეგ კი ისევ უკან ართმევდა (18:10:56). როდესაც სახლში დაბრუნდა, მეუღლეს, ცოლისძმას და დედას სთხოვა 15 000 აშშ დოლარის სასწრაფოდ მოძიება, რათა არ მოეკლათ. დაზიანებებზე ფოტოსურათები გადაულო შეუღლებ. მან ავტომანქანაშიც აჩვენა ოჯახის წევრებს დაზიანებული ადგილები და ფოტოები გადაუღეს მანქანაშიც და სახლშიც. ტკივილს გრძნობდა, თუმცა საავადმყოფოში გადაყვანა არ მოუთხოვია, სახლის პირობებში დაუმუშავეს დაზიანებული ადგილები. შემთხვევიდან მეორე დღეს პოლიციაში მივიღნენ დედამისი და მისი მეუღლე. მომხდარის შემდეგ შიშის გამო ის სახლიდან გარეთ არ გადიოდა – მხოლოდ ღამის 12 საათის შემდეგ რამდენჯერმე იყო გასული (17:57:54). დაზარალებულმა დაადასტურა, რომ 10 რიცხვში უნდა მიეტანა ფული და ნარკოტიკი, თუმცა ისინი აღარ შეეხმიანენ

(18:03:15). თანხის შესაგროვებლად ან სესხი უნდა აელოთ ან ბინა უნდა გაეყიდა დედამისს (18:15:33).

6.2. დაზარალებულმა ასევე განმარტა, რომ იმ დღეს, სანამ აღნიშნული პირები შევიდოდნენ სწრაფი კვების ობიექტში, ის, ი. ნ. და ს. შ. მცირე ხნით, მისი ავტომანქანით წავიდნენ დაბა შ-ში, ს. შ-ის საცხოვრებელ სახლში. გზაში შენიშნა, რომ უკან მიჰყებოდა გ. გ-ს ავტომანქანა, რაც არ გაპკვირვებია, რადგან გ. გ-ც შ-სი ცხოვრობს, თუმცა უკანა გზაზე კვლავ შეამჩნია, რომ მითითებული ავტომანქანა უკან მოჰყვებოდა, ამასთან, როგორც კი აუჩქარებდა სვლას, ეს უკანასკნელიც აუჩქარებდა, შენელებისას კი ანელებდა მოძრაობას. გ. გ-ს ავტომანქანა გაპყვა ქალაქ ზ-ამდე. ამის გამო სხვა გზით წავიდა სწრაფი კვების ობიექტში, თუმცა დაახლოებით 10 წუთში ობიექტთან მივიდა გ. გ-ს ავტომანქანაც, სახელმწიფო ნომერით ... რამდენი ადამიანი გადმოვიდა ავტომანქანიდან სწრაფი კვების ობიექტთან, არ ახსოვს. გ. გ-ს, ბ. მ-სა და ნ. ქ-ს თან ახლდა გ. ს-ც, მაგრამ მას ხმა არ ამოულია (17:26:44).

6.3. დაზარალებულმა ასევე განმარტა, რომ ლ. შ-ს იცნობს მრავალი წელია, ბოლო პერიოდში ის ტაქსით დაპყავდა „მეთადონის პროგრამაში“ მონანილეობისათვის (მეთადონით ჩანაცვლებითი თერაპია), ჩამოუყალიბდათ ოჯახური ურთიერთობა, თუმცა არ იცოდა, რომ ლ. შ. ნარკოტიკულ დანაშაულს სჩადიოდა, ამასთან, არასოდეს დაუნახავს, რომ ვინმეს ლ. შ-ისათვის გადაეცა ნარკოტიკული საშუალება. მომხდარ ფაქტამდე ერთი კვირით ადრე ლ. შ. დააკავეს თ-ს ქუჩაზე, თ. კ-ე კი გამოუშვეს. მონმებ ასევე განმარტა, რომ ის იცნობს შ. ხ-ს, რომელსაც მისი სწრაფი კვების ობიექტის ვერდით აქვს ავტოსახელოსნო. 2017 წლის 1 ივლისს მას აღნიშნული პირი არ უნახავს (17:38:59).

7. სასამართლო ითვალისწინებს შერაცხული დანაშაულის ხასიათს, იმ გარემოებას, რომ მსგავსი კატეგორიის დანაშაულები მოწმეთა სიმრავლით არ გამოირჩევა, რის გამოც განსაკუთრებული ყურადღება უნდა მიექცეს დაზარალებულის ჩვენებას, მის თანმიმდევრულობასა და შესაბამისობას საქმეზე დადგენილ სხვა ფაქტობრივ გარემოებებთან, დაზარალებულის მიუკერძოებლობას, პირობებს, რომელშიც მოხდა მტკიცებულების ფორმირება. მოცემულ შემთხვევაში დაზარალებულის ჩვენება თანმიმდევრულია და სრულად შეესაბამება საქმეში არსებულ მტკიცებულებებს, რის გამოც საკასაციო სასამართლოს მისი საეჭვოდ მიჩნევის საფუძველი არ გააჩნია.

8. სასამართლო ითვალისწინებს სატელეფონო კომპანიებიდან გამოთხვილ შემავალი და გამავალი ზარების შესახებ დეტალური ინფორმაციის მონაცემებს. მომსახურე ანძების ადგილმდებარეო-

ბის ანალიზით დგინდება, რომ თ. კ-ის მიერ გადმოცემული ინფორმაცია თანხვდენილია სატელეფონო კომპანიებიდან გამოთხვილ შემავალი და გამავალი ზარების დეტალურ ინფორმაციასთან, კერძოდ, თ. კ-ის, გ. გ-ს, ნ. ქ-ისა და ბ. მ-ის მობილური ტელეფონის ნომრებზე განხორციელებული სატელეფონო ზარებისა და მითო-თებული ნომრების მომსახურე ანქების ადგილმდებარეობასთან. სოფელ ფ-ში მისვლის ფაქტს არც გ. გ., ბ. მ-ე და ნ. ქ-ე უარყოფენ.

9. დაზარალებულ თ. კ-ისა და მოწმეების – ს. შ-ის (დაზარალებულის ბიზნესპარტნიორი) და ი. ნ-ის (დაზარალებულის ცოლის ძმა) ჩვენებებით დადგენილია, რომ შემთხვევის დღეს კვების ობიექტში შევიდნენ გ. გ., ბ. მ-ე და ნ. ქ-ე, ამ უკანასკნელის დაინტერესების შემდეგ დაზარალებული თ. კ-ე კვების ობიექტიდან ავტომანქანის შესამოწმებლად გავიდა ნ. ქ-ესა და გ. გ-თან ერთად; მოწმეებმა ს. შ-მ, ი. ნ-მ, ე. ჯ-მ (დაზარალებულის დედა) და მ. ნ-მ (დაზა-რალებულის მეუღლე) დაადასტურეს, რომ ისინი ცდილობდნენ დაზარალებულთან სატელეფონო კომუნიკაციას, თუმცა იგი პასუხიდა მოკლედ, რომ მალე დაბრუნდებოდა (აღნიშნული დასტურდება სატელეფონო ზარების დეტალური ინფორმაციით); მოწმეებმა – ს. შ-მ, ი. ნ-მ და ე. ჯ-მ ასევე დაადასტურეს, რომ გარკვეული დროის შემდეგ კვების ობიექტში მივიდა ნაცემი თ. კ-ე, რომელსაც ცემის კვალი ემჩნეოდა როგორც სხეულზე, ასევე სახეზე. იგივე დაადასტურა მოწმე მ. ნ-მ, რომელმაც მეუღლეს დაზიანებებზე გადაულო ფოტოსურათები.

10. სასამართლო-სამედიცინო ექსპერტიზის დასკვნით უტყუარდ დასტურდება თ. კ-ის სხეულზე დაზიანებების არსებობა. კერძოდ, დასკვნის თანახმად: 2017 წლის 2 ივლისს მოქალაქე თ. კ-ს მარცხენა მხრის გარეთა ზედაპირზე, ზედა მესამედში აღნიშნება დასწროვ-ირიბად მდებარე, ზოლისებრი ფორმის, არამკვეთრი კიდეებისა და კონტურების მქონე, მოლურჯო ფერის სისხლნაჟღენთი, ზომით: 8,5X1,7სმ; მარცხენა მხრის გარეთა ზედაპირზე, შუა და ზედა მესამედების დონეზე აღენიშნება განივ-ირიბად მდებარე, ასეთივე ფორმისა და ხასიათის სისხლნაჟღენთი, ზომით: 4,7X0,8სმ; მარჯვენა ბეჭზედა მიდამოში აღენიშნება განივ-ირიბად მდებარე, ასეთივე ფორმისა და ხასიათის სისხლნაჟღენთი, ზომით: 2,0X0,8 სმ; გულმკერდის უკანა ზედაპირზე, მარცხენა, ზედა მესამედში აღნიშნება დასწროვ-ირიბად მდებარე, ასეთივე ფორმისა და ხასიათის სისხლნაჟღენთი, ზომით: 9,5X1,5სმ; გარდა ამისა, მარცხენა თვალბუდის მიდამოში, ქვედა ქუთუთოზე აღენიშნება უსწორო ფორმის, ასეთივე ხასიათის სისხლნაჟღენთი, ზომით: 0,8X0,6სმ. დაზიანებები განვითარებულია არიან რაიმე მკვრივ-ბლაგვი საგნის (საგნების) ზემოქმედების შედეგად, ცალ-ცალკე

და ერთად აღებული მიეკუთვნება სხეულის დაზიანებათა მსუბუქ ხარისხს, ჯანმრთელობის მოუშლელელად. ხანდაზმულობით არ ეწინააღმდეგება დადგენილებაში მითითებულ თარიღს.

10.1. ექსპერტიზის დასკვნისა და საქმეში წარმოდგენილი თ. კ-ის დაზიანებების ამსახველი ფოტოსურათების მხედველობაში მიღებით, სასამართლო ვერ გაიზიარებს დაცვის მხარის ვერსიას, რომ დაზიანებები დაზარალებულს მეუღლემ ჩქმეტით მიაყენა.

11. საკასაციო სასამართლო კვლავაც აღნიშნავს, რომ „სასამართლო ინდივიდუალურად უნდა შეაფასოს ყველა მტკიცებულება და ერთმანეთისგან გამოიჯინოს რომელი ჩვენება, ან ჩვენების ნაწილი წარმოადგენს ირიბს და შემდეგ გადაწყვიტოს, რამდენად შესაძლებელია ამ ჩვენების გამოყენება გამამტყუნებელი განაჩენის გამოსატანად“ (იხ. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს 2020 წლის 14 ივლისის განაჩენი №97აპ-20). „შესაძლებელია პირდაპირი მტკიცებულება, მათ შორის პირდაპირი ჩვენებაც ასახავდეს მომხდარ ფაქტს, მაგრამ არა მთლიანად, არამედ მხოლოდ მის ერთ, თუმცა მნიშვნელოვან მონაკვეთს (იხ. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს 2018 წლის 29 მარტის გადაწყვეტილება №626აპ-17 საქმეზე, პუნქტი 34)“. სასამართლო ითვალისწინებს, რომ მოწმეების ჩვენებების ის ნაწილი, სადაც ისინი მიუთითებენ იმ გარემოებებზე, რასაც თავად შეესწრნენ და საკუთარი თვალით ნახეს – წარმოადგენს პირდაპირ ჩვენებას და მასზე ვერ გავრცელდება საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს („საქართველოს მოქალაქე ზურაბ მიქაელ საქართველოს პარლამენტის წინააღმდეგ“ 22/01/2015) გადაწყვეტილება. კერძოდ, მითითებული მოწმეები (ს. შ., ი. ნ., ე. ჯ. და მ. ნ.) თავად შეესწრნენ და საკუთარი თვალით ნახეს: კაფეში გ. გ-ს, ბ. მ-ის და ნ. ქ-ის შესვლა; ავტომანქანის შესამოწმებლად დაზარალებულის გაყვანა; ამ უკანასკნელის მიერ მობილურ ტელეფონთან შეზღუდული კომუნიკაცია; კვების ობიექტში დაზარალებულის შემინებულ მდგომარეობაში, დაზიანებებით დაბრუნება.

12. სასამართლო ითვალისწინებს ჩადენილი დანაშაულის სპეციფიკას და მსგავსი კატეგორიის დანაშაულებში იმ მოწმეთა შეზღუდულ წრეს, რომლებიც შესაძლოა, იყვნენ ბრალად წარდგენილი ქმედებების შემსწრე ან თვითმხილველი. მოცემულ შემთხვევაში, დაზარალებულმა სასაფლაოდან დაბრუნებისთანავე გამართლებულების მიერ ნარკოტიკისა და 15 000 აშშ დოლარის მოთხოვნის შესახებ უამბო და ცემის შედეგად მიღებული დაზიანებები აჩვენა თავის ახლობლებს, რაც მოწმეებმა თანმიმდევრულად და სარჩმუნოდ დაადასტურეს სასამართლოს ხდომაზე. იგივე გაიმეორა დაზარალებულმა საგამოძიებო ექსპერიმენტის დროს, კერძოდ, დეტალურად გა-

იხსენა დანაშაულის ადგილი, სადაც მიიყვანეს და ცემისა და მუქარის ფონზე მოსთხოვეს 15 000 აშშ დოლარი და ნარკოტიკული საშუალება. ამასთან, მოწმეებმა, მათ შორის, ი. ნ-მ და ს. შ-მ განმარტეს, რომ კაფეში დაბრუნებული ნაცემი თ. კ-ე იყო ძალიან აღელვებული და თანმიმდევრულად (დალაგებულად) ვერ საუბრობდა, თუმცა მოყვა სასაფლაოზე მომხდარის შესახებ (15:29:55). სასამართლო ითვალისწინებს დაზარალებულის ფსიქო-ემოციურ მდგომარეობას, მის პირველ განმარტებებს კაფეში დაბრუნებისას (მან პირველივე წუთიდან დაადასტურა, რომ კონკრეტულმა პირებმა მოსთხოვეს ნარკოტიკული საშუალება და ფული, მისატანად კი დაუთქვეს კონკრეტული ვადა), დაზარალებულის ოჯახის წევრების განმარტებას, რომ მომხდარის შემდეგ დაზარალებული გარკვეული პერიოდის განმავლობაში სახლიდან არ გადიოდა.

13. საქმის მასალებით არ დგინდება მიზეზი – რა მოტივი უნდა ჰქონდეს დაზარალებულს, რომ მითითებულ პირებს დააბრალოს იმ დანაშაულის ჩადენა, რომელიც მათ არ ჩაუდენიათ მითუფრო იმ პირობებში, როდესაც გ-მა დაადასტურა, რომ მას და თ. კ-ს ჰქონდათ ჩვეულებრივი ურთიერთობა, მას არ მიუცია საბაბი, რომ თ-ი ნაწყენი ყოფილიყო მასზე; ბ. მ-მ განმარტა, რომ თ-თან ახლობლური დამოკიდებულება ჰქონდა, რაიმე სერიოზული საბაბი არ მიუცია მისთვის, რომ შურისძიების გრძნობა გასჩენოდა, ხოლო ნ. ქ-ბ მიუთითა, რომ თ. კ-ს არ იცნობდა.

14. სასამართლო ვერ გაიზიარებს კასატორის პოზიციას დაზარალებულისა და მოწმეთა ჩვენებებში არსებითი ხასიათის წინააღმდეგობის შესახებ და კვლავაც აღნიშნავს, რომ მტკიცებულებებს შორის შინაარსობრივი კავშირი არ გულისხმობს მათ იდენტურობას; ისინი საქმის ძირითად გარემოებებთან მიმართებით არ უნდა შეიცავდეს წინააღმდეგობრივ ინფორმაციას. მოწმეთა ჩვენებების შინაარსზე გავლენას ახდენს სუბიექტური და ობიექტური ხასიათის მრავალი ფაქტორი, რომელთა გაუთვალისწინებლობამ შესაძლოა, მცდარ დასკვნებამდე მიგვიყვნოს, როგორც თვით ამ მტკიცებულებების რელევანტურობის, ასევე – საქმის ფაქტორივ გარემოებათა თაობაზე..... მოწმეთა ჩვენებებს შორის ურთიერთშესაბამისობის არსებობის დასადგენად სავსებით საქმარისია მათ შორის შინაარსობრივი თანხვედრა იმ ზომით, რომ ისინი ერთგვაროვნად წარმოგვიდგენება საქმისათვის გადამწყვეტი მნიშვნელობის მქონე ერთსა და იმავე გარემოებებს” (მაგ. იხ. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს განაჩენი საქმეზე №626აპ-17; 264აპ-20 განჩინება). მოცემულ შემთხვევაში, მოწმეთა ჩვენება თანხვდენილია, როგორც კაფედან დაზარალებულისა და გამართლებულებულების ერთად გასვლის ნაწილში, ასევე დაზარალებულის მიერ

მიწოდებული ინფორმაციის, მის ფსიქო-ემოციურ მდგომარეობა-სა და სხეულზე მიღებული დაზიანების ადგილმდებარეობებთან მიმართებით. სასამართლო ასევე ითვალისწინებს, რომ არც სასა-მართლოში წარმოდგენილი მტკიცებულებებიდან არ იკვეთება და არც დაცვის მხარეს წარმოუდგენია (საქართველოს სსსკ-ის მე-9 მუხლის საფუძველზე) რამე ფაქტი თუ მტკიცებულება, რაც დაა-დასტურებდა ბრალდების მხარის მიერ მოპოვებული მტკიცებუ-ლებების არასანდობას, ამის შესახებ დაცვის მხარე მხოლოდ ზო-გადად უთითებს, ყოველგვარი მტკიცებულებების გარეშე.

15. სასამართლო ვერ გაიზიარებს გასაჩივრებულ განაჩენში გან-ვითარებულ მსჯელობას მითითებული მოწმეების ჩვენებების სან-დობის საეჭვოდ მიჩნევის შესახებ მოწმეების – შ. ხ-ისა და გ. ს-ის – ჩვენებების საფუძველზე, რომლებიც, სააპელაციო სასამართლოს შეფასებით, სხვაგვარად აღწერენ ფაქტობრივ გარემოებებს.

15.1. მოწმე შ. ხ-ის ჩვენების თანახმად, დაზარალებულ თ. კ-ს იცნობს, კერძოდ, მისი კვების ობიექტი მდებარეობდა შ. ხ-ის ავ-ტომანქანების სახელოსნის გეერდით. 2017 წლის 1 ივლისს 6. ქ-ს და გ. გ-ს ავტომანქანის დასათვალიერებლად გაჰყვა თ. კ-ე, უკან დაბრუნებულს კი პეითხა, გადაწყვიტეს თუ არა მითითებულმა პი-რებმა ავტომანქანის ყიდვა, რაზეც მან უპასუხა, რომ არ მოეწო-ნათ. ამასთან, ადვოკატის კითხვაზე – იყო თუ არა ნაცემი, შ. ხ-მ, მართალია განმარტა, რომ თ. კ-ე არ იყო ნაცემი, იყო ჩვეულ მდგო-მარეობაში (16:10:38), თუმცა მანვე დაადასტურა, რომ მათი საუ-ბარი შემოიფარგლო მხოლოდ მითითებული კითხვა-პასუხით, სხვა საუბარი არ ჰქონიათ. ამ პირობებში კი არადამაჯერებელია მოწმის კატეგორიული მტკიცება, რომ თ. კ-ს არ ჰქონდა დაზიანებები, მი-თუფრო, მოწმეს არ დაუკონკრეტებია, რა დისტანციაზე იდგნენ საუბრისას და ჰქონდა თუ არა შესაძლებლობა, დაენახა, ექსპერ-ტის დასკვნის თანახმად, თ. კ-ის სხეულზე არსებული დაზიანებე-ბი (მაგალითად, მარცხენა თვალბუდის მიდამოში, ქვედა ქუთუ-თოზე, უსწორო ფორმის, სისხლნაჟღენთი, ზომით: 0,8X0,6სმ).

15.2. მოწმე გ. ს-მ დაადასტურა ავტომანქანის შესამოწმებლად კვების ობიექტიდან თ. კ-ის, ნ. ქ-ის და გ. გ-ს გასვლის ფაქტი (16:37:55). მათი წასვლის შემდეგ რამდენიმე წუთში ბ. მ-მ უთხრა, რომ ბიჭებმა დაურეკეს და უთხრეს მიეკითხათ, რადგან იყვნენ ავტომანქანის გარეშე. მივიდნენ სოფელ ფ., ნ. ქ-ის სახლთან, სა-დაც იყვნენ ბიჭები (16:38:07). მოწმემ განმარტა, რომ იმ ადგილის გვერდზე, სადაც იყვნენ გაჩერებულები, დაახლოებით 10 მეტრში არის ბოლო მოსახლე, რომლის ეზოს ღობის იქთ იწყება სასაფ-ლაო. ბიჭებს შორის კონფლიქტი არ დაუნახავს, ადგილზე მისვლი-სას თავდაპირველად დარჩა ავტომანქანაში, რადგან ტელეფონით

ჰქონდა მიმოწერა. ბ. მ-ე გადავიდა და ბიჭებისკენ წავიდა. ხის ჯონი არ დაუნახავს. რამდენიმე წუთის შემდეგ ავტომანქანიდან გადასულმა გაიგონა გ. გ-ს რჩევა – არ ეყიდა ავტომანქანა ნ. ქ-ს. აღნიშნულის შემდეგ თ. კ-ე ჩავდა ავტომანქანში და წავიდა. სასაფლაოზე დაახლოებით 10-15 წუთი დაჰყვეს (16:44:29). სასამართლო ითვალისწინებს, რომ მოწმის ჩვენება არ ადასტურებს დაცვის მხარის ვერსიას, რომ ავტომანქანა შეამოწმებინებს ნ. ქ-ის ბიძებს, მათ (ბიძების) იქ ყოფნას, ნ.- ქ-ის სახლის და სასაფლაოს გვერდზე სახელოსნოს არსებობას, რაზეც უთითებდა მსჯავრდებული ნ. ქ-ე. აღნიშნული ასევე არ დასტურდება თ. კ-ის მონაწილეობით ჩატარებული საგამოძიებო ექსპერიმენტის 2018 წლის 5 მაისის ოქმით. ამდენად, გარდა იმისა, რომ მოწმე გ. ს-ეს კატეგორიულად არ გამოურიცხავს მხარეებს შორის სიტყვიერი ან/და ფიზიკური კონფლიქტი, სასამართლო ითვალისწინებს გამართლებულებთან მოწმის ურთიერთობის ხასიათს.

15.3. მოწმე გ. ს-მ ასევე დაადასტურა, რომ ის სარგებლობდა დაზარალებულის ტაქსის მომსახურებით (16:32:47), შესაბამისად, სასამართლო ვერ გაიზიარებს ადგომატის მტკიცებას, რომ დაზარალებული რეალურად არ იყო ტაქსის მძღოლი, ის ქმნიდა ამგვარ იმიტაციას (ვითომ ტაქსის მძღოლი იყო) და ემსახურებოდა და დაატარებდა მხოლოდ ლ. შ-ს. მოწმემ ასევე განმარტა, რომ, როგორც იცის, შ. არის ძრავის ხელოსანი (16:35:45) და არა – საბურავების ხელოსანი, როგორც ამის უთითებს ნ. ქ-ე.

16. ამდენად, სასამართლო ვერ გაიზიარებს ნ. ქ-ის მტკიცებას, რომ მას ნამდვილად სურდა თ. კ-ის ავტომანქანის შეძენა და შემოწმება, რის გამოც დაზარალებულის თანხმობით წავიდნენ მის (ნ. ქ-ის) ბიძებთან, რომლებიც არიან თუნექის ხელოსნები და მუშაობენ მისი (ნ. ქ-ს) სახლისა და სასაფლაოს გვერდზე მდებარე სახელოსნოში, ეს გარემოება არ დასტურდება საქმეზე გამოკვლეული არცერთი მტკიცებულებით. მათ შორის, მოწმე გ. ს-ემ დაკითხვისას მოუთითა, რომ იყვნენ სოფელ ფ., ნ. ქ-ის სახლთან/სასაფლაოსთან, თუმცა არ დაუდასტურებია არც სახელოსნოს არსებობა (მითუფრო სახელოსნოში ყოფნა) და არც ხელოსნის ადგილზე ყოფნის ფაქტი. შესაბამისად, იმ პირობებში, როდესაც დაცვის მხარე არ უთითებს აღნიშნულ პირთა ვინაობას (ასეთის არსებობის შემთხვევაში), სასამართლოში არ მომხდარა მათი დაკითხვა, დაცვის მხარის ვერსია არ დასტურდება არცერთი მტკიცებულებით, მათ შორის შემთხვევის ადგილზე მყოფი გ. ს-ის ჩვენებით და ის ეწინააღმდეგება დაზარალებულის ჩვენებას, სასამართლო მოკლებულია მისი გაზიარების შესაძლებლობას.

17. სასამართლო ითვალისწინებს, რომ დაზარალებულმა რამდენ-

ჯერმე მიმართა სააპელაციო სასამართლოს გ. გ-ს, ბ. მ-ისა და ნ. ქ-ის მიმართ პრეტენზიის არარსებობის თაობაზე, თუმცა დაზარალებულის პოზიცია და პრეტენზიის არქონა, უპირობოდ არ ადასტურებს შესაბამისი პირების უდანაშაულობას მითუფრო, იმ პირობებში, როდესაც საქართველოს სსსკ-ის 48-ე მუხლის მოთხოვნათა დაცვით დაზარალებულმა სასამართლო სხდომაზე დაადასტურა გ. გ-ს, ბ. მ-ისა და ნ. ქ-ის მიერ მის მიმართ ჩადენილი დანაშაულებრივი ქმედებები (დაცვის მხარეს ჰქონდა მოწმის დაკითხვის საშუალება).

18. სასამართლო ვერ გაიზიარებს ადვოკატის მტკიცებას, რომ თ. კ-ე იყო ნარკოტიკული საშუალების რეალიზატორი და პასუხისმგებლობის თავიდან არიდების მიზნით, სამართალდამცავი ორგანოს თანამშრომლების შეთავაზების შესაბამისად, მოუწია ნარკოტიკული საშუალების მომხმარებლებისათვის, მათ შორის – ნ. ქ-ის, გ. გ-სა და ბ. მ-ისათვის დანაშაულის ჩადენის დაბრალება და პასუხისგებაში მიცემა იმ დანაშაულისათვის, რაც მათ არ ჩაუდენიათ. დაცვის მხარეს არ წარმოუდგენია მტკიცებულება, რომელიც დაადასტურებდა იმ გარემოებას, რომ თ. კ-ე არის/იყო ნარკოტიკული საშუალების გამსაღებელი, ასევე არ მიუთითებია საქმე, სადაც ის დაცვის მხარის მტკიცებით მონაწილეობდა ბრალდების მხარეზე ან ეხმარებოდა გამოძიებას. ამასთან, გაურკვეველია, თუკი დაცვის მხარის პოზიციით, ერთი მხრივ, თ. კ-ე იყო რეალიზატორი და ამის შესახებ ინფორმირებული იყვნენ სამართალდამცავი ორგანოს წარმომადგენლები, რომლებმაც შესთავაზეს ნარკოტიკული საშუალების მომხმარებლების მხილებაში დახმარება, ხოლო, მეორე მხრივ, გამართლებულები იყვნენ ნარკოტიკული საშუალების მომხმარებლები (რაც უკავშირდება ნარკოტიკული საშუალების უკანონო შეძენა-შენახვა-მოხმარებას) და, მათ შორის, თ. კ-ისგან იძენდნენ ნარკოტიკის და შესაძლოა (როგორც ამას ადვოკატი უთითებს) განსახილველი დანამაშაულებრივი ქმედების ჩადენის დღესაც შეიძინეს, თ. კ-მ რატომ დააბრალა იმ დანაშაულების ჩადენა (რისთვისაც, დაცვის მხარის მტკიცებით, ცოლს დააჩქმეტინა სხეული), რომელიც მათ არ ჩაუდენიათ და რატომ არ ითანამშრომლა გამოძიებასთან – ამხილა ადვოკატის მიერ მითითებული დანაშაულის ჩადენაში.

19. საკასაციო სასამართლო ასევე ვერ გაიზიარებს დაცვის მხარის მტკიცებას, რომ გ. გ-ს, ნ. ქ-ს და ბ. მ-ს ბრალდების შესახებ დადგენილების დაგვიანებით წარდგენის გამო შეეზღუდათ მტკიცებულებების მოპოვებისა და სასამართლოში წარმოდგენის შესაძლებლობა. სასამართლო ითვალისწინებს, რომ დაცვის მხარეს არ გამოუყენებია საქართველოს სსსკ-ის 169-ე მუხლის მე-7 ნაწილით გათვალისწინებული გასაჩივრების მექანიზმი და არც თავისი პოზიციის დამადასტურებელი ის მტკიცებულებები წარმოუდგენია,

რომლებზეც მიუთითებდა როგორც ნ. ქ-ე, ასევე ს. ბ-ი (მაგალითად: ნ. ქ-ის ბიძები, რომლებიც დაადასტურებდნენ შემთხვევის დღეს ავტომანქანის მათთან და არა – სასაფლაოზე მიყვანისა და შემოწმების ფაქტს, ასეთის არსებობის შემთხვევაში ნ. ქ-ის სახლის მიმდებარედ მის მიერ მითითებული ავტოსახელოსნოს არსებობა; მოწმები, რომლებიც დაადასტურებდნენ თ. კ-ის მიერ ნარკოტიკული საშუალების გასაღებას ან/და ნარკოტიკული დანაშაულის საქმეებში გამოძიებასთან თანამშრომლობას და სხვა), რაც სასამართლოს მისცემდა შესაძლებლობას ეჭვი შეეტანა დაზარალებულის ჩვენების სანდორბაში.

20. სასამართლო კვლავაც აღნიშნავს, რომ საქართველოს სსსკ-ის მე-9 მუხლის თანახმად, სამართალნარმოება სისხლისსამართლებრივი დევნის დაწყებისთანავე ხორციელდება მხარეთა თანასწორობისა და შეჯიბრებითობის საფუძველზე და დაცვის მხარეს ენიჭება სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსით დადგენილი წესით, როგორც ნარმოდგენილი მტკიცებულების გამოკვლევის, ასევე მტკიცებულების დამიუკიდებლად ან სასამართლოს მეშვეობით მოპოვების და ნარმოდგენის უფლება (იხ. უზენაესი სასამართლოს 2021 წლის 8 იანვრის №951აპ-20 გადაწყვეტილება; 2021 წლის 4 იანვრის №925აპ-20 გადაწყვეტილება; 2020 წლის 17 ივლის №30აპ-20 გადაწყვეტილება; 2021 წლის 9 ივლისის განაჩენი №669აპ-20, II-56). სასამართლო ითვალისწინებს, რომ შეჯიბრებითი მოდელის ფუნდამენტურ ნიშანს ნარმოდგენს „სასამართლოში ჭეშმარიტების დამტკიცების ფუნქციის მხარეთა ინიციატივისთვის მინდობა. ... შეჯიბრებითი პროცესი დაფუძნებულია რწმენაზე, რომ სათანადო მომზადებული და დაინტერესებული მხარეები სასამართლოს ნარუდგენენ საქმარის ინფორმაციასა და არგუმენტებს, ხოლო მოსამართლის ძირითად ამოცანას მხარეთათვის ასეთი შესაძლებლობის უზრუნველყოფა ნარმოდგენს....მხარეები წყვეტენ, რა მტკიცებულებებს და არგუმენტებს ნარუდგენენ სასამართლოს და რა საკითხებზე იდავებენ (საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს 2015 წლის 29 სექტემბრის გადაწყვეტილება №3/1/608,609 საქართველოს უზენაესი სასამართლოს კონსტიტუციურ ნარდგინებაზე, II-15). სასამართლო ითვალისწინებს საქართველოს სსსკ-ის 25-ე მუხლის დანაწესს და ვინაიდან არ დასტურდება, რომ დაცვის მხარეს არ მიეცა მის მიერვე მითითებული მოწმების (ნ. ქ-ის ბიძების) ნარმოდგენისა და დაკითხვის შესაძლებლობა – სასამართლო მოკლებულია დაცვის მხარის ზემოთ აღნიშნული პოზიციის გაზიარების შესაძლებლობას.

21. საკასაციო სასამართლო ასევე ითვალისწინებს საქმეში წარმოდგენილ ფარული საგამოძიებო მოქმედებების – სააბონენტო

ნომრებზე სატელეფონო კომუნიკაციის ფარული მიყურადება-ჩანერის შედეგად მოპოვებულ ინფორმაციასა და შესაბამის კრებსებს, მათ შორის 2017 წლის 9 ივლისის, 10 ივლისის, 13 ივლისის სატელეფონო საუბრებს.

22. სასამართლო ითვალისწინებს, რომ გამოძალვა ფორმალური შემადგენლობის დანაშაულია და იგი დამთავრებულია ნივთის ან ქონებრივი უფლების გადაცემის ან ქონებრივი სარგებლობის მოთხოვნის მომენტიდან, რასაც ერთვის დაზარალებულის ან მისი ახლო ნათესავის მიმართ ძალადობის გამოყენების ან მათი ნივთის განადგურების ან დაზიანების ანდა მათთვის სახელის გამტები ცნობის გახმაურების ან სხვა ისეთი ცნობის გავრცელების მუქარა, რომელმაც შეიძლება არსებითად დააზიანოს მათი უფლებები.

23. ამდენად, ნარმოდგენილი მტკიცებულებებით გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტით დასტურდება გ. გ-ს, ბ. მ-ისა და ნ. ქ-ის მიერ საქართველოს სსკ-ის 126-ე მუხლის 1¹ ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტითა და საქართველოს სსკ-ის 181-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და „გ“ ქვეპუნქტებით გათვალისწინებული დანაშაულების ჩადენა.

24. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, ბრალდების მხარის საკასაციო საჩივარი უნდა დაკამაყოფილდეს და ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს 2021 წლის 23 მარტის განაჩენში უნდა შევიდეს ცვლილება. ამასთან, გ. გ-ს მსჯავრდება და სასჯელი საქართველოს სსკ-ის 260-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით უნდა დარჩეს უცვლელად.

25. სასამართლო ითვალისწინებს, რომ სამართლიანი სასამართლოს უფლება სასამართლოებს ავალდებულებს, ნათლად მიუთითონ საფუძვლები, რომლებსაც დაეყრდნენ გადაწყვეტილების მიღებისას. ვალდებულების ფარგლები შეიძლება განსხვავდებოდეს სადაც გადაწყვეტილების ბუნებიდან გამომდინარე და ის უნდა განისაზღვროს თითოეული საქმის გარემონტების გათვალისწინებით. ზემოაღნიშნული ვალდებულება არ მოითხოვს მომჩინების მიერ ნარმოდგენილ ყველა არგუმენტზე დეტალური პასუხის გაცემას (იხ. Fomin v. Moldova, ECtHR, no. 36755/06, § 31; 11/11/2011), გადაწყვეტილებიდან ნათლად უნდა ჩანდეს, რომ განხილულ იქნა საქმის არსებითი საკითხები (Lobzhanidze and Peradze v. Georgia, ECtHR, no. 21447/11, no. 35839/11, §65, 66; 27/02/2020).

26. საქართველოს სსსკ-ის 259-ე მუხლის მე-4 ნაწილის თანახმად, სასამართლოს განაჩენი სამართლიანია, თუ დანიშნული სასჯელი შეესაბამება მსჯავრდებულის პიროვნებასა და მის მიერ ჩადენილი დანაშაულის სიმძიმეს. „სასჯელი უნდა იყოს ქმედებით გამოწვევად საფრთხესთან გონივრულ პროპორციაში ... სასჯელის დაკისრება უნდა მოხდეს დანაშაულის ინდივიდუალური გარემოე-

ბების გათვალისწინებით“ (იხ. საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს 2015 წლის 24 ოქტომბრის №1/4/592 გადაწყვეტილება საქმეზე „საქართველოს მოქალაქე ბექა წიქარიშვილი საქართველოს პარლამენტის წინააღმდეგ“, II-38).

27. სასამართლო მხედველობაში იღებს საქართველოს სსკ-ის 39-ე და 53-ე მუხლების მოთხოვნებს და ითვალისწინებს, მათ შორის გ. გ-ს, პ. მ-ისა და ნ. ქ-ის პიროვნულ მახასიათებლებს, ჩადენილი ქმედებების ხასიათს, დანაშაულებრივი ქმედებების შედეგს, ქცევას დანაშაულის ჩადენის შემდეგ, პასუხისმგებლობის შემამსუბურებელი და დამამძიმებელი გარემოებების არარსებობას და მიაჩნია, რომ გ. გ-ს, პ. მ-სა და ნ. ქ-ს სასჯელის ზომად უნდა განესაზღვროთ, შესაბამისი მუხლის სანქციით გათვალისწინებული თავისუფლების აღკვეთა, თითოეულს: საქართველოს სსკ-ის 126-ე მუხლის 1¹ ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით – თავისუფლების აღკვეთა 1 წლითა 6 თვით, ხოლო საქართველოს სსკ-ის 181-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და „გ“ ქვეპუნქტით – თავისუფლების აღკვეთა 5 წლით. მითითებული სასჯელი სრულად უზრუნველყოფს სასჯელის მიზნებს – დამნაშავის რესოციალიზაციას, ახალი დანაშაულის თავიდან აცილებასა და სამართლიანობის აღდგენას.

28. სასამართლო ითვალისწინებს, რომ „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2021 წლის 11 იანვრის კანონის მე-3 მუხლის მე-3 პუნქტის თანახმად, სასჯელისაგან უნდა გათავისუფლდეს პირი, რომელმაც ჩაიდინა საქართველოს სსკ-ის 126-ე მუხლის (გარდა ოჯახური დანაშაულის ჩადენის შემთხვევისა) 1¹ ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაული, თუ თითოეული დაზარალებული ამ კანონის აღსრულებისას გამოძიების ორგანოს ან სასამართლოს წინაშე თანხმობას განაცხადებს, რომ აღნიშნულ პირზე გაერცელდეს ამ პუნქტით გათვალისწინებული ამნისტია. მოცემულ შემთხვევაში საქმეში წარმოდგენილია დაზარალებულ თ. კ-ის ნოტარიული წესით დამოწმებული განცხადებები, რომელთა თანახმად, მას გ. გ-ს, პ. მ-ისა და ნ. ქ-ის მიმართ არ აქვს პრეტენზია და თანახმაა, მათ მიმართ გაერცელდეს, მათ შორის, „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს კანონით გათვალისწინებული შედავათები. შესაბამისად, გ. გ., პ. მ-ე და ნ. ქ-ე საქართველოს სსკ-ის 126-ე მუხლის 1¹ ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით დანიშნული სასჯელის მოხდისაგან უნდა გათავისუფლდნენ.

სარეზოლუციო ნაწილი:

სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს სსსკ-ის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის პირველი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით, მე-3 ნაწილით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. დასავლეთ საქართველოს საოლქო პროკურატურის საპროკურორო სამმართველოს უფროსის – ირაკლი კოძახიძის საკასაციო საჩივარი დაქმაყოფილდეს;

2. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს 2021 წლის 23 მარტის განაჩენში შევიდეს ცვლილება:

2.1. გ. გ. ცნობილ იქნეს დამნაშავედ და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს:

საქართველოს სსკ-ის 126-ე მუხლის 1¹ ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით – თავისუფლების აღკვეთა 1 წლით 6 თვით;

საქართველოს სსკ-ის 181-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და „გ“ ქვეპუნქტებით – თავისუფლების აღკვეთა 5 წლით;

საქართველოს სსკ-ის 260-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით – თავისუფლების აღკვეთა 5 წლით;

საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, თანაბარი სასჯელებიდან ერთმა სასჯელმა შთანთქას მეორე სასჯელი, ხოლო უფრო მკაცრმა სასჯელმა შთანთქას ნაკლებად მკაცრი სასჯელი და გ. გ-ს საბოლოო სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს – თავისუფლების აღკვეთა 5 წლით;

გ. გ-ს სასჯელის მოხდის ვადის ათვლა დაეწყოს განაჩენის აღსრულების მიზნით მისი ფაქტობრივი დაკავების მომენტიდან; გ. გ-ს სასჯელის ვადაში ჩატვალის დაკავებისა და პატიმრობის დრო – 2018 წლის 17 იანვრიდან 2018 წლის 19 იანვრის ჩატვლით; ასევე, 2018 წლის 23 მარტიდან 2021 წლის 23 მარტის ჩატვლით;

გ. გ-ს სასარგებლოდ გირაოს შემტანს (ბ. მ-ს) განაჩენის აღსრულებიდან 1 თვის ვადაში დაუბრუნდეს 2018 წლის 19 იანვარს გირაოს სახით შეტანილი ფულადი თანხა 7000 ლარი;

„ნარკოტიკული დანაშაულის წინააღმდეგ ბრძოლის შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-2 მუხლისა და მე-3 მუხლის მე-3 ნაწილის საფუძველზე გ. გ-ს 5 წლით ჩამოერთვას სატრანსპორტო საშუალების მართვის უფლება; საადვოკატო საქმიანობის უფლება; პედაგოგიური და საგანმანათლებლო დაწესებულებებში საქმიანობის უფლება; სახელმწიფო და ადგილობრივი თვითმმართველობის სახაზინო (საბიუჯეტო) დაწესებულებებში – საჯარო ხელისუფლების ორგანოებში საქმიანობის უფლება; პასიური საარჩევნო უფლება; იარაღის დამზადების, შექნის, შენახვისა და ტარების უფლება; მასვე, 10 წლით ჩამოერთვას საექიმო ან/და ფარმაცევტული საქმიანობის უფლება, აგრეთვე აფთიაქის დაფუძნების, ხელმძღვანელობისა და წარმომადგენლობის უფლება;

2.2. ბ. მ-ე ცნობილ იქნეს დამნაშავედ და სასჯელის სახედ და

ზომად განესაზღვროს:

- საქართველოს სსკ-ის 126-ე მუხლის 1¹ ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით – თავისუფლების აღკვეთა 1 წლითა და 6 თვით;
- საქართველოს სსკ-ის 181-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და „გ“ ქვეპუნქტებით – თავისუფლების აღკვეთა 5 წლით;
- საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-3 ნაწილის თანახმად, უფრო მკაცრმა სასჯელმა შთანთქას ნაკლებად მკაცრი სასჯელი და ბ. მ-ს საბოლოო სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს – თავისუფლების აღკვეთა 5 წლით;
- ბ. მ-ს სასჯელის მოხდის ვადის ათვლა დაეწყოს განაჩენის აღსრულების მიზნით მისი დაკავების მომენტიდან; ბ. მ-ს სასჯელის ვადაში ჩაეთვალოს დაკავებისა და პატიმრობის დრო – 2018 წლის 23 მარტიდან 2021 წლის 23 მარტის ჩათვლით;
- 2.3. 6. ქ-ე ცნობილ იქნეს დამნაშავედ და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს:
- საქართველოს სსკ-ის 126-ე მუხლის 1¹ ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით – თავისუფლების აღკვეთა 1 წლითა და 6 თვით;
- საქართველოს სსკ-ის 181-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და „გ“ ქვეპუნქტებით – თავისუფლების აღკვეთა 5 წლით;
- საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, უფრო მკაცრმა სასჯელმა შთანთქას ნაკლებად მკაცრი სასჯელი და 6. ქ-ს საბოლოო სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს – თავისუფლების აღკვეთა 5 წლით;
6. ქ-ს სასჯელის მოხდის ვადის ათვლა დაეწყოს განაჩენის გამოტანის დღიდან – 2022 წლის 19 აპრილიდან; 6. ქ-ს სასჯელის ვადაში ჩაეთვალოს 2018 წლის 11 დეკემბრიდან 2021 წლის 23 მარტის ჩათვლით;
6. ქ-ის მიმართ ქუთაისის საქალაქო სასამართლოს 2018 წლის 12 ოქტომბრის განჩინებით შერჩეული აღკვეთის ღონისძიება – გირაო და საქართველოს სსსკ-ის 199-ე მუხლის მე-2 ნაწილის საფუძველზე გამოყენებული ვალდებულებები გაუქმდეს და განაჩენის აღსრულებიდან ერთი თვის ვადაში, ქუთაისის საქალაქო სასამართლოს 2018 წლის 23 ოქტომბრის განჩინებით 6. ქ-ის მიმართ აღკვეთის ღონისძიების სახით შეფარდებული 15000 ლარი გირაოს უზრუნველსაყოფად გ. ქ-ის (პ/ნ ...) საქუთრებაში არსებული უძრავი ქონების – მდებარე ქ. ზ-სი ... (საკადასტრო კოდი ...) – 15000 ლარის ღირებულების წილზე დადებული ყადაღა მოიხსნას;
3. განაჩენი სხვა ნაწილში დარჩეს უცვლელად;
4. განაჩენი საბოლოოა და არ საჩივრდება.

2. ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო განაჩენის გადასიცვის წესი

**ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო განაჩენის
გადასიცვის შუამდგომლობის დაუშვებლად ცეობის
შესახებ განხილების უცვლელად დატოვება**

განხილება საქართველოს სახელით

№3აგ-22

15 აპრილი, 2022 წ., ქ. თბილისი

**საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:**

6. სანდოძე (თავმჯდომარე),
- მ. გაბინაშვილი,
- შ. თადუმაძე

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა მსჯავრდებულ ვ. ტ-ს ინ-
ტერესების დამცველის, ადვოკატ მ. მ-ს საკასაციო საჩივარი ახ-
ლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო თბილისის სააპელაციო სა-
სამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2021 წლის 25
აგვისტოს განჩინებაზე.

აღწერილობითი ნაწილი:

1. ბოლნისის რაიონული სასამართლოს 2014 წლის 3 ივნისის გა-
ნაჩენით ძებნილი ვ. ტ-ი, - დაბადებული 19.. წლის 11 ოქტომბერს,
– ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 223¹-ე მუხლის
პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათ-
ვის და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა თავისუფლების
აღკვეთა 7 (შვიდი) წლით.

2. ძებნილ მსჯავრდებულს – ვ. ტ-ს ბოლნისის რაიონული სასა-
მართლოს 2014 წლის 3 ივნისის განაჩენი სააპელაციო წესით არ
გაუსაჩივრებია.

3. 2021 წლის 18 აგვისტოს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს
შუამდგომლობით მიმართა ვ. ტ-ს ინტერესების დამცველმა, ად-
ვოკატმა მ. მ-მ, რომელმაც მოითხოვა საქართველოს სისხლის სა-
მართლის კოდექსის 223¹-ე მუხლში 2018 წლის 18 აპრილის №2152
კანონის საფუძველზე შესულ ცვლილების გამო ბოლნისის რაიო-
ნული სასამართლოს 2014 წლის 3 ივნისის განაჩენის გადასინჯვა
და მსჯავრდებულ ვ. ტ-ს ქმედების საქართველოს სსკ-ის 223³-ე

მუხლით დაკვალიფიცირება.

4. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2021 წლის 25 აგვისტოს განჩინებით მსჯავრდებულ ვ. ტ-ს ინტერესების დამცველი ადვოკატის – მ. მ-ს შუამდგომლობა ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო განაჩენის გადასინჯვის თაობაზე დაუშვებლად იქნა ცნობილი.

5. მსჯავრდებულ ვ. ტ-ს ინტერესების დამცველმა ადვოკატმა – მ. მ-მ საკასაციო წესით გაასაჩივრა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2021 წლის 25 აგვისტოს განჩინება და მოითხოვა გასაჩივრებული განჩინების გაუქმება და საქართველოს სსსკ-ის 313-ე მუხლის შესაბამისად, შუამდგომლობის განსახილველად დაშვება. კასატორი აღნიშნავს, რომ სააპელაციო სასამართლომ არასრულყოფილად შეამოწმა დაცვის მხარის მიერ წარდგენილი შუამდგომლობა და მასალები, რის საფუძველზეც მიიღო უკანონო გადაწყვეტილება.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო სასამართლომ შეამოწმა საქმის მასალები, შეაფასა საკასაციო საჩივრის საფუძვლიანობა და მიაჩნია, რომ იგი არ უნდა დაკმაყოფილდეს შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის მე-20 მუხლის მე-6 ნაწილის თანახმად, სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატა ამავე კოდექსით გათვალისწინებულ შემთხვევებში და დადგენილი წესით იხილავს ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო განაჩენის გადასინჯვის შესახებ საჩივარს საქართველოს საერთო სასამართლოების მიერ გამოტანილ და კანონიერ ძალაში შესულ განაჩენსა და სხვა შემაჯამებელ სასამართლო გადაწყვეტილებაზე.

3. განსახილველ შემთხვევაში წარმოდგენილი საქმის მასალებით დადგენილია, რომ თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატას 2015 წლის 5 ივნისის განაჩენით და საქართველოს უზენაეს სასამართლოს 2016 წლის 24 მარტის განაჩენით არ უმსჯელიათ ძებნილი მსჯავრდებულის – ვ. ტ-ს ან მისი ინტერესების დამცველი ადვოკატის საჩივრებზე, ვინაიდან ძებნილ მსჯავრდებულს ბოლნისის რაიონული სასამართლოს 2014 წლის 3 ივნისის განაჩენი სააპელაციო და საკასაციო წესით არ გაუსაჩივრებია. ამდენად, მის მიმართ სამართალწარმოება დასრულებული არ არის.

4. შესაბამისად, თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2021 წლის 25 აგვისტოს განჩინება

მსჯავრდებულ ვ. ტ-ს დამცველი ადვოკატის – მ. მ-ს შუამდგომ-ლობის დაუშვებლად ცნობის შესახებ კანონიერი და დასაბუთებულია, ვინაიდან ადვოკატ – მ. მ-ს შუამდგომლობის დაუშვებლად ცნობის საფუძველია ვ. ტ-ს სისხლის სამართლის საქმეზე საბო-ლოო გადაწყვეტილების არარსებობა.

5. საკასაციო სასამართლო ოლინიშნაეს, რომ საქმეებზე, რომ-ლებზეც საბოლოო გადაწყვეტილება არ არის მიღებული სასამარ-თლო მსჯელობს მხარის შუამდგომლობაზე, რომელიც ეხება განა-ჩენის გადასინჯვას მხოლოდ სასჯელის ნაწილში, ვინაიდან მსჯავ-რდებულის მიერ სამომავლოდ განაჩენის გასაჩივრების შემთხვე-ვაში მიღებული გადაწყვეტილება არ იქნება შემაფერხებელი საქ-მის არსებითად განმხილველი სასამართლოსთვის, რადგან ამ შემ-თხვევაში სასამართლო არ აფასებს განაჩენით დადგენილ ფაქტობ-რივ გარემოებებსა და საქმეში არსებულ მტკიცებულებებს, არ მსჯელობს ქმედების კვალიფიკაციის სისწორესა და შეფარდებუ-ლი სასჯელის სამართლიანობაზე; სასამართლო ასრულებს მხო-ლოდ კანონის იმპერატიულ მოთხოვნას სასჯელის განსაზღვრის შესახებ. (საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამარ-თლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 21 აპრილის №211აგ.-16 და 2022 წლის 17 მარტის №7აგ.-22 განჩინებები).

6. ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, არ არსებობს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმე-თა პალატის 2021 წლის 25 აგვისტოს განჩინების გაუქმების სამარ-თლებრივი საფუძველი, რის გამოც იგი უნდა დარჩეს უცვლელად.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს სის-ხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 313-ე მუხლის მე-3 ნაწი-ლით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. მსჯავრდებულ ვ. ტ-ს ინტერესების დამცველის, ადვოკატ მ. მ-ს საკასაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს;
2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2021 წლის 25 აგვისტოს განჩინების გაუქმების სამარ-თლებრივი საფუძველი, რის გამოც იგი უნდა დარჩეს უც-ვლელად;
3. განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

**ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამოგანაჩენის
გადასიჯვის შუამდგრადობის დაუზვებლად ცენტოს
შესახებ განჩინების უცვლელად დაფორმა**

**განჩინება
საქართველოს სახელით**

№2აგ-22

18 აპრილი, 2022 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:
ნ. სანდოძე (თავმჯდომარე),
მ. გაბინაშვილი,
შ. თადუმაძე

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა მსჯავრდებულ ბ. ბ-ს ინტე-
რესუბის დამცველის, ადვოკატ გ. გ-ს საკასაციო საჩივარი ახლად
გამოვლენილ გარემოებათა გამო თბილისის სააპელაციო სასამარ-
თლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2021 წლის 31 დე-
კემბრის განჩინებაზე.

აღნერილობითი ნაწილი:

1. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქ-
მეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი გან-
ხილვის კოლეგიის 2018 წლის 30 აგვისტოს განაჩენით ბ. ბ-ი ცნო-
ბილ იქნა დამნაშავედ და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზ-
ღვარა: საქართველოს სსკ-ის 11¹, 19, 108-ე მუხლით – თავისუფლე-
ბის აღკვეთა 9 (ცხრა) წლით; საქართველოს სსკ-ის 19, 353¹-ე მუხ-
ლის მე-3 ნაწილით – თავისუფლების აღკვეთა 16 (ოქეცსმეტი) წლით.

2. ამავე განაჩენით საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-2 ნა-
წილის საფუძველზე უფრო მ.კაცრმა სასჯელმა შთანთქა ნაკლე-
ბად მკაცრი სასჯელი და საბოლოოდ ბ. ბ-ს დანაშაულთა ერთობ-
ლიობით სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა თავისუფლე-
ბის აღკვეთა 16 (ოქეცსმეტი) წლით.

3. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატის 2019 წლის 13 მარტის განაჩენით თბილისის სა-
ქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიე-
ბო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლეგი-
ის 2018 წლის 30 აგვისტოს განაჩენი დარჩა უცვლელად.

4. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატის 2019 წლის 8 ნოემბრის განჩინებით მსჯავრდე-

ბულ ბ. ბ-სა და მისი ინტერესების დამცველი ადვოკატის – მ. ვ-ს საკასაციო საჩივარი არ იქნა დაშვებული განსახილველად.

5. 2021 წლის 24 დეკემბერს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს შუამდგომლობით მიმართეს ადვოკატებმა – თ. ნ-მ და გ. გ-მ, რომლებმაც საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 310-ე მუხლის „ზ“ ქვეპუნქტის საფუძველზე მოითხოვეს მსჯავრდებულ ბ. ბ-ს მიმართ საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2019 წლის 8 ნოემბრის განჩინების გადასინჯვა. დაცვის მხარის მოსაზრებით, ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო განაჩენის გადასინჯვის საფუძველია – ბალისტიკური ექსპერტიზის №.. დასკვნა.

6. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2021 წლის 31 დეკემბრის განჩინებით მსჯავრდებულ ბ. ბ-ს ინტერესების დამცველი ადვოკატების – თ. ნ-სა და გ. გ-ს შუამდგომლობა – ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო განაჩენის გადასინჯვის თაობაზე დაუშვებლად იქნა ცნობილი.

7. მსჯავრდებულ ბ. ბ-ს ინტერესების დამცველმა ადვოკატმა – გ. გ-მ საკასაციო წესით გაასაჩივრა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2021 წლის 31 დეკემბრის განჩინება და მოითხოვა გასაჩივრებული განჩინების გაუქმება და საქართველოს სსსკ-ის 313-ე მუხლის შესაბამისად, შუამდგომლობის განსახილველად დაშვება. კასატორი აღნიშნავს, რომ დამოუკიდებელი ექსპერტის – ზ. ა-ს მიერ გაცემული ბალისტიკური ექსპერტიზის №.. დასკვნა წარმოადგენს ახალ ფაქტს და გარემოებას, რომელიც სასამართლოსთვის განაჩენის გამოტანის დროს არ იყო ცნობილი და ამტკიცებს, რომ მსჯავრდებულს პოლიციელების სიცოცხლის მოსპობის განზრახვა არ ჰქონია.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო სასამართლომ შეამოწმა საქმის მასალები, შეაფასა საკასაციო საჩივრის საფუძვლიანობა და მიაჩნია, რომ იგი არ უნდა დაკმაყოფილდეს შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 310-ე მუხლში მითითებულია ის საფუძვლები, თუ რა შემთხვევაშია შესაძლებელი ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო განაჩენის გადასინჯვა. განსახილველ შემთხვევაში კასატორი ითხოვს განაჩენის გადასინჯვას საქართველოს სსსკ-ის 310-ე მუხლის „ზ“ ქვეპუნქტის საფუძველზე, რაც გულისხმობს რომ წარმოდგენილი უნდა იყოს „ახალი ფაქტი ან მტკიცებულება, რომელიც გადასასინჯი განაჩენის გამოტანის დროს არ იყო ცნობილი და თავისთავად თუ სხვა დადგენილ გარემოებასთან ერთად ამტკიცებს მსჯავრდებუ-

ლის უდანაშაულობას ან მის მიერ იმ დანაშაულზე უფრო მსუბუქი ან უფრო მძიმე დანაშაულის ჩადენას, რომლისთვისაც მას მსჯავრი დაედო, აგრეთვე ამტკიცებს გამართლებულის ბრალეულობას ან დანაშაულის ჩადენას იმ პირის მიერ რომლის მიმართ სისხლის-სამართლებრივი დევნა შეწყვეტილი იყო“.

3. აღნიშნული ნორმის ანალიზი ცხადყოფს, რომ ნორმა კუმულაციურია და იურიდიული შედეგის დადგომა დაკავშირებულია ორი პირის ერთდროულად არსებობასთან – სასამართლოს უნდა წა-რედგინოს ახალი ფაქტი ან მტკიცებულება, რომელიც გადასასინჯი განაჩენის გამოტანის დროს არ უნდა ყოფილიყო ცნობილი და ეს მტკიცებულება, თავისთავად თუ სხვა დადგენილ გარემოებას-თან ერთად, უნდა ამტკიცებდეს მსჯავრდებულის უდანაშაულობას, ან მის მიერ იმ დანაშაულზე უფრო მსუბუქი დანაშაულის ჩა-დენას, რომლისთვისაც მას მსჯავრი დაედო.

4. დამოუკიდებელი ექსპერტის – ზ. ა-ს ბალისტიკური №.. ექ-სპერტიზის დასკვნასთან დაკავშირებით, საკასაციო სასამართლო იზიარებს გასაჩინორებული განჩინების მოტივაციას, რომლის თა-ნახმადაც, საექსპერტო კვლევას საფუძვლად არ დასდებია რაი-მე ახალი გარემოება ან მტკიცებულება, იგი ჩატარდა გამოძიების მიერ მოპოვებული მტკიცებულებების საფუძველზე, რომელიც განიხილა და შეაფასა სასამართლომ, რისი მხედველობაში მიღე-ბითაც, აღნიშნული ექსპერტიზის დასკვნა ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო განაჩენის გადასინჯვისათვის შუამდგომლო-ბის დასაშვებად ცნობის საფუძვლად არ შეიძლება იქნეს მიჩნეული.

5. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, ვინაიდან კასატორი არ უთითებს ისეთ ახალ გარემოებაზე, რაც დაკმაყოფილებდა საქართველოს სსსკ-ის 310-ე მუხლით (მათ მორის კასტორის მიერ მითი-თებული ამავე მუხლის „ზ“ ქვეპუნქტით) დადგენილ მოთხოვნას, სასამართლო მოკლებულია საკასაციო საჩივრის დაკმაყოფილების შესაძლებლობას. შესაბამისად, საპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება მსჯავრდებულ ბ. ბ-ს ინტერესების დამცველი ადვო-კატების – თ. ნ-სადა გ. გ-ს შუამდგომლობის დაუშვებლად ცნობის თაობაზე კანონიერი და დასაბუთებულია, რომლის გაუქმების სა-მართლებრივი საფუძველი არ არსებობს, რის გამოც იგი უნდა დარჩეს უცვლელად.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს სის-ხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 313-ე მუხლის მე-3 ნაწი-ლით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. მსჯავრდებულ ბ. ბ-ს ინტერესების დამცველის, ადვოკატ გ. გ-ს საკასაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს;
2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2021 წლის 31 დეკემბრის განჩინება დარჩეს უცვლელად;
3. განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

აცლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო განაჩენის უცვლელად დატოვება

განაჩენი საქართველოს სახელით

№8აგ-22

28 აპრილი, 2022 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:
 მ. ვასაძე (თავმჯდომარე),
 შ. თაღუმაძე,
 ლ. ფაფუაშვილი

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა მსჯავრდებულ დ. თ-ს საკაციო საჩივარი ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2022 წლის 27 იანვრის განაჩენზე.

აღწერილობითი ნაწილი:

1. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2022 წლის 27 იანვრის განაჩენი საკასაციო წესით გაასაჩივრა დ. თ-მ, რომელიც ითხოვს „საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსში ცვლილებების შეტანის შესახებ“ საქართველოს 2013 წლის 17 აპრილის კანონის საფუძველზე, დანაშაულთა ერთობლიობის დროს, საბოლოო სასჯელის განსაზღვრისას, სასამართლომ არ გამოიყენოს სასჯელთა შეკრების პრინციპი და ნაცვლად – 7 წლითა და 6 თვით თავისუფლების აღკვეთისა, მიუსაჯოს – 5 წლითა და 3 თვით თავისუფლების აღკვეთა.

2. საქმის მასალების მიხედვით: თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2011 წლის 29 ნო-

ემბრის განაჩენით დ. თ., – დაბადებული ... – დაუსწრებლად ცნობილ იქნა დამნაშავედ და მიესაჯა: საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 180-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ბ“, „გ“ ქვეპუნქტებით – 7 წლით თავისუფლების აღვეთა. მასვე დამატებითი სასჯელის სახით განესაზღვრა ჯარიმა – 3500 ლარი; საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 362-ე მუხლის პირველი ნაწილით – 1 წლითა და 6 თვით თავისუფლების აღვეთა; საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 362-ე მუხლის პირველი ნაწილით – 1 წლითა და 6 თვით თავისუფლების აღვეთა; დანიშნული სასჯელები შეიკრიბა მთლიანად და დ. თ-ს საბოლოოდ მიესაჯა – 10 წლით თავისუფლების აღვეთა. მასვე დამატებითი სასჯელის სახით განესაზღვრა ჯარიმა – 3500 ლარი.

3. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2013 წლის 10 მაისის განჩინებით თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2011 წლის 29 ნოემბრის განაჩენში შევიდა შემდეგი ცვლილება: დ. თ-ს „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონის მე-16 მუხლის საფუძველზე ¼-ით შეუმცირდა საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 180-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ბ“, „გ“ ქვეპუნქტებითა და საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 362-ე მუხლის პირველი ნაწილით (ორი ეპიზოდი) შეფარდებული სასჯელები და საბოლოოდ მოსახდელად განესაზღვრა – 7 წლითა და 6 თვით თავისუფლების აღვეთა; თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2011 წლის 29 ნოემბრის განაჩენი სხვა ნაწილში დარჩა უცვლელად.

4. დ. თ-ს თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2011 წლის 29 ნოემბრის განაჩენი და თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2013 წლის 10 მაისის განჩინება არ გაუსაჩივრებია.

5. 2021 წლის 29 დეკემბერს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს შუამდგომლობით მიმართა მსჯავრდებულმა დ. თ-მ, რომელმაც მოითხოვა „საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსში ცვლილებების შეტანის შესახებ“ საქართველოს 2013 წლის 17 აპრილის კანონის საფუძველზე, ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო, მის მიმართ გამოტანილი თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2011 წლის 29 ნოემბრის განაჩენისა და თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2013 წლის 10 მაისის განჩინების გადასინჯვა და შეფარდებული სასჯელის შემსუბუქება.

6. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2022 წლის 27 იანვრის განაჩენით მსჯავრდე-

ბულ დ. თ-ს შუამდგომლობა არ დაქმაყოფილდა და თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2011 წლის 29 ნოემბრის განაჩენი და თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2013 წლის 10 მაისის განჩინება დარჩა უცვლელად.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო სასამართლომ შეამოწმა საქმის მასალები, გააანალიზა საკასაციო საჩივრის საფუძვლინობა და დაასკვნა, რომ იგი არ უნდა დაკმაყოფილდეს შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 332¹-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, ამ კოდექსის 310-ე მუხლში ჩამოთვლილ საფუძვლებთან ერთად, ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო განაჩენი გადაისინჯება იმ შემთხვევაშიც, თუ სისხლის სამართლის კოდექსის 414-ე მუხლის მე-8 ნაწილი იწვევს მსჯავრდებულის მდგომარეობის გაუმჯობესებას. 414-ე მუხლის მე-8 ნაწილის მიხედვით კი, „საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსში ცვლილების შეტანის შესახებ“ საქართველოს 2013 წლის 17 აპრილის კანონით დადგენილ ამ კოდექსის 59-ე მუხლის რედაქციას უკუძალა აქვს იმ მსჯავრდებულის მიმართ, რომელსაც დანაშაულთა/განაჩენთა ერთობლიობის დროს საბოლოო სასჯელი განესაზღვრა აღნიშნული ცვლილების ამოქმედებამდე არსებული რედაქციის შესაბამისად.

3. საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ მოცემულ შემთხვევაში სააპელაციო სასამართლომ საქმის გარემოებები სამართლებრივად სწორად შეაფასა და მსჯავრდებულის შუამდგომლობა ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო განაჩენის გადასინჯვის თაობაზე მართებულად მიიჩნია უსაფუძვლილ, ვინაიდან 2011 წლის 29 ნოემბერს, დ. თ-ს მსჯავრდებისას, დანაშაულთა ერთობლიობის დროს, საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 59-ე მუხლის პირველი ნაწილის შესაბამისად, მოქმედებდა სასჯელთა უპირობოდ შეკრების წესი, რომელიც „საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსში ცვლილებების შეტანის შესახებ“ საქართველოს 2013 წლის 17 აპრილის კანონის საფუძველზე შეიცვალა და საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 59-ე მუხლის მე-3 ნაწილი, რომლითაც ნასამართლობის მქონე დ. თ-ს უნდა დაენიშნოს საბოლოო სასჯელი, შემდეგნაირად ჩამოყალიბდა: დანაშაულის რეციდივის შემთხვევაში, დანაშაულთა ერთობლიობის დროს საბოლოო სასჯელის დანიშნებისას, უფრო მეტრი სასჯელი შთანთქავს ნაკლებად მკაცრს, ანდა ამ დანაშაულთათვის განსაზღვრული სასჯელები ნაწილობრივ ან მთლიანად შეიკრიბება. ამდენად,

პირველ შემთხვევაში სასამართლო კანონისმიერად იყო შებოჭილი, დანაშაულთა ერთობლიობისას გამოეყენებინა მხოლოდ სასჯელთა უპირობოდ შეკრების წესი, ხოლო მეორე შემთხვევაში – სასამართლო უფლებამოსილია, იმოქმედოს თავისი მიხედულებით და იმავე მოცემულობისას ანუ დანაშაულთა ერთობლიობის დროს საბოლოო სასჯელის განსაზღვრისას, სასჯელები შეკრიბოს, მათ შორის – მთლიანად.

4. საკასაციო სასამართლო კვლავაც იმეორებს, რომ ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო განაჩენის გადასინჯვისას სასამართლო არ მსჯელობს გადასასინჯი გადაწყვეტილების სამართლიანობაზე. [...] სასამართლო არ არის უფლებამოსილი, შეამციროს სასჯელის ზომა და, შესაბამისად, იმსჯელოს დანიშნული სასჯელის მსჯავრდებულის პიროვნებასა და მის მიერ ჩადენილი დანაშაულის სიმძიმესთან შესაბამისობის თაობაზე (იხ.: საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2021 წლის 2 ივნისის გადაწყვეტილება №77აგ-20 საქმეზე, სამოტივაციო ნაწილი, პუნქტი 9).

5. საქმის მასალებით დადგენილია: იმ დანაშაულის ჩადენისას, რომლისთვისაც დ. თ-ს მსჯავრი დაედო თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2011 წლის 29 ნოემბრის განაჩენით, იგი ნასამართლევი იყო განზრას მძიმე დანაშაულისათვის და მისი ნასამართლობა კანონით დადგენილი წესით მოხსნილი ან გაქარწყლებული არ ყოფილა, რისი გათვალისწინებითაც, სააპელაციო სასამართლომ მართებულად იხელმძღვანელა საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 59-ე მუხლის მე-3 ნაწილით განსაზღვრული დისკრეციის ფარგლებში და დ. თ-ს ქმედებაში გამოკვეთილ დანაშაულთა სიმრავლისა და რეციდივის მხედველობაში მიღებით, საბოლოო სასჯელის დანიშნისას კვლავ სასჯელთა მთლიანად შეკრების წესი გამოიყენა, კერძოდ:

6. საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის მე-17 მუხლის თანახმად, დანაშაულის რეციდივი არის ნინათ განზრახი დანაშაულისათვის ნასამართლევი პირის მიერ განზრახი დანაშაულის ჩადენა. ამასთან, დანაშაულის რეციდივის დადგენისას მხედველობაში არ მიიღება ნასამართლობა, რომელიც მოხსნილი ან გაქარწყლებულია ამ კოდექსის 79-ე მუხლის შესაბამისად, რისი გათვალისწინებითაც, დ. თ-ს მიმართ სააპელაციო სასამართლომ მართებულად არ გაავრცელა 2013 წლის 17 აპრილის კანონით სისხლის სამართლის კოდექსის 59-ე მუხლში შეტანილი ცვლილებით განსაზღვრული შეღავათი და დანაშაულის რეციდივის შემთხვევაში დანაშაულთა ერთობლიობის დროს სასჯელის დანიშნისას არ გამოიყენა სასჯელთა შთანთქმის ან ნაწილობრივ შეკრების წესი,

არამედ ძალაში დატოვა სასჯელთა მთლიანად შეკრება, ვინაიდან დ. თ-ს თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2011 წლის 29 ნოემბრის განაჩენით სასჯელი განსაზღვრული აქვს სისხლის სამართლის კოდექსის 59-ე მუხლის პირველი ნაწილის (დანაშაულის ჩადენის დროს მოქმედი რედაქცია) გამოყენებით – დანაშაულთა ერთობლიობით არაერთგზისი (სისხლის სამართლის კოდექსის მე-15 მუხლის მიხედვით, არაერთგზისი დანაშაული არის წინათ ნასამართლევი პირის მიერ ამ კოდექსის იმავე მუხლით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენა) დანაშაულის პირობებში.

7. მითითებული სამართლებრივი მოტივაციით, საკასაციო სასამართლოს მიაჩნია, რომ საკასაციო საჩივარი არ უნდა დაკმაყოფილდეს, ვინაიდან თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2022 წლის 27 იანვრის განაჩენი კანონიერია, რის გამოც არ არსებობს მისი შეცვლის სამართლებრივი და იგი უნდა დარჩეს უცვლელად.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 307-ე, 314-ე მუხლებით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. მსჯავრდებულ დ. თ-ს საკასაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს;
2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2022 წლის 27 იანვრის განაჩენი დარჩეს უცვლელად;
3. განაჩენი საბოლოოა და არ გასაჩივრდება.

**ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო განაჩენის
გადასიცევის შუამდგომლობის დაუშვებლად ცნობის
შესახებ განრიცების გაუქმება და სააპელაციის
სასამართლოსთვის მითითება – დაუშვას შუამდგომლობა**

**განრიცება
საქართველოს სახელით**

№6აგ-22

22 ივნისი, 2022 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგ შემადგენლობით:

ნ. სანდოძე (თავმჯდომარე),
მ. გაბინაშვილი,
შ. თადუმაძე

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა მსჯავრდებულ გ. ჭ-ს ინტე-
რესების დამცველის, ადვოკატ მ. დ-ს საკასაციო საჩივარი ახლად
გამოვლენილ გარემოებათა გამო თბილისის საპელაციო სასამარ-
თლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2021 წლის 29 დე-
კემბრის განჩინებაზე.

აღნერილობითი ნაწილი:

1. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს 2003 წლის 24 ივლი-
სის განაჩენით გ. ჭ-ე საქართველოს სისხლის სამართლის საპრო-
ცესო კოდექსის 504-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტისა და
28-ე მუხლის პირველი ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტის საფუძველზე გა-
მართლდა საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 187-ე მუხ-
ლის მე-3 ნაწილით წარდგენილ ბრალდებაში.

2. გ. ჭ-ს მოქსნა საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის
239-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ და „გ“ ქვეპუნქტებით წარდგენილი
ბრალდება, როგორც ზედმეტად წარდგენილი.

3. გ. ჭ-ე ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სისხლის სა-
მართლის კოდექსის 187-ე მუხლის მე-2 ნაწილით, საქართველოს
სისხლის სამართლის კოდექსის 236-ე მუხლის 1-ლი ნაწილითა და
ამავე მუხლის მე-2 ნაწილით, საქართველოს სისხლის სამართლის
კოდექსის 239-ე მუხლის მე-3 ნაწილითა და საქართველოს სისხლის
სამართლის კოდექსის 109-ე მუხლის „ო“ ქვეპუნქტით გათვალის-
წინებული დანაშაულების ჩადენაში და სასჯელის სახედ და ზო-
მად განესაზღვრა:

4. საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 187-ე მუხლის
მე-2 ნაწილით – 5 წლით თავისუფლების აღკვეთა;

5. საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 236-ე მუხლის

- 1-ლი ნაწილით – 2 ნლით თავისუფლების აღკვეთა;
6. საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 236-ე მუხლის
მე-2 ნაწილით – 4 ნლით თავისუფლების აღკვეთა;
7. საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 239-ე მუხლის
მე-3 ნაწილით – 6 ნლით თავისუფლების აღკვეთა;
8. საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 109-ე მუხლის
„ო“ ქვეპუნქტით – 20 ნლით თავისუფლების აღკვეთა;
9. საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 59-ე მუხლის
მე-3 და მე-4 ნაწილების საფუძველზე ნაწილობრივ შეიკრიბა და-
ნიშნული სასჯელები და გ. ჭ-ს საბოლოოდ სასჯელის სახედ და ზო-
მად განესაზღვრა – 23 ნლით თავისუფლების აღკვეთა;
10. გ. ჭ-ს სასჯელის მოხდის ვადის ათვლა დაწყო – 2002 წლის
22 მაისიდან.
11. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს 2003 წლის 4 ნოემ-
ბრის განჩინებით უცვლელად დარჩა საქართველოს უზენაესი სა-
სამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა სასამართლო კოლეგი-
ის 2003 წლის 24 ივნისის განაჩენი.
12. თბილისის საოლქო სასამართლოს 2004 წლის 14 დეკემბრის
განაჩენით გ. ჭ-ს მოქმედნა საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექ-
სის 150-ე და 151-ე მუხლებით წარდგენილი ბრალდება და საქართვე-
ლოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 28-ე მუხლის პირ-
ველი ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტის თანახმად, ამ ნაწილში გამართლდა.
13. გ. ჭ-ე ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სისხლის სა-
მართლის კოდექსის 143-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“, „გ“, „ზ“ და „თ“
ქვეპუნქტებით, ამავე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით, სა-
ქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 144-ე მუხლის მე-2 ნა-
წილის „ა“, „გ“ და „ი“ ქვეპუნქტებით, ამავე მუხლის მე-3 ნაწილის
„ა“ ქვეპუნქტით, საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის
236-ე მუხლის 1-ლი და მე-2 ნაწილებით, საქართველოს სისხლის
სამართლის კოდექსის 378-ე მუხლის 1-ლი და მე-4 ნაწილებითა და
საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 379-ე მუხლის მე-2
ნაწილის „ა“ და „ბ“ ქვეპუნქტებით გათვალისწინებული დანაშაუ-
ლების ჩადენისთვის და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა:
14. საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 143-ე მუხლის
მე-2 ნაწილის „ა“, „გ“, „ზ“, „თ“ ქვეპუნქტებითა და ამავე მუხლის მე-
3 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით – 13 წლით თავისუფლების აღკვეთა;
15. საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 144-ე მუხ-
ლის მე-2 ნაწილის „ა“, „გ“, „ი“ ქვეპუნქტებითა და მე-3 ნაწილის „ა“
ქვეპუნქტით – 15 წლით თავისუფლების აღკვეთა;
16. საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 236-ე მუხ-
ლის 1-ლი და მე-2 ნაწილებით – 2 წლით თავისუფლების აღკვეთა;

17. საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 378-ე მუხლის 1-ლი და მე-4 ნაწილებით – 14 წლით თავისუფლების აღკვეთა;
18. საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 379-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და „ბ“ ქვეპუნქტებით – 6 წლით თავისუფლების აღკვეთა;
19. საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 58-ე-59-ე მუხლების საფუძველზე დანიშნული სასჯელები შეიკრიბა ნაწილობრივ და გ. ჭ-ს სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა – 23 წლით თავისუფლების აღკვეთა, რასაც, საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსს მე-60 მუხლის თანახმად, დაემატა საქართველოს უზენაესი სასამართლოს 2003 წლის 24 ივნისის განაჩენით განსაზღვრული სასჯელის მოუხდელი ნაწილიდან – 7 წლით თავისუფლების აღკვეთა და საბოლოოდ სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა – 30 წლით თავისუფლების აღკვეთა;
20. გ. ჭ-ს სასჯელის მოხდის ვადის ათვლა დაეწყო – 2002 წლის 22 მაისიდან.
21. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს 2005 წლის 14 ივნის განჩინებით უცვლელად დარჩა თბილისის საოლქო სასამართლოს 2004 წლის 14 დეკემბრის განაჩენი გ. ჭ-ს მიმართ.
22. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2007 წლის 8 თებერვლის განაჩენით გ. ჭ-ე საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 179-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“, „ბ“, „გ“ და „დ“ ქვეპუნქტებით წარდგენილ ბრალდებაში გამართლდა.
23. გ. ჭ-ე ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 19,109-ე მუხლის „გ“, „ლ“ და „ო“ ქვეპუნქტებით, საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 19,379-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით, საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 379-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და „ბ“ ქვეპუნქტებით, საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 236-ე მუხლის 1-ლი და მე-2 ნაწილებით, საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 237-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“ და „ბ“ ქვეპუნქტებითა და ამავე მუხლის მე-4 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულების ჩადენისთვის და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა:
24. საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 19,109-ე მუხლის „გ“, „ლ“ და „ო“ ქვეპუნქტებით – 15 წლით თავისუფლების აღკვეთა;
25. საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 19,379-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით – 4 წლით თავისუფლების აღკვეთა;

26. საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 379-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და „ბ“ ქვეპუნქტებით – 5 ნლით თავისუფლების აღკვეთა;

27. საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 236-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით – 2 ნლით თავისუფლების აღკვეთა;

28. საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 236-ე მუხლის მე-2 ნაწილით – 3 ნლით თავისუფლების აღკვეთა;

29. საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 237-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“ და „ბ“ ქვეპუნქტებით – 9 ნლით თავისუფლების აღკვეთა;

30. საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 237-ე მუხლის მე-4 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით – 10 ნლით თავისუფლების აღკვეთა;

31. საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 59-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, დანიშნული სასჯელები შეიკრიბა და გ. ჭ-სეს სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა – 25 ნლით თავისუფლების აღკვეთა;

32. საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 59-ე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, დანიშნულ სასჯელს დაემატა წინაგანაჩენით დანიშნული სასჯელი და საბოლოოდ გ. ჭ-ს სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა – 30 ნლით თავისუფლების აღკვეთა;

33. გ. ჭ-ს სასჯელის მოხდის გადის ათვლა დაეწყო – 2007 წლის 8 თებერვლიდან.

34. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2007 წლის 18 აპრილის განაჩენით გ. ჭ-ე ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 378-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა – 1 ნლით თავისუფლების აღკვეთა, რასაც დაემატა 2004 წლის 14 დეკემბრის განაჩენით დანიშნული სასჯელის მოქმედელი ნაწილი – 25 წლით, 1 თვითა და 4 დღით თავისუფლების აღკვეთა და საბოლოოდ გ. ჭ-ს სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა – 26 წლით, 1 თვითა და 4 დღით თავისუფლების აღკვეთა.

35. გ. ჭ-ს სასჯელის მოხდის გადის ათვლა დაეწყო – 2007 წლის 18 აპრილიდან.

36. გარდაბნის რაიონული სასამართლოს 2007 წლის 27 ნოემბრის განაჩენით გ. ჭ-ე ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 378²-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით (საქართველოს სსკ-ის 2007 წლის 10 თებერვალს მოქმედი რედაქცია, 2006 წლის 28 აპრილის კანონი) და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა – 3 წლით თავისუფლების აღკვეთა. ბოლო განაჩენით დანიშნულ სასჯელს სრულად დაემატა თბილის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლე-

გიის 2007 წლის 8 თებერვლის განაჩენით დანიშნული სასჯელის – 30 წლით თავისუფლების აღკვეთის და ამავე სასამართლოს 2007 წლის 18 აპრილის განაჩენით დანიშნული სასჯელის – 1 წლით თავისუფლების აღკვეთის მოუხდელი ნაწილები – 30 წლით, 2 თვითა და 11 დღით თავისუფლების აღკვეთა და საბოლოოდ სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა – 33 წლით, 2 თვითა და 11 დღით თავისუფლების აღკვეთა.

37. გ. ჭ-ს სასჯელის მოხდის ვადის ათვლა დაეწყო – 2007 წლის 27 ნოემბრიდან.

38. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2008 წლის 24 იანვრის განაჩენით გარდაბნის რაიონული სასამართლოს 2007 წლის 27 ნოემბრის განაჩენი გ. ჭ-ს მიმართ დარჩა უცვლელად.

39. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2008 წლის 19 სექტემბრის განჩინებით მსჯავრდებულ გ. ჭ-სა და მისი ინტერესების დამცველის, ადვოკატ ც. ჯ-ს საკასაციო საჩივრები თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2008 წლის 24 იანვრის განაჩენზე არ იქნა დაშვებული საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის სხდომაზე განსახილველად.

40. 2013 წლის 15 იანვარს საქართველოს სასჯელაღსრულების, პრობაციისა და იურიდიული დახმარების საკითხთა სამინისტროს სასჯელაღსრულების დეპარტამენტის №.. ნახევრად ღია და დახურული ტიპის თავისუფლების აღკვეთის დაწესებულების დირექტორმა წარდგინებით მიმართა რუსთავის საქალაქო სასამართლოს და ითხოვა მსჯავრდებულ გ. ჭ-ს მიმართ „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს კანონის გამოყენება.

41. რუსთავის საქალაქო სასამართლოს 2013 წლის 7 მარტის განჩინებით მსჯავრდებულ გ. ჭ-ს მიმართ გავრცელდა „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონი და გარდაბნის რაიონული სასამართლოს 2007 წლის 27 ნოემბრის განაჩენში შევიდა ცვლილება, კერძოდ: „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონის თანახმად, მსჯავრდებულ გ. ჭ-ს გარდაბნის რაიონული სასამართლოს 2007 წლის 27 ნოემბრის განაჩენით დანიშნული სასჯელი – 33 წლით, 2 თვითა და 11 დღით თავისუფლების აღკვეთა შეუმცირდა ერთი მეოთხედით და განესაზღვრა – 24 წლით, 10 თვითა და 23 დღით თავისუფლების აღკვეთა, რომლის ათვლა დაეწყო – 2007 წლის 27 ნოემბრიდან. განაჩენი სხვა ნაწილში დარჩა უცვლელად.

42. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2013 წლის 19 აპრილის განჩინებით რუსთავის

საქალაქო სასამართლოს 2013 წლის 7 მარტის განჩინება დარჩა უცვლელად.

43. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2013 წლის 19 აგვისტოს განაჩენით გ. ჭ-ს შუამდგომლობა ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო განაჩენის გადასინჯვის შესახებ არ დაკმაყოფილდა. გარდაბნის რაიონული სასამართლოს 2007 წლის 27 ნოემბრის განაჩენი და საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2013 წლის 19 აპრილის განჩინება მსჯავრდებულ გ. ჭ-ს მიმართ დარჩა უცვლელად.

44. 2021 წლის 23 დეკემბერს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს შუამდგომლობით მიმართა მსჯავრდებულ გ. ჭ-ს ინტერესების დამცველმა, ადვოკატმა მ. დ-მ და ითხოვა გ. ჭ-ს მიმართ დადგენილი გამამტყუნებელი განაჩენის ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო განაჩენის გადასინჯვის თაობაზე დაუშვებლად იქნა ცნობილი.

45. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2021 წლის 29 დეკემბრის განჩინებით მსჯავრდებულ გ. ჭ-ს ინტერესების დამცველის, ადვოკატ მ. დ-ს შუამდგომლობა ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო განაჩენის გადასინჯვის თაობაზე დაუშვებლად იქნა ცნობილი.

46. 2022 წლის 13 იანვარს მსჯავრდებულ გ. ჭ-ს ინტერესების დამცველმა, ადვოკატმა მ. დ-მ საკასაციო წესით გაასაჩივრა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2021 წლის 29 განჩინება და მოითხოვა გასაჩივრებული განჩინების გაუქმება და საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 310-ე და 414-ე მუხლის მე-8 ნაწილის საფუძველზე შუამდგომლობის განსახილველად დაშვება. კასატორის განმარტებით, გ. ჭ-ე დააკავეს 2002 წლის 22 მაისს, რის შემდეგაც იგი პენიტენციურ დაწესებულებაში იხდის სასჯელს. 2003 წლის 24 ივლისს მის მიმართ აღნიშნულ საქმეზე გამოტანილ იქნა გამამტყუნებელი განაჩენი, თუმცა სასჯელაღსრულების დაწესებულებაში მოთავსების შემდეგ, მითითებული განაჩენის გამოტანამდე, მან კვლავ ჩაიდინა ახალი დანაშაული, რის გამოც იგი გაასამართლეს 2004 წლის 14 დეკემბერს და ამ განაჩენით დანიშნული სასჯელის მოხდის ვადის ათვლა დაეწყო დაკავების მომენტიდან – 2002 წლის 22 მაისიდან, შესაბამისად, სასამართლომ გამოიყენა იმ დროს მოქმედი კანონი, რომლის თანახმად, სასჯელის მოხდის ვადის ათვლა უნდა დაწესებულიყო დაკავების დღიდან. იმის გამო, რომ გ. ჭ-მ სასჯელაღსრულების დაწესებულებაში ყოფნის დროს კვლავ ჩაიდინა ახლი დანაშაული, მის მიმართ 2007 წლის 8 ოქტომბერის, 18 აპრილსა და 27 ნოემბერს გამოტანილ იქნა გამამტყუნებელი განაჩენები, თუმცა, ყველა ახლად მიღებული გამამტყუნებელი განაჩენით მას სასჯელის

მოხდის ვადის ათველა ეწყებოდა თავიდან, რაც არ იყო კანონიერი და სამართლიანი. გარდა ამისა, გ. ჭ-ს 2007 წლის 27 ნოემბრის განაჩენით საბოლოოდ განაჩენთა ერთობლიობით განსაზღვრული აქვს – 24 წლით, 10 თვით და 23 დღით თავისუფლების აღვეთა, შესაბამისად, მას სასჯელის მოხდის ვადაში უნდა ჩაეთვალოს სასჯელად-სარულების დაწესებულებაში ყოფნის ვადა, რადგან თუ სასჯელის მოხდის ვადის ათველა დაიწყება 2007 წლის 27 ნოემბრიდან, ის სასჯელის სახით მოხდის არა 24 წელს, 10 თვეს და 23 დღეს, არამედ – 30 წელზე მეტს, რადგან დაკავებულია 2002 წლის 22 მაისს და მას შემდეგ სასჯელს იხდის შესაბამის დაწესებულებაში. 2003 წლის 24 ივლისის განაჩენის გამოტანისას, ასევე, მის მიერ სასჯელადსრულების დაწესებულებაში ყოფნისას ჩადენილი დანაშაულების დროს მოქმედი კანონმდებლობით, გ. ჭ-ს განაჩენთა ერთობლიობით განსაზღვრული სასჯელების მოხდის ვადა უნდა აეთვალოს დაკავების დღიდან. კასატორა ასევე აღნიშნავს, რომ გ. ჭ-მ 2013 წელს მიმართა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატას და მოითხოვა ახლად აღმოჩენილი გარემოების გამო საქმის გადასინჯვა, თუმცა მისი შუამდგრომლობა არ დაკმაყოფილდა. 2013 წლის 19 აგვისტოს განჩინებით სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატამ იმსჯელა მხოლოდ 2013 წლის 17 აპრილს სისხლის სამართლის კოდექსში შესული ცვლილების ფარგლებში და არ გადაამოწმა, სწორად ჰქონდა თუ არა სასამართლოს დათვლილი სასჯელი, ან მისი ათვლის ჰერიოდი და განმარტა, რომ არ არსებობდა ახლად აღმოჩენილ გარემოებათა გამო განაჩენის გადასინჯვის საფუძველი და მიუთითა საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 310-ე მუხლში არსებულ გარემოებებზე, რაც არის არასწორი, რადგან ამავე კოდექსის 414-ე მუხლის მე-8 ნაწილის თანახმად, განაჩენი უნდა გადაისინჯოს იმ შემთხვევაშიც, თუ აღნიშნული გამოიწვევს მსჯავრდებულის მდგომარეობის გაუმჯობესებას. გ. ჭ-ე სასჯელს იხდის 2002 წლის 22 მაისიდან და მიუხედავად იმისა, რომ მას საბოლოოდ განაჩენთა ერთობლიობით განსაზღვრული აქვს – 24 წლით, 10 თვითა და 23 დღით თავისუფლების აღვეთა, იგი სასჯელადსრულების დაწესებულებიდან ვერ გათავისუფლდება 2032 წლამდე. საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 59-ე მუხლის მე-3 ნაწილის თანახმად, განაჩენთა ერთობლიობის დროს დანიშნული სასჯელის ვადა აითვლება ბოლო განაჩენის მიღების დღიდან, გარდა იმ შემთხვევისა, როდესაც მსჯავრდებულის მიმართ წინა განაჩენით დადგენილი პირობითი მსჯავრის გამოსაცდელი ვადა არ იყო გასული, ბოლო დანაშაულის ჩადენის მომენტისათვის. ასეთ შემთხვევაში სასჯელი აითვლება ბოლო განაჩენით გათვალისწინებული დანაშაულისათვის პირის დაკავების

დღიდან. აღნიშნული კი ნიშნავს, რომ განაჩენთა ერთობლიობით და-ნიშნული სასჯელის მოხდის ვადა უნდა აითვალოს პირის დაკავების დღიდან.

47. 2022 წლის 17 იანვარს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატას განცხადებით მიმართა მსჯავრდებულ გ. ჭ-ს ინტერესების დამცველმა ადვოკატმა, მ. დ-მ და ითხოვა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2021 წლის 29 დეკემბრის განჩინების გა-საჩივრების ვადის აღდგენა.

48. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2022 წლის 7 თებერვლის განჩინებით დაკმაყოფილდა მსჯავრდებულ გ. ჭ-ს ინტერესების დამცველი ადვოკატის – მ. დ-ს შეუძლებელობა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2021 წლის 29 დეკემბრის გან-ჩინების საკასაციო წესით გასაჩივრების გაცდენილი ვადის აღდგე-ნის შესახებ და აღუდგა გასაჩივრების ვადა.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო სასამართლომ შეამოწმა წარმოდგენილი მასალები, შეაფასა საკასაციო საჩივრის საფუძვლიანობა და მაჩნია, რომ იგი უნდა დაკმაყოფილდეს, შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის მე-20 მუხლის მე-6 ნაწილის თა-ნახმად, სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პა-ლატა ამავე კოდექსით გათვალისწინებულ შემთხვევებში და დადგე-ნილი წესით იხილავს ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო განაჩე-ნის გადასინჯვის შესახებ საჩივარს საქართველოს საერთო სასამარ-თლოების მიერ გამოტანილ და კანონიერ ძალაში შესულ განაჩენსა და სხვა შემაჯამებელ სასამართლო გადაწყვეტილებაზე.

3. საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 310-ე მუხლის თანახმად, განაჩენი ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო გადაისინჯვება, თუ: а) სასამართლოს კანონიერ ძალაში შესული განაჩენით დადგენილია, რომ ყალბია მტკიცებულება, რომელიც სა-ფუძვლად დაედო გადასასინჯ განაჩენს; ბ) არსებობს გარემოება, რომელიც მოწმობს სასამართლოს კანონიერ ძალაში შესული განა-ჩენის დამდგენი სასამართლოს უკანონო შემადგენლობას ან იმ მტკი-ცებულების დაუშვებლობას, რომელიც საფუძვლად დაედო გადა-სასინჯ განაჩენს; გ) სასამართლოს კანონიერ ძალაში შესული განა-ჩენით დადგენილია, რომ მოსამართლემ, პროკურორმა, გამომძიე-ბელმა, ნაფიცმა მსაჯულმა ან ნაფიცი მსაჯულის მიმართ სხვა პირ-მა ამ საქმესთან დაკავშირებით ჩაიდინა დანაშაული; დ) არსებობს

საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს გადაწყვეტილება, რომელმაც არაკონსტიტუციურად ცნო ამ საქმეში გამოყენებული სისხლის სამართლის კანონი; ე) არსებობს ადამიანის უფლებათა ეპროცესის სასამართლოს კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილება (განჩინება), რომელმაც დაადგინა ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის ევროპული კონვენციის ან მისი ოქმების დარღვევა ამ საქმესთან დაკავშირებით და გადასასინჯი განაჩენი ამ დარღვევას ეფუძნება; ე') არსებობს გაერთიანებული ერების ორგანიზაციის ადამიანის უფლებათა კომიტეტის, ქალთა წინააღმდეგ დისკრიმინაციის ყველა ფორმის აღმოფხერის კომიტეტის, ბავშვის უფლებათა კომიტეტის, წამების წინააღმდეგ კომიტეტის ან რასობრივი დისკრიმინაციის აღმოფხვრის კომიტეტის (შემდგომ – კომიტეტი) გადაწყვეტილება, რომლითაც ამ საქმესთან დაკავშირებით დადგენილ იქნა კომიტეტის დამაარსებელი კონვენციის დარღვევა, და გადასასინჯი განაჩენი ამ დარღვევას ეფუძნება; ვ) ახალი კანონი აუქმებს ან ამსუბუქებს სსხლისსამართლებრივ პასუხისმგებლობას იმ ქმედებისათვის, რომლის ჩადენისთვისაც პირს გადასასინჯი განაჩენით მსჯავრი დაედო; ზ) წარდგენილია ახალი ფაქტი ან მტკიცებულება, რომელიც გადასასინჯი განაჩენის გამოტანის დროს არ იყო ცნობილი და თავისთავად თუ სხვა დადგენილ გარემოებასთან ერთად ამტკიცებს მსჯავრდებულის უდანაშაულობას ან მის მიერ იმ დანაშაულზე უფრო მსუბუქი ან უფრო მძიმე დანაშაულის ჩადენას, რომლისთვისაც მას მსჯავრი დაედო, აგრეთვე ამტკიცებს გამართლებულის ბრალებულობას ან დანაშაულის იმ პირის მიერ ჩადენას, რომლის მიმართაც სისხლისსამართლებრივი დევნა შეწყვეტილი იყო; ზ') წარდგენილია პროცურორის დადგენილება მსჯავრდებულის მიმართ სისხლის სამართლის საქმის წარმოების პროცესში მისი უფლების არსებითი დარღვევის შესახებ, რომელიც გადასასინჯი განაჩენის გამოტანის დროს ცნობილი არ იყო და თავისთავად ან/და სხვა დადგენილ გარემოებასთან ერთად ამტკიცებს მსჯავრდებულის უდანაშაულობას ან მის მიერ იმ დანაშაულზე უფრო მსუბუქი დანაშაულის ჩადენას, რომლისთვისაც მას მსჯავრი დაედო; თ) არსებობს სააპელაციო სასამართლოს განჩინება, რომელმაც უკანონოდ ცნო ის ფარული საგამოძიებო მოქმედება, რომლის შედეგად მოპოვებული მტკიცებულება საფუძვლად დაედო განაჩენს.

4. საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 414-ე მუხლის მე-8 ნაწილის თანახმად, „საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსში ცვლილების შეტანის შესახებ“ საქართველოს 2013 წლის 17 აპრილის კანონით დადგენილ ამ კოდექსის 59-ე მუხლის რედაქციას აქვს უკუძალა იმ მსჯავრდებულის მიმართ, რომელსაც დანა-

შაულთა/განაჩენთა ერთობლიობის დროს საბოლოო სასჯელი და-
ენიშნა აღნიშნული ცვლილების ამოქმედებამდე არსებული რედაქ-
ტიის შესაბამისად.

5. მოცემულ შემთხვევაში, გ. ჭ-ს მიმართ გამამტყუნებელი გა-
ნაჩენბის გამოტანის შემდეგ, საქართველოს სისხლის სამართლის
კოდექსის 59-ე მუხლში განხორციელდა ცვლილებები, კერძოდ, მე-
4 ნაწილში მიეთითა, რომ ამ მუხლის მე-2 ან მე-3 ნაწილით განსაზ-
ღვრული წესით დაინიშნება სასჯელი, თუ განაჩენის გამოტანის
შემდეგ დადგინდა, რომ მსჯავრდებულს ბრალი მიუძღვის სხვა და-
ნაშაულშიც, რომელიც მან პირველ საქმეზე განაჩენის გამოტანამ-
დე ჩაიდინა. ამ შემთხვევაში საბოლოო სასჯელში ჩაითვლება სას-
ჯელი, რომელიც პირველი განაჩენით მოხდილია მთლიანად ან ნა-
ნილობრივ. მართალია თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სის-
ხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2013 წლის 19 აგვისტოს განა-
ჩენით საქართველოს სკუ-ის 59-ე მუხლში განხორციელებული
ცვლილებების გათვალისწინებით გადაისინჯა გ. ჭ-ს მიმართ გამო-
ტანილი განაჩენები, თუმცა მსჯელობის მიღმა იქნა დატოვებული
ხსენებული მუხლის მე-4 ნაწილის ბოლო წინადადება საბოლოო
სასჯელში იმ სასჯელის ჩათვლის შესახებ რომელიც პირველი გა-
ნაჩენით მოხდილი მთლიანად ან ნანილობრივ. საკასაციო სასა-
მართლოს მიაჩინა, რომ აღნიშნულმა შესაძლოა გავლენა მოახდი-
ნოს გ. ჭ-სის მიმართ დანიშნულ საბოლოო სასჯელზე, რის გამოც
თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმე-
თა პალატის 2021 წლის 29 დეკემბრის განჩინება უნდა გაუქმდეს.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს სის-
ხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 313-ე მუხლის მე-3 ნაწი-
ლით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. მსჯავრდებულ გ. ჭ-ს ინტერესების დამცველის, ადვოკატ მ.
დ-ს საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდეს;

2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატის 2021 წლის 29 დეკემბრის განჩინება გაუქმდეს;

3. მიეთითოს სააპელაციო სასამართლოს, რომ დაუშვას მსჯავ-
რდებულ გ. ჭ-ს ინტერესების დამცველის, ადვოკატ მ. დ-ს შუამ-
დგომლობა ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო განაჩენის გა-
დასინჯვის თაობაზე;

4. განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

საქართველოს უზენაესი სასამართლო
თბილისი 0110, ძმები ზუბალაშვილების ქ. №6
ტელ.: (995 32) 298 20 75
www.supremecourt.ge